

د سموئیل اول کتاب

پېژندگلو

اول سموئیل مونږ ته د بنی اسرائیلو په حقله هغه قيصه بيانوی په کومه کبني چې د دې خبرې وضاحت شوې دې چې اول خدای پاک په خپله حکمرانی کوله او بيا د دې نه وروسته د دې ملک بادشاه حکمرانی کوله. ساؤل بادشاه چې د تالوت په نوم هم يادېږي د بنی اسرائیلو اولنې بادشاه وو او د مخزن افغانې په مطابق چې نعمت الله الهاوري د مغل شهنشاه جهانگیر په وخت کبني ليکلې وو هغه وائی چې پښتانه ټول د تالوت اولاد دی. ساؤل د خدای پاک نه بې لارې شو او د هغه په خای حضرت داؤد بادشاه شو. کله چې حضرت داؤد هلک وو نو هغه پهلوان جولیت ووژلو نو د دې په وجه هغه د ساؤل بادشاه دربار ته راوستې شو او آخر کبني هغه د ساؤل د فوج مشر جوړ شو. د ساؤل بادشاه سختې غصې حضرت داؤد تبتېدو ته مجبور کړو. د دې کتاب خاتمه د ساؤل بادشاه د مرگ سره کيږي او د حضرت داؤد د حکمرانی انتظار کوی. د حفظ کولو دپاره ۷:۱۶ آیت ”مالک خدای د انسان په شان چا ته نه گوری. انسان ظاهر ته گوری او مالک خدای زړه ته گوری.“

القنه او د هغه خاندان په سیلا کبني

۱) یو سرے چې نوم یې القنه وو هغه راما بنار کښې

اوسېدو. د هغه تعلق د افرائیم قبیلې سره وو، او د افرائیم د

غرونو په ملک کښې پاتې کېدو. هغه د یروحام زوی او د

الیهو نمسے وو او هغه د توخو د خاندان نه وو چې د صوف

د قبیلې یوه برخه وه. ۲) د القنه دوه ښځې وې حنه او فننه،

د فننه بچی وو خو د حنه نه وو. ۳) القنه به هر کال د راما

نه تلو چې په سیلا کښې د رب الافواج عبادت وکړی او

قربانی ورته پېش کړی، چرته چې د عیلي دوه زامن حُفنی او

فینحاس د مالک خدای امان وو. ۴) هر ځل چې القنه

خپله قربانی پېش کوله نو هغه به د غوښې یوه برخه فننې له

او یوه یوه برخه به یې د هغې هر بچی له ورکوله. ۵) هغه د

حنه سره ډېره مینه کوله نو ځکه هغې له یې یو په دوه برخه

ورکوله، اگر چې مالک خدای هغه شنېد کړې وه. ۶) د

هغې ښې فننې به هغه رتله او سپکوله به یې، ځکه چې مالک

خدای هغه شنېد کړې وه. ۷) هر کال به داسې کېدل، هغوی

به چې کله هم د مالک خدای کور ته لاړل نو فننې به حنه

دومره خفه کړه چې هغې به ژړل او خوراک به یې نه کولو.

۸) د هغې خاوند القنه به ترې نه تپوس کولو، ”حنه ته ولې

ژاړې؟ ته ولې خوراک نه کوې؟ ته هر وخت ولې دومره خفه

یې؟ زه ستا دپاره د لسو زامنو نه ښه نه یم څه؟“

حنه او عیلي

۹-۱۰) یوه ورځ، کله چې هغوی په سیلا کښې خوړل څښل

وکړل، حنه پاڅېدله او د دعا دپاره لاړله. هغه ډېره زیاته خفه

وه او کله چې هغې مالک خدای ته سوال کولو نو ډېر بد بد

یې وژپل. په دې دوران کښې، عیلي امام د مالک خدای د کور چوکاټ سره په تخت ناست وو. (۱۱) حنه یو پوخ لوظ وکړو، ”اے، رب الافواجه، که چرې ته په ما غمزپلې رحم وکړې او زما دُعا قبوله کړې او ما له یو زوی راکړې، نو زه دا وعده کوم چې هغه به د ټول عمر دپاره تا ته د نذیر په حیثیت وقف کړم او د هغه د وقف کېدو نښه به دا وی چې وېښته به یې هیڅکله هم کل نه کړې شی.“ (۱۲) حنه تر ډېر وخته پورې مالک خدای ته سوال کولو او عیلي د هغې شونډو ته کتل. (۱۳) هغې په خاموشۍ سره دُعا کوله، د هغې شونډې خوځېدلې، خو آواز ترې نه نه وتلو. نو د عیلي دا خیال وو چې هغه په نشه کښې ده، (۱۴) او هغې ته یې ووئیل، ”ترڅو پورې به ته نشه بازی کوې، د میو نه ځان خلاص کړه.“ (۱۵) هغې ورته په جواب کښې ووئیل، ”صاحبه، زه په نشه کښې نه یم. ما نه مے او نه شراب څښلی دی، زه سخته پرېشانه یم او ما دُعا کوله او خپل تکلیفونه مې مالک خدای ته بیانول. (۱۶) ما یوه بې کاره ښځه مة گڼه. ما هم داسې دُعا کوله ځکه چې زه په سخت غم آخته یم.“ (۱۷) عیلي ورته ووئیل، ”په خبر لاره شه او چې څه دې غوښتی وی نو د بنی اسرائیلو خدای پاک دې هغه تا له درکړی.“ (۱۸) هغې جواب ورکړو، ”په ما باندې د رحم نظر وکړه. بیا هغه لاره، خوراک یې وکړو او پرېشانی یې ختمه شوه.“

د حضرت سموئیل پېدايښت او وقف کېدل

(۱۹) په ورپسې سحر القنه او د هغه خاندان وختی پاڅېدل او د مالک خدای د عبادت نه پس هغوی په راما کښې واپس

خپل کور ته لارل. القنه د خپلې بڼې حنه سره ځملاستو او مالک خدای د هغې دُعا قبوله کړه. (۲۰) چې حنه اُمیدواره شوه او یو زوی یې پیدا شو نو سموئیل نوم یې ورباندې کېښودو او وې وئیل، ”ما دے د مالک خدای نه غوښتے دے.“ (۲۱) هغه وخت بیا راغلو چې القنه او د هغه خاندان سیلا ته لارل او مالک خدای ته یې کلنی نذرانه او د منبستی نذرانه پېش کړه. (۲۲) خو دا ځل حنه لانه په. هغې خپل خاوند ته ووئیل، ”ماشوم چې کله د مور د تی نه منعی شی نو زه به یې د مالک خدای کور ته بوځم، چرته به چې هغه د نذیر په حیثیت ټول عمر تېروی.“ (۲۳) القنه ورته ووئیل، ”تیک ده، څه چې درته بڼه ښکاری نو هم هغه وکړه، تر هغې پورې په کور کېنې پاتې شه چې کله هغه د مور د تی نه منعی شی او مالک خدای دې وکړی چې ستا وعده پوره شی.“ نو حنه په کور کېنې ایساره وه او خپل بچی له یې تے ورکولو. (۲۴) چې کله هغه د مور د تی نه منعی شو نو هغه یې سیلا ته بوتلو، ورسره یې یو درې کلن سڅے، لس کېلو اوږه او یوه پکه مشکیزه د میو یوړه. او هغې په سیلا کېنې د مالک خدای کور ته سموئیل بوتلو اگر چې هغه لا وړوکے ماشوم وو. (۲۵) چې کله هغوی سڅے حلال کړو نو هغوی ماشوم عیلي له بوتلو. (۲۶) حنه هغه ته ووئیل، ”صاحبه، بې ادبی دې معاف وی، زه تا ته یاده یم څه؟ زه هغه بڼه یم چې دلته ولاړه وم مالک خدای ته مې سوال کولو او تا ولیدم. (۲۷) ما د هغه نه د دې ماشوم سوال وکړو او چې ما ترې نه د څه سوال کړے وو هغه یې ما له راکړو. (۲۸) نو زه دے مالک خدای ته وقف کوم. تر کومې پورې چې دے ژوندے وی نو د مالک خدای به وی.“ بیا هغوی هلته د مالک خدای عبادت وکړو.

حنه دُعا وکړه او وې وئیل، ”مالک خُدای زما زړه د خوشحالی نه پک کړې دے، هغه چې خه کړی دی په هغې باندې زه څومره خوشحاله یم. زه په خپلو دشمنانو پورې خاندم زه څومره خوشحاله یم ځکه چې خُدای پاک زما مدد کړې دے. (۲) د مالک خُدای په شان هیڅ څوک مقدس نشته، د هغه په شان بل څوک نشته، زمونږ د خُدای پاک په شان حفاظت کوونکے نشته. (۳) لوی لافي وهل بس کړئ، د غرور خبرې د خولې نه مه راوباسئ. ځکه چې مالک خُدای یو داسې خُدای پاک دے چې هغه پوهیږی، او هغه د خلقو د هر عمل عدالت کوی. (۴) د تکره فوجیانو لیندې ماتې شوې دی، خو کمزوری تکره کیږی. (۵) کومو خلقو له چې یو ځل خوراک ورکړے شوے وو نو هغوی اوس د خوراک دپاره خپل ځانونه مزدوران کړل، خو چې څوک اوږی وُو د هغوی لوږه ختمه شوه. د شنې بنځې اووه بچی شوی دی، خو د ډېرو بچو مور غمژنه ده. (۶) مالک خُدای مړه کول او ژوندی کول کوی، هغه خلق قبر ته لېږی او واپس یې راولی. (۷) هغه څوک غریب کوی او څوک مالداره کوی، هغه څوک لاندې کوی او څوک اوچتوی. (۸) هغه غریب د خاورې نه راوچتوی او ضرورتمند د ایرو د ډېری نه اوچتوی، او د شهزادگانو مرتبه ورکوی او د عزت په ځایونو کښې یې کښېنوی. د زمکې بنیادونه د مالک خُدای دی، په دې باندې هغه دُنیا ودرولې ده. (۹) هغه د خپلو وفادارو خلقو ژوند بچ کوی، خو بدعمله په تیاره کښې ورکیري، سرے په خپل طاقت باندې نه بریالے کیږی. (۱۰)

د مالک خدائ دشمنان به تباہ شی، هغه به د هغوی خلاف د آسمان د تندر په شان شی. مالک خدائ به د ټولې دنیا عدالت کوی، هغه به خپل بادشاه له طاقت ورکړی، هغه به خپل خوښ کړی شوی بادشاه بریالۍ کړی. ﴿۱۱﴾ بیا القنه واپس په راما کښې کور ته لاړو، خو سموئیل په سیلا کښې پاتې شو او د عیلي امام د مشرۍ لاندې یې د مالک خدائ خدمت کولو.

د عیلي زامن

﴿۱۲﴾ د عیلي زامن بد عمله کسان وو. هغوی مالک خدائ ته هیڅ توجو ورنه کړه ﴿۱۳﴾ او نه یې د هغه اصولو خیال وساتلو چې د امامانو د برخې په حقله وو. او کله به چې چا یوه نذرانه پېش کوله او چې غوښه به لا پخېدله نو د امام نوکر به د یو درې غابښی سره راغلو، ﴿۱۴﴾ هغه به درې غابښی د پخلی لوبښی ته ورننویستلو او چې درې غابښی به څه هم راوویستل نو هغه به د امام وو. د هغه ټولو بنی اسرائیلو سره هم داسې سلوک وشو چې د قربانۍ پېش کولو دپاره سیلا ښار ته راغلی وو. ﴿۱۵﴾ د دې نه علاوه، وازگه به هم لانه وه لرې کړی شوې او نه به سوزولې شوې وه چې د امام نوکر به راغلو او چې چا به نذرانه پېش کوله نو هغه ته به یې وئیل، ”ما له لږه غوښه راکړه چې امام له یې ورپته کړم، هغه به ستاسو پخه شوې غوښه نه قبلوی، صرف کچه غوښه قبلوی.“ ﴿۱۶﴾ که هغه کس به ورته وئیل، ”راځئ چې هغه وکړو چې څه صحیح وی او اول وازگه وسوزوو، بیا چې دې څه خوښ وی نو هغه واخله.“ خو د امام نوکر به ورته

ووئیل، ”نه، اوس دا ما له راکړه، که نه راکوې، نو زه به يې په زور اخلم.“ (١٧) د عیلي د زامنو دا گناه د مالک خدای په نظر کښې پېره لویه وه، ځکه چې هغوی د مالک خدای د نذرانو دومره بې عزتی کوله.

حضرت سموئیل په سیلا کښې

(١٨) په دې دوران کښې سموئیل هلک د مالک خدای خدمت جاری وساتلو، د لټې یو مقدس پېش بند به يې اغوستو. (١٩) د هغه مور به هر کال یوه وړه چوغه جوړوله او چې هغه د خپل خاوند سره کلنی نذرانه پېش کولو له تله نو چوغه به يې وروپوله. (٢٠) نو عیلي به د القنه او د هغه د ښځې دپاره برکت غوښتو او القنه ته به يې فرمائیل، ”مالک خدای دې تا له دې ښځې نه نور بچی درکړی چې د هغه ځای ونیسی چې کوم تا مالک خدای ته وقف کړې دې.“ د هغې نه پس به هغوی واپس کور ته تلل. (٢١) مالک خدای حنه له برکت ورکړو او د هغې نور درې زامن او دوه لوڼه پیدا شوې. سموئیل هلک د مالک خدای په خدمت کښې لوی شو.

عیلي او د هغه زامن

(٢٢) عیلي اوس پېر بوډا شوې وو. هغه د هغه هر څه په حقله اورېدل چې د هغه زامنو د بنی اسرائیلو سره کول او دا چې هغوی د هغه ښځو سره هم ځملاستل چا چې د مالک خدای د حضور خپمې د دروازې په خوله کښې خدمت کولو. (٢٣) نو هغه هغوی ته ووئیل، ”تاسو دا کارونه ولې کوئ؟ تاسو چې کوم بد کوئ هر سرې د هغې په حقله ما ته

وائی. (۲۲) بس کړئ، زما زامنو، زه خبر شوې يم چې د مالک خدای د خلقو په مینځ کې یو خراب خبر خورېږي. (۲۵) که یو سرې د بل چا خلاف گناه وکړي، نو خدای پاک ته د هغه دپاره سوال کېدې شي خو که یو سرې د مالک خدای خلاف گناه وکړي نو د هغه دپاره هیڅ څوک هم د رحم سوال نه شي کولې. “خو هغوی خپل پلار ته غوږ ونه نیولو، ځکه چې مالک خدای د هغوی د وژلو فېصله وکړه. (۲۶) سموئیل هلک غټېدو او د مالک خدای او د خلقو عزت یې وموندو.

د عیلي د خاندان خلاف پېشگوښي

(۲۷) عیلي ته د مالک خدای نه د دې پېغام سره د مالک خدای نه یو پېغمبر راغلو، ”کله چې ستا پلار نیکه هارون او د هغه خاندان د مصر د فرعون غلامان وو، نو ما خپل ځان هارون ته څرگند کړو. (۲۸) ما د بنی اسرائیلو د ټولو قبیلو نه د هغه خاندان خوښ کړو چې زما امامان شي، چې د قربان گاه سره خدمت کوي، خوشبوئي سوزوي او زما په حضور کې پېش بند اغوندي. او چې په قربان گاه باندې کومې نذرانې سوزولې شي نو د هغې د اخستلو حق مې ورله ورکړو. (۲۹) نو بیا، تاسو ولې د هغه نذرانو او قربانو لالچ کوئ چې زه یې د خپلو خلقو نه غواړم؟ عیلي، ته ولې زما نه زیات د خپلو زامنو عزت کوې چې هغوی دې پرېښي دی چې زما خلق ما ته کومې قربانۍ پېش کوي چې د هغې په ټولو بشو حصو باندې خپل ځانونه څوږب کړي؟ (۳۰) ما، مالک خدای د بنی اسرائیلو خدای پاک په تېره زمانه کېښي دا

وعده وکړه چې ستاسو خاندان او قبيله به د ټولو وختونو
 دپاره د امامانو په توگه زما خدمت کوي. خو اوس زه دا
 وایم چې نور به داسې نه وی بلکې د دې په ځای، څوک چې
 زما عزت کوي نو زه به د هغوی عزت کوم او چې څوک زما
 بې عزتی کوي نو زه به د هغوی سپکاوې کوم. (۳۱) واوره،
 هغه وخت راروان دې چې زه به ستا د خاندان او قبیلې ټول
 زلمی ووژنم، نو ستا په خاندان کېنې به داسې یو سرې هم نه
 وی چې بوډاتوب ته ورسېږي. (۳۲) ته به په تکلیف کړې شي
 او هغه ټولو برکتونو ته به د ارمان سره گورې چې زه یې
 نورو بنی اسرائیلو له ورکوم، خو ستا په خاندان کېنې به هیڅ
 څوک هم تر بوډاتوب پورې ژوندې نه وی. (۳۳) خو چې
 څوک ژوندی پاتې شي، نو هغوی به په پرېشانی او غم آخته
 شي او د هغوی نور ټول اولاد به په یو سخت مرگ مړه شي.
 (۳۴) کله چې ستا دوه زامن حُفنی او فینحاس دواړه په یوه
 ورځ مړه شي، نو دا به تاسو ته ثابتې شي چې ما چې هر څه
 وئیلی وُو نو هغه رېښتیا شول. (۳۵) زه به یو امام خوښ کړم
 چې هغه به زما وفادار وی او چې څه زه غواړم نو هغه هر
 څه به کوي. زه به هغه له اولاد ورکړم، چې هغوی به همېشه
 زما د خوښ شوی بادشاه په حضور کېنې خدمت کوي. (۳۶)
 ستا د اولاد چې کوم کس هم ژوندې پاتې وی نو هغه به هغه
 امام له ځی او د هغه نه به پېسې او خوراک غواړي او دا
 سوال به ورته کوي چې ما د امامانو سره منظور کړه، نو چې
 ما ته یوه نوږی روتی ملاو شي.

د مالک خدائ سموئیل ته راڅرگندېدل

۳

په هغه ورځو کښې، کله چې سموئیل هلک د عیلي د لارښودنې لاندې د مالک خدائ خدمت کولو، د مالک خدائ وحی نازلېدل کم شوی ؤو او د هغه پېغام څرگندېدل بلکل کم شوی ؤو. (۲) یوه شپه عیلي چې اوس د هغه نظر ډېر

کمزورې شوې وو په خپله کوټه کښې ملاست وو. (۳) د سحر نه مخکښې، چې ډیوه تر اوسه پورې بلېدله او سموئیل د مالک خدائ په کور کښې ملاست وو، چرته چې د خدائ پاک د لوظ صندوق وو، (۴) مالک خدائ سموئیل ته آواز وکړو. سموئیل وفرمائیل، ”زه دا یم.“ (۵) او عیلي له یې منډه کړه او ورته یې وفرمائیل، ”زه راغلمه، تا ما ته آواز وکړو.“ خو عیلي ورته وویل، ”ما خو تا ته آواز نه دے

کړے، لار شه او ځمله.“ نو سموئیل لارو او ځملاستو. (۶) مالک خدائ سموئیل ته بیا آواز وکړو، ”سموئيله.“ نو سموئیل پاڅېدو، عیلي له لارو او ورته یې وفرمائیل، ”تا ما ته آواز وکړو او زه راغلم.“ خو عیلي ورته وویل، ”زما زویه، ما خو تا ته آواز نه دے کړے، بیا لار شه او ځمله.“ (۷) خو

هلک ته پته ونه لگېده چې دا مالک خدائ وو، ځکه چې د دې نه مخکښې مالک خدائ هیڅکله هم د هغه سره خبرې نه وې کړې. (۸) مالک خدائ سموئیل ته په درېم ځل آواز وکړو، هغه پاڅېدو، عیلي له لارو او ورته یې وفرمائیل، ”تا ما ته آواز

وکړو او زه راغلم.“ نو عیلي ته پته ولگېده چې هغه مالک خدائ وو چا چې هلک ته آواز کولو، (۹) نو عیلي سموئیل ته وفرمائیل، ”لار شه او ځمله، او که هغه تا ته بیا آواز وکړو، نو ورته ووايه، مالکه خدایه، ستا بنده یې اوری.“ نو سموئیل

لاږو او په خپل ځای کېښي څملاستو. (۱۰) نو مالک خدای راغلو او هلته ودرېدو او د مخکېښي په شان یې ورته آواز وکړو، ”سموئيله، سموئيله.“ سموئیل ورته ووئیل، ”فرمائی، ستا بنده یې اوری.“ (۱۱) مالک خدای هغه ته وفرمائیل، ”گوره، زه په بنی اسرائیلو کېښي داسې څه کوم چې هغه به دومره سخت وی چې څوک یې واورى نو حېران به شی. (۱۲) تر اوسه پورې چې ما د عیلي او د هغه د خاندان خلاف څه هم وئیل نو په هغه ورځ به هغه هر څه وکړم. (۱۳) ما هغه ته مخکېښي وئیلی دی چې زه د هغه خاندان له د تل دپاره سزا ورکوم ځکه چې د هغه زامنو زما خلاف خرابې خبرې کړې دی. عیلي ته پته وه چې هغوی داسې کول، خو هغوی یې نه منع کول. (۱۴) نو ما دا قسم کړم چې د دې سختې گناه د لرې کولو دپاره به هیڅ قربانی او نذرانه د عیلي د خاندان دپاره کافی نه وی.“ (۱۵) سموئیل تر سحره پورې ملاست وو، بیا هغه پاڅېدو او د مالک خدای د کور دروازي یې کولو کړې. هغه د دې نه یرېدلو چې عیلي ته د دې پېغام د څرگندېدو په حقله ووائی. (۱۶) عیلي ورته آواز وکړو، ”زما زویه، سموئيله.“ هغه ورته وفرمائیل، ”زه حاضر یم.“ (۱۷) عیلي ترې نه تپوس وکړو، ”مالک خدای تا ته څه وفرمائیل؟ زما نه یوه خبره هم مه پتوه. خدای پاک به تا له سخته سزا درکړی که تا ما ته هغه هر څه ونه فرمائیل چې څه درته هغه فرمائیلی دی.“ (۱۸) نو سموئیل ورته هغه هر څه وفرمائیل، هغه ترې نه یوه خبره پته ونه ساتله. عیلي وفرمائیل، ”هغه مالک خدای دې، هغه ته چې څه ښه ښکاری نو هم هغه به وکړی.“ (۱۹) چې سموئیل غټېدو، مالک خدای د هغه مل وو او د مالک خدای هغه ټولې پېشگويانې پوره کېدې کومې چې

سموئیل کڙي وڃي. (۲۰) نو د هغه مُلڪ د يو سر نه تر بل سره پورې، ٽولو بني اسرائيلو ته پته ولڳده چي سموئيل په حقيقت کبني د مالڪ خدائ پڻمبر وو. (۲۱) مالڪ خدائ به په خپله په سيلا کبني راڅرگندېدو، چرته چي هغه سموئيل ته څرگند شوے وو او د هغه سره يې خبرې کڙي وڃي.

د لوظ د صندوق قبضه کېدل

۴ (۱) ټول بني اسرائيليان د سموئيل د خبرو نه خبر شول. نو فلسطينيان د بني اسرائيلو خلاف جنگ دپاره راغونډ شول او بني اسرائيليان هم د هغوي سره جنگېدو دپاره راووتل. بني اسرائيلو په ابن عزر کبني او فلسطينانو په افيق کبني خپلي خپمي ولگولي. (۲) فلسطينانو حمله وکړه او د يوې لويې جگړې نه پس هغوي بني اسرائيلو له شکست ورکړو او تقريباً څلور زره سړي يې د جنگ په مېدان کبني ووژل. (۳) کله چي هغه ژوندي پاتي شوي کسان واپس خپمو ته راغلل، نو د بني اسرائيلو مشرانو وويل، ”مالڪ خدائ فلسطين وځي پرېښودل چي مونږ له شکست راکږي؟ ځي چي لاږ شو او د سيلا نه د مالڪ خدائ د لوظ صندوق راوړو، نو دا به زمونږ سره ځي او مونږ به د خپلو دشمنانو نه بچ کوي.“ (۴) نو هغوي سيلا ته پېغام وړونکي ولېږل او د رب الافواج د لوظ صندوق يې واپس راوړو، چي د وزرو والا د مخلوق په مينځ کبني په تخت ناست دے. او د عيلى دوه زامن حُفني او فينحاس د لوظ صندوق سره راغلل. (۵) کله چي د لوظ صندوق راوړسېدو، نو بني اسرائيلو د خوشحالي نه دومره

لويه چغه ووهله چې زمكه و خوځېدله. (۶) فلسطينانو دا چغه واورېدله او وې وئيل، ”د عبرانيانو په كېمپ كېنې دا چغې واورئ. د دې څه مطلب دى؟“ كله چې هغوى ته پته ولگېده چې د مالك خدائ د لوظ صندوق د عبرانيانو كېمپ ته رارسېدلې دى، (۷) هغوى وپرېدل او وې وئيل، ”د هغوى كېمپ ته خدائ راغلى دى. مونږ غرق شو. په مونږ باندې هيڅكله مخكېنې داسې څه نه دى شوى. (۸) زمونږ مدد وكړه، مونږ به د هغه طاقتورو معبودانو نه څوك بچ كړي؟ دا هغه معبودان دى چا چې په صحرا كېنې مصريان هلاك كړل. (۹) فلسطينانو، تکره شئ. د سرو په شان و جنگېږئ، گڼې مونږ به د عبرانيانو غلامان شو، لكه څنگه چې هغوى زمونږ غلامان وو. نو د سرو په شان جنگ وكړئ.“ (۱۰) فلسطين سخت و جنگېدل او بنى اسرائيلو له يې شكست وركړو، چې هغوى په منډه خپلو كورونو ته لاړل. دا يو لوى قتل عام وو. او دېرش زره بنى اسرائيلى فوجيان ووژلې شول. (۱۱) د خدائ پاك د لوظ صندوق قبضه كړې شو او د عيلى دواړه زامن، حُفنى او فينحاس ووژلې شول.

د عيلى مرگ

(۱۲) د بنيامين قبيلې يو سړى د جنگ مېدان نه تر سيلا پورې منډه ووهله او هم په هغه ورځ ورسېدو. د خپل تكليف بنودلو دپاره هغه خپلې جامې شلولې وې او په سر باندې يې خاورې اچولې وې. (۱۳) عيلى د لوظ صندوق په حقله ډېر پرېشانه وو، هغه د لارې په غاړه په يوه كُرسى باندې ناست وو او انتظار يې كولو. هغه سړى دا خبر په ټول بشار كېنې خور

کپرو او هر يو کس د يرې نه وژپل. (۱۴) عیلي شور واورېدو او تپوس يې وکړو، ”دا شور د خه شی دے؟“ هغه سرے عیلي له په منډه لارو او هغه يې خبر کړو. (۱۵) عیلي اوس د دوه کم سلو کالو وو او بېخی پوند وو. (۱۶) سړی ورته وویل، ”زه نن د جنگ نه راتبستېدلے یم.“ عیلي ترې نه تپوس وکړو، ”زما زویه، خه شوی دی؟“ (۱۷) هغه پېغام وپړونکی ورته په جواب کبني وویل، ”بنی اسرائیلیان د فلسطیانو نه وتبستېدل، دا زمونږ دپاره پېر خراب شکست وو، د دې نه علاوه، ستا زامن، حُفنی او فینحاس هم ووژلے شول او د خدای پاک د لوظ صندوق قبضه کړے شو.“ (۱۸) کله چې هغه سړی د لوظ د صندوق ذکر وکړو، نو عیلي د دروازې سره د کُرسی نه په شا وغورزېدو. هغه پېر بوډا او غټ وو او په غورزېدو سره يې خټ مات شو او مړ شو. هغه څلوېښت کاله د بنی اسرائیلو قاضي وو.

د فینحاس د کونډې مرگ

(۱۹) د عیلي انږور، د فینحاس بښه اُمیدواره وه او تقریباً دا د هغې د بچي د پېدا کېدو وخت وو. کله چې هغه خبر شوه چې د خدای پاک د لوظ صندوق قبضه کړے شوے دے او سخر او خاوند يې مړه شوی دی، نو ناڅاپه په هغې باندې د ماشوم د پېدا کېدو سخت درد راغلو. (۲۰) او کله چې هغه د مرگ په حالت کبني وه، نو چې کومو بښو د هغې مدد کولو هغوی ورته وویل چې، ”تکره شه، ستا زوی پېدا شوے دے.“ خو هغې هیڅ توجو ورنه کړه او نه يې جواب ورکړو. (۲۱) هغې په ماشوم باندې یکبود نوم کېښودو او وې وئیل

چې، ”د خُدائِ پاک جلال د بنی اسرائیلو نه تلے دے.“ دا
 حُکھ چې د لوظ صندوق قبضه شوے وو او د هغې سخر او
 خاوند مره شوی وُو. ﴿۲۲﴾ هغې ووئیل، ”د خُدائِ پاک جلال د
 بنی اسرائیلو نه تلے دے، حُکھ چې د خُدائِ پاک د لوظ
 صندوق قبضه کړے شوے دے.“

فلسټیانو سره د لوظ صندوق

۵ ﴿۱﴾ کله چې فلسټیانو د لوظ صندوق قبضه کړو نو
 هغوی د ابن عزر نه خپل ښار اشدود ته راوړو، ﴿۲﴾ د خپل
 معبود دجون کور ته یې یوړو او د هغه د بُت په خوا کښې یې
 کېښودو. ﴿۳﴾ سحر وختی د اشدود خلقو ولیدل چې د دجون
 بُت د مالک خُدائِ د لوظ صندوق په مخکښې پرمخې په
 زمکه غورزېدلے دے. نو هغوی را اوچت کړو او واپس یې
 په خپل خُائِ کښې کېښودو. ﴿۴﴾ په ورپسې سحر وختی
 هغوی ولیدل چې بُت بیا د مالک خُدائِ د لوظ صندوق په
 مخکښې پرمخې په زمکه غورزېدلے وو. دې خُل یې سر او
 دواړه لاسونه مات شوی وُو او د دروازې د درشل سره پراته
 وُو، صرف ډانچه یې پاتې وه. ﴿۵﴾ نو حُکھ تر نن پورې د
 دجون امامان او د هغه ټول عبادت کوونکی په اشدود کښې د
 دجون په درشل باندې قدم نه ږدی. ﴿۶﴾ مالک خُدائِ د
 اشدود خلقو له سخته سزا ورکړه او په هغوی او د گېرچاپېره
 علاقې په خلقو باندې یې د پړسوب مرض راوستلو. ﴿۷﴾ کله
 چې هغوی وکتل چې دا خه کپړی نو وې وئیل، ”د بنی
 اسرائیلو خُدائِ پاک مونږ او زمونږ معبود دجون له سزا

راکوی. مونږ د لوظ صندوق نور دلته نه شو پرېښودلې.

۸ نو هغوی پېغام وړونکی ولېږل او فلسټی پینځه واړه

بادشاهان یې راغونډ کړل او تپوس یې ترې نه وکړو، ”د بنی

إسرائیلو د خدای پاک د لوظ صندوق سره موڅه چل

وکړو؟“ هغوی ورته په جواب کښې ووئیل، ”دا جات ته

یوسی.“ نو هغوی دا د فلسټی بل ښار جات ته یووړو. ۹ کله

چې هغه هلته ورسېدو، مالک خدای هغه ښار له هم سزا

ورکړه او په یوه لویه وارخطایي یې آخته کړو. هغه هغوی له

داسې سزا ورکړه چې په لویو او وړو ټولو باندې د پرسوب

مرض راغلو. ۱۰ نو هغوی د لوظ صندوق یو بل فلسټی ښار

عقرون ته ولېږلو، خو چې هغه هلته ورسېدو، نو خلقو چې

کړې او وې وئیل، ”هغوی د بنی اسرائیلو د خدای پاک د لوظ

صندوق دلته راوړو، د دې دپاره چې مونږ ټول ووژنی.“ ۱۱

نو هغوی بیا د فلسټیه ټول بادشاهان راوغوښتل او ورته یې

ووئیل، ”د بنی اسرائیلو د لوظ صندوق واپس خپل خای ته

ولېږئ، نو داسې به دا مونږ او زمونږ خاندان ونه وژنی.“ ټول

ښار په وارخطایي آخته وو ځکه چې خدای پاک هغوی له

ډېره سخته سزا ورکوله. ۱۲ چې څوک لا مړه شوی نه وو

نو په هغوی باندې د پرسوب مرض راغلو، او خلقو خپلو

معبودانو ته د مدد دپاره چې کړې.

د لوظ صندوق واپس کول

۶ نو چې د مالک خدای د لوظ صندوق د فلسټیانو په

ملک کښې اووه میاشتي وشوې، ۲ نو خلقو امامان او

جادوگران راوغوښتل او تپوس یې ترې نه وکړو، ”مونږ د

مالڪ خُداي د لوظ صندوق سره خُٽه چل وکړو؟ مونږ ته ووايي چې دا څنگه واپس خپل خُاي ته يوسو؟“ (٣) هغوي جواب ورکړو، ”که تاسو د بني اسرائيلو د خُداي پاک د لوظ صندوق لپري، نو تاسو به د دې سره خامخا د خپلي گناه د تاوان د نذراني په بدل کبني يوه تُحفه هغه له لپري. د لوظ صندوق به د تُحفي نه بغير واپس نه خي. نو داسي به تاسو روغ جوړ شي او تاسو ته به پته ولگي چې هغه تاسو له سزا ولي درکوله.“ (٤) خلقو تپوس وکړو، ”مونږ هغه له د گناه د تاوان په نذرانه کبني خُٽه ولپرو؟“ هغوي ورته په جواب کبني وويل، ”پينځه د سرو زرو د پرسوب د دانو او پينځه د سرو زرو د مږو نموني، د فلسطينو بادشاهانو د شمېر په مطابق يوه يوه ورولپري خُکه هم دغه وبا په تاسو ټولو او په پينځو بادشاهانو باندې راغلي وه. (٥) تاسو د دې دانو او مږو نموني جوړې کړي چې ستاسو مُلک تباه کوي او تاسو به خامخا د بني اسرائيلو د خُداي پاک درناوي کوي. کېدې شي چې هغه تاسو له، ستاسو معبودانو او ستاسو مُلک له سزا درکول بند کړي. (٦) تاسو ضدیان ولي جوړپري څنگه چې فرعون او مصريان وُو؟ هغه مه هپروئ چې خُداي پاک هغوي له څومره سخته سزا ورکړه، تر دې وخت پورې چې هغوي بني اسرائيليان پرېښودل چې د مصر نه لاړ شي. (٧) نو يوه نوې گاډي او دوه غواگانې تيارې کړي چې اوس اوس يې بچي شوي وي او چې هيڅکله جغ وړپورې نه وي تړلې شوې، گاډي په دې غواگانو پورې وتړي او سخي يې واپس ديري ته وشړي. (٨) د مالڪ خُداي د لوظ صندوق واخلي، په گاډي کبني يې کېږدي او د دې په خوا کبني په يو صندوق کبني د سرو زرو هغه نموني کېږدي کومې چې ستاسو د گناه

د تاوان د نذرانې په بدل کښې په تُحفه کښې هغه له لېږئ.
 گاډۍ په خپله مخه روانه کړئ او پرېږدئ چې په خپله لاره
 شی. (۹) چې گاډۍ روانه وی نو ورته گورئ، که دا د
 بیت شمس ښار طرف ته لاره شی، نو د دې مطلب دا دے
 چې دا د بنی اسرائیلو خدای پاک دے چې هغه په مونږ باندې
 دا سخت افت راوستے دے. خو که داسې نه وی، نو بیا به
 مونږ ته پته ولگی چې هغه ویا نه وه راوستې، او په خپله
 داسې وشول. (۱۰) هغوی ته چې خه وئیلے شوی ؤو نو هم
 هغسې یې وکړل یعنی، هغوی دوه غواگانې بوتلې او یوه گاډۍ
 یې ورپورې وتړله او سخی یې په دیره کښې وتړل. (۱۱) هغوی
 د لوظ صندوق په گاډۍ کښې کښودو، ورسره هغه صندوق
 یې هم کښودو چې د سرو زرو د مرو او دانو نمونې په کښې
 وې. (۱۲) غواگانې د بیت شمس په لاره روانې شوې او سیدھا
 هغه طرف ته لارې او د لارې نه نه اورېدلې. چې دا روانې وې
 نو رمبرارې یې وهلې. هغه پینځه فلسټی بادشاهان د بیت شمس
 د حد پولې پورې ورپسې روان ؤو. (۱۳) د بیت شمس خلقو په
 مېدان کښې د غنمو لو کولو، چې ناڅاپه هغوی وکتل نو د
 لوظ صندوق یې ولیدو. هغوی د دې په لیدو ډېر خوشحاله
 شول. (۱۴-۱۵) گاډۍ د یو سړی پټی ته راغله چې نوم یې
 يشوع وو، هغه په بیت شمس کښې اوسېدو او گاډۍ د یو غټ
 گټ سره نزدې ودرېده. لیویانو د مالک خدای د لوظ
 صندوق او هغه صندوق راگوز کړو چې د سرو زرو نمونې په
 کښې وې او په هغه غټ گټ باندې یې کښودل. خلقو د
 لرگی گاډۍ ټوټې ټوټې کړه او غواگانې یې حلالې کړې او د
 سوزېدونکې نذرانې په توگه یې مالک خدای ته پیش کړې. بیا
 د بیت شمس خلقو نورې نذرانې مالک خدای ته پیش کړې.

١٦) پينڄو فلسٽي بادشاهانو دا هر ڇٺو وليدل او بيا هم په هغه ورځ واپس عقرون ته لاړل. ١٧) فلسٽيانو پينځو د سرو زرو دانو نموني مالڪ خدائ ته د هغوي د گناه د تاوان د نذراني دپاره ولپړلي، د اشدود، غزه، اسقلون، جات او عقرون د بنارونو دپاره يوه يوه. ١٨) هغوي د سرو زرو مږي هم ولپړلي، د هغه بنارونو دپاره يوه يوه چې په کومو باندې هغه پينځو فلسٽي بادشاهانو حکومت کولو او ورسره د پڅو دېوالونو بنارونو او د کچه دېوالونو کلو ته يې هم ولپړل. د بيت شمس د يشوع په پتي کبني هغه لوي گت تر اوسه پورې شته چې په کوم باندې هغوي د مالڪ خدائ د لوظ صندوق اېښي وو، دا د هغې گواهي ده چې څه شوي وو. ١٩) مالڪ خدائ د بيت شمس اويا سري ووژل ځکه چې هغوي د لوظ صندوق ته دننه کتلي وو. او خلقو ماتم وکړو ځکه چې مالڪ خدائ په هغوي دومره لويه تباهي راوستلي وه.

د لوظ صندوق په قریت يعريم کبني

٢٠) نو د بيت شمس خلقو ووئيل، ”د مالڪ خدائ، د دې مقدس خدائ پاک په وړاندې څوک ودرېدې شي، مونږ هغه چرته ولپړو چې زمونږ نه لرې شي؟“ ٢١) هغوي د قریت يعريم خلقو ته پېغام وړونکی ولپړل چې ورته ووائی، ”فلسٽيانو د مالڪ خدائ د لوظ صندوق واپس کړي دے. راشي او يو يې سي.“

٧) نو د قریت يعريم خلق راغلل او د مالڪ خدائ د لوظ صندوق يې د ابينداب نومي سري کور ته يوړو، چې هغه

په غر کبني اوسېدو. هغوی د ابینداب زوی الی عزز د دې
مشر مقرر کړو.

د حضرت سموئیل په بنی اسرائیلو باندې حکومت کول

۲) د مالک خدای د لوظ صندوق ډېره موده تقریباً تر شلو
کالو پورې په قریت یعریم کبني ایسار وو. په دې وخت کبني
ټولو بنی اسرائیلو مالک خدای ته د مدد ډپاره وژړل. ۳)
سموئیل بنی اسرائیلو ته وفرمائیل، ”که تاسو د زړه د
اخلاصه مالک خدای ته راواوړئ، نو تاسو به خامخا د ټولو
پردو معبودانو او عستارات بتانو نه ځان خلاصوئ. خپل
ځانونه مالک خدای ته حواله کړئ او صرف د هغه عبادت
کوئ او هغه به تاسو د فلسټیانو د زور نه خلاص کړی.“ ۴)
نو بنی اسرائیلو د بعل او عستارات د بتانو نه خپل ځانونه
خلاص کړل او صرف د مالک خدای عبادت یې کولو. ۵)
بیا سموئیل ټول بنی اسرائیلیان راوغوښتل چې په مصفاه
کبني راغونډ شی او ورته یې وفرمائیل، ”زه به هلته ستاسو
ډپاره مالک خدای ته سوال وکړم.“ ۶) نو هغوی ټول په
مصفاه کبني راغونډ شول. هغوی څه اوبه راوویستلې او
مالک خدای ته یې د یوې نذرانې په توګه توی کړې او ټوله
ورځ یې روژه ونيوله. هغوی ووئیل، ”مونږ د مالک خدای
خلاف ګناه کړې ده.“ نو سموئیل په مصفاه کبني د بنی
اسرائیلو مشر جوړ شو. ۷) کله چې فلسټیان خبر شول چې
بنی اسرائیل په مصفاه کبني راغونډ شوی دی، فلسټی
بادشاهان د خپلو سړو سره د هغوی خلاف جنگ له راووتل.

بنی اسرائیلیان د دې نه خبر شول او ویرېدل، (۸) او
 سموئیل ته یې ووئیل، ”مالک خدای زموږ خدای پاک ته دُعا
 کول مه پرېږده چې موږ د فلسطیانو نه بچ کړی.“ (۹)
 سموئیل یو داسې گډوږی حلال کړو چې مور یې رودله او د
 یوې نذرانې په توگه یې ټول مالک خدای ته وسوزولو. بیا یې
 مالک خدای ته دُعا وکړه چې د بنی اسرائیلو مدد وکړی او
 مالک خدای د هغه دُعا واوږده. (۱۰) کله چې سموئیل نذرانه
 پېش کوله، نو فلسطیان د حملې دپاره مخکېنې ورغلل، خو بیا
 هم په هغه وخت مالک خدای د هغوی خلاف د یو لوی تندر
 په شان آواز وکړو. فلسطیان دومره په وارخطایي آخته شول
 چې وتبتهدل. (۱۱) بنی اسرائیلیان د مصفاه نه روان شول او
 تقریباً تر بیت کر پورې په فلسطیانو پسې وُو او په لاره باندې
 یې وژل. (۱۲) بیا سموئیل یو کانې واخستلو او د مصفاه او
 شین په مینځ کېنې یې ولگولو او وې فرمائیل، ”مالک خدای
 زموږ هر قسم مدد کړی دے.“ او په دې باندې یې ”د مدد
 کانې“ نوم کېښودو. (۱۳) نو فلسطیانو شکست وخوړو او
 مالک خدای دې ته پرې نه بنودل چې تر کومې پورې
 سموئیل ژوندی وو چې هغوی د بنی اسرائیلو په علاقه قبضه
 وکړی. (۱۴) بنی اسرائیلو ته هغه ټول ښارونه واپس ملاو
 شول چې د عقرون او جات په مینځ کېنې وُو او فلسطیانو
 قبضه کړی وُو او داسې بنی اسرائیلو خپله ټوله علاقه واپس
 واخستله. او د کنعانیانو او بنی اسرائیلو په مینځ کېنې هم
 امن وو. (۱۵) سموئیل ټول عمر د بنی اسرائیلو قاضی وو.
 (۱۶) هغه به هر کال په بیت ایل، جلجال او مصفاه کېنې
 گرځېدو او په دې ځایونو کېنې یې لانجې هوارولې. (۱۷) بیا به
 هغه واپس په راما کېنې خپل کور ته تلو، هلته یې هم د قاضی

په توگه خدمت کولو. هغه په راما کبني مالک خدائ ته يوه قربان گاه هم جوړه کړې وه.

د خلقو بادشاه غوښتل

۱ کله چې سموئيل بوډا شو، هغه خپل زامن د بني اسرائيلو قاضيان جوړ کړل. ۲ د مشر زوی يې يوايل او د کشر يې ابيا ه نوم وو، هغوی په بيرسبع کبني قاضيان وو. ۳ خو هغوی د خپل پلار په لاره نه وو روان، د هغوی شوق صرف پېسې پېدا کول وو، هغوی به رشوت اخستو او د انصاف تباهي به يې کوله. ۴ نو بيا د بني اسرائيلو ټول مشران راغونډ شول او په راما کبني سموئيل له لارل، ۵ او هغه ته يې وويل، ”گوره، ته بوډا کېږې او زامن دې ستا په لاره نه دی روان. نو يو بادشاه مقرر کړه چې په مونږ باندې بادشاهي کوي، نو داسې د نورو قومونو په شان به زمونږ هم يو بادشاه وي.“ ۶ سموئيل د هغوی بادشاه غوښتلو باندې خوشحاله نه وو، نو هغه مالک خدائ ته سوال وکړو، ۷ او مالک خدائ ورته وفرمائيل، ”خلق چې درته څه هم وائي هغې ته غوږ ونيسه. ته هغه څوک نه يې چې رد کړې شوې يې، په حقيقت کبني دا زه يم چې هغوی د بادشاه په توگه رد کړې يم. ۸ چې د کوم وخت نه ما هغوی د مصر نه راويستلي دي، نو هغوی زما نه اوږدلی دي او د نورو معبودانو عبادت يې کړې دې، او اوس هغوی تا سره هغه څه کوي چې همېشه يې زما سره کړي دي. ۹ نو بيا هغوی ته غوږ کېږده، خو سخت خبردارې هم ورکړه او هغوی ته ووايه چې خپل بادشاهان به ورسره څه سلوک کوي.“ ۱۰

نو سموئیل هغه خلقو ته ڇا چې بادشاه غوښتو هغه هر څه
 وفرمائیل څه چې مالک خدای هغه ته فرمائیلی و. (۱۱)

سموئیل ورته وفرمائیل، ”ستاسو بادشاه به تاسو سره داسې
 سلوک کوی، هغه به ستاسو زامنو نه فوجیان جوړ کړی، څه
 به د هغه د جنگی گاپو خدمت کوی، څه به د هغه د آسونو
 والا وی او څه به د هغه د گاپو نه مخکښې منډې وهی. (۱۲)

هغه به ستاسو څه زامن د زرگونو سرو او نور د پنځوسو
 سرو مشران آفسران جوړ کړی. ستاسو زامن به د هغه په پټو
 کښې یوې کوی، د هغه فصلونه به ربڼی، وسله او د هغه د
 جنگی گاپو دپاره به نور سامان جوړوی. (۱۳) ستاسو لوڼه به
 دې ته جوړې کړی چې د هغه دپاره عطر جوړوی او د هغه
 دپاره به د اخلی پخلی والا او نانبايانو په توگه کار کوی. (۱۴)

هغه به ستاسو ښه پټی، د انگورو او د زیتونو باغونه ونیسی او
 خپلو آفسرانو له به یې ورکړی. (۱۵) هغه به د ستاسو د غلې
 او انگورو لسمه حصه د خپل دربار د آفسرانو دپاره او د
 نورو آفسرانو دپاره اخلی. (۱۶) هغه به ستاسو نوکران او
 ستاسو ښه څاروی او خرونه واخلي او کار به ترې نه اخلی.
 (۱۷) هغه به ستاسو د رمې لسمه برخه اخلی. او تاسو به په
 خپله د هغه نوکران شی. (۱۸) کله چې هغه وخت راشی، نو
 تاسو به د دې بادشاه نه د خلاصون دپاره فریاد وکړی، کوم
 چې تاسو په خپله خوښ کړی وی، خو په هغه وخت کښې
 به مالک خدای ستاسو شکایتونه نه اوری. (۱۹) خو خلقو د
 سموئیل خبره ونه منله او وې وئیل، ”نه، مونږ د ځان دپاره
 یو بادشاه غواړو، (۲۰) نو داسې مونږ به د نورو قومونو په
 شان شو، چې په مونږ باندې خپل بادشاه حکومت کوی او په
 جنگ کښې مو مشری کوی او زمونږ جنگونه به کوی.“ (۲۱)

هغوی چي ڇهه هم وئيل نو سموئيل ورته غور نيولے وو او بيا لارو او مالڪ خدائ ته پي وفرمائيل. (۲۲) مالڪ خدائ ورته وفرمائيل، ”هغوی چي ڇهه وائي نو هم هغه شان وکره او هغوی له يو بادشاه ورکره.“ بيا سموئيل د بني اسرائيلو ٽولو خلقو ته وفرمائيل چي واپس کور ته لار شي.

د ساؤل سموئيل سره ملاوڊل

۹

(۱) د بنيامين د قبيلي يو مالدار او تکره سرے وو چي نوم پي قيس وو، هغه د ابي اهل زوی او ضرور نمسے وو او د بکورت د خاندان وو، چي د افیخ د قبيلي يوه برخه ده. (۲) د ساؤل په نامه د هغه يو زوی وو چي يو بنائسته زلمے وو. ساؤل په بني اسرائيلو کبني د ٽولو نه بنائسته سرے وو او داسي د ٽولو نه زيات لوڙ هم وو. (۳) د قيس يو څو خرونه ورک شول، نو هغه ساؤل ته ووئيل، ”د ځان سره يو نوکر بوځه او هغه خرونه ولتوه.“ (۴) هغوی د افرائيم د غرونو په ملڪ کبني او سليسه په علاقه کبني وگرځېدل، خو پيدا پي نه کرل، هغوی د سعليم په علاقه کبني ورپسي وگرځېدل، خو خرونه هلته هم نه وو. بيا هغوی د بنيامين په علاقه کبني وگرځېدل، خو بيا پي هم ونه موندل. (۵) کله چي هغوی د صوف علاقي ته لارل، نو ساؤل خپل نوکر ته ووئيل، ”راځه چي واپس کور ته لار شو، کپدے شي زما پلار د خرونو خيال پرېسے وي او زمونږ په حقله پرېشانه وي.“ (۶) نوکر ورته ووئيل، ”گوره، په دې ښار کبني د خدائ پاک يو خدمتگار دے چي ډېر زيات عزتمند دے ځکه چي هغه څه

هم وائی نو هغه رښتیا کپړی. راکځی چې هغه له ورشو، کېدے شی چې هغه مونږ ته ووائی چې مونږ خرونه چرته موندلے شو.“ (۷) ساؤل ترې نه تپوس وکړو، ”که مونږ هغه له ورشو، نو مونږ به څه ورکوو؟ زمونږ په بوجو کېښې خوراک نه دے پاتې او زمونږ سره هیڅ هم نشته چې هغه له یې ورکړو.“ (۸) نوکر ورته په جواب کېښې ووئیل، ”زما سره د سپینو زرو یوه وړه سیکه ده. زه هغه له دا ورکولے شم، نو هغه به مونږ ته ووائی چې مونږ خرونه چرته پیدا کولے شو.“ (۹-۱۱) ساؤل ورته ووئیل، ”تیک ده، راکه چې خو.“ نو هغوی هغه ښار ته لارل چرته چې د خدای پاک خدمتگار اوسېدو. کله چې هغوی هغه ښار ته په غره باندې ختل، نو هغوی د یو څو ښځو سره ملاو شول چې هغوی اوبو وړلو له راروانې وې. هغوی د دې ښځو نه تپوس وکړو، ”په ښار کېښې یو پېشگوڼې ورکوونکے شته؟“ په هغه وخت کېښې به یو پېغمبر پېشگوڼې ورکوونکے بللے شو، نو چې کله به هم چا د خدای پاک نه د څه تپوس کولو، نو هغه به وئیل، ”څه چې پېشگوڼې ورکوونکي له لار شو.“ (۱۲-۱۳) هغه جینکو ووئیل، ”او، هغه شته. گورئ، هغه ستاسو نه لږ وړاندې دے. که تاسو تېز شی، نو هغه ته به ورسېږئ. چې څنگه تاسو ښار ته لار شی، نو هغه به ووينئ. هغه ښار ته هم نن رسېدلے دے نو ځکه خلق په غره کېښې په قربانگاه باندې نذرانه پېش کوی. کوم خلق چې راغوبستلے شوی دی هغوی به تر هغې پورې خوراک نه شروع کوی چې هغه هلته تلے نه وی، ځکه چې هغه اول قربانی له برکت ورکوی. اوس بره لار شی، نو هغه به سمدستی ووينئ.“ (۱۴) نو ساؤل او د هغه نوکر هغه ښار ته وختل او کله چې هغوی ورننوتل نو هغوی سموئیل ولیدو

چې په لاره باندې د عبادت خائ ته د هغوی په طرف راروان وو. (۱۵) یوه ورځ مخکښې مالک خدای سموئیل ته فرمائیلی ؤو، (۱۶) ”سبا تقریباً په دې وخت به زه د بنیامین د قبیلې یو سرې تا له درولېږم، د هغه سر په تېلو غوړ کړه چې هغه زما د خلقو بنی اسرائیلو بادشاه شی. او هغه به هغوی د فلسطیانو نه خلاص کړی. ما د خپلو خلقو تکلیف لیدلې دې او د هغوی فریاد مې اورېدلې دې.“ (۱۷) کله چې د سموئیل نظر په ساؤل پرېوتو، نو مالک خدای هغه ته وفرمائیل، ”دا هغه سرې دې چې د هغه په حقله ما درته فرمائیلی ؤو. هغه به زما په خلقو بادشاهی کوی.“ (۱۸) بیا ساؤل سموئیل له ورغلو، چې د دروازې په خوله کښې وو او تپوس یې ترې نه وکړو، ”مهربانی وکړه او ما ته ووايه چې هغه پېشگوئی ورکونکې چرته اوسیري؟“ (۱۹) سموئیل ورته وفرمائیل، ”زه پېشگوئی ورکونکې یم. زما نه وړاندې د عبادت خائ ته روان شی. تاسو دواړه به نن ما سره روټی خوری. سبا سحر به زه تا ته هغه څه وښایم چې ستا په زړه کښې وی او تاسو به رخصت کړم.“ (۲۰) چې کوم خرونه درې ورځې مخکښې ورک شوی ؤو، د هغې فکر مه کوی، هغه پیدا شوی دی. خو دا ته او ستا د پلار خاندان دې چې د ټولو بنی اسرائیلو زړه ور پورې تړلې دې.“ (۲۱) ساؤل ورته په جواب کښې ووئیل، ”زه د بنیامین د قبیلې یم، کومه چې د بنی اسرائیلو د ټولو نه وړه قبيله وه او په قبيله کښې زما د خاندان اهمیت د ټولو نه کم دې. نو بیا، ته زما سره داسې خبرې ولې کوې؟“ (۲۲) بیا سموئیل ساؤل او د هغه نوکر یې یوې غټې کوټې ته بوتلل او هغوی له یې د دسترخوان په سر کښې خائ ورکړو چرته چې تقریباً ټول دېرش کسان ناست ؤو. (۲۳) سموئیل د

اخلی پخلی والا ته وفرمائیل، ”د غوبنې هغه ټکره راوپه چې ما درکړې وه او درته مې فرمائیلی ؤو چې جدا پې کېږده.“

۲۴ نو د اخلی پخلی والا د ټولو نه ښه غوبنه راوپه او د ساؤل په مخکښې پې کېښوده. سموئیل ورته وفرمائیل،

”گوره، دا هغه ټکره ده چې ستا دپاره ساتلې شوې وه. دا وخوره. د دې خلقو د رابللو نه مخکښې دا ما ستا دپاره اېښې وه.“

۲۵ نو ساؤل په هغه ورغ د سموئیل سره روتی وخوره. کله چې هغوی د عبادت ځای نه ښار ته کوز شول، نو هغوی په چت باندې د ساؤل دپاره د ځملاستو ځای تیار کړو،

۲۶ او هغه هلته اوده شو.

د ساؤل د بادشاه په توگه مقرر کېدل

په سحر کېښې سموئیل ساؤل ته په چت باندې آواز وکړو،

”پاڅه او زه به تا رخصت کړم.“ ساؤل پاڅېدو او هغه او سموئیل دواړه یو ځای بهر کوڅې ته لاړل. ۲۷ کله چې هغوی د ښار سر ته ورسېدل، نو سموئیل ساؤل ته وفرمائیل،

”نوکر ته ووايه چې زمونږ نه مخکښې روان شی.“ نوکر لاړو او سموئیل خپله خبره جاری وساتله، ”لږ وخت دلته ایسار شه، نو زه به تا ته د ځدای پاک د طرف نه یوه خبره وکړم.“

۱۰ بیا سموئیل د زیتونو تېلو یو لوبښه واخستو او تېل پې د ساؤل په سر واړول، ساؤل پې ښکل کړو او ورته پې وفرمائیل، ”مالک ځدای تا د خپلو خلقو بنی اسرائیلو دپاره د بادشاه په توگه مقرر وی. ته به د هغه په خلقو بادشاهی کوې او د ټولو دشمنانو نه به پې بچ کوې او دا هغه ښه ده چې ته

مالڪ خُدايٰ خوبش ڪرڻي پي او د هغويٰ بادشاه جوڙ شوڙي
 پي، ﴿٢﴾ چي تاسو نن زما نه لاڙ شيءَ، نو د بنيامين په علاقه
 ضلضع ڪبني د راحيل د قبر سره نزدې به تاسو د دوو سڙو
 سره ملاو شيءَ. هغويٰ به تاسو ته ووائِي چي تاسو ڪوم خرونه
 لٽويٰ هغه پيدا شوي دي، نو داسي ستاسو پلار به د خرونو په
 حقله پرېشان نءُ وي خو ستاسو په حقله به پرېشان وي او بيا
 بيا به تپوسونه ڪوي چي زما زويٰ چرته دے؟ ﴿٣﴾ ڪله چي
 تاسو په تبور ڪبني پاڪي وني ته ورسڀريءَ، نو هلته به تاسو د
 دربو سڙو سره ملاو شيءَ چي په بيتايل ڪبني خُدايٰ پاڪ ته
 يوه نذرانه پيش ڪولو له روان وي. يو به د چبلي دري بچي
 روان ڪري وي، بل به دري روتي رواني ڪري وي او درېم
 سره به د ميون نه پڪه مشڪيزه وي. ﴿٤﴾ هغويٰ به په تاسو
 سلام واچوي او دوه روتي به درته پيش ڪري، هغه تاسو
 قبولي ڪري. ﴿٥﴾ بيا به تاسو په جبعه ڪبني د خُدايٰ پاڪ غر
 ته لاڙ شيءَ، چرته چي د فلسطينو ڪمپ دے. ڀار ته د ننوتلو
 په خائي ڪبني به تاسو د پڻمبرانو يوڙي قبيلي سره ملاو شيءَ
 چي په غره باندې د قربان گاه نه راڪوزيري، بينجو، تمبل،
 شپبلي او رباب به غروي. او هغويٰ به په جذبه ڪبني پڻغام
 ورڪوي. ﴿٦﴾ د مالڪ خُدايٰ روح به ناخپه په تاسو باندې
 راشي او تاسو به هم د هغويٰ سره پڻگويٰ شروع ڪري. او
 تاسو به هغه شان نءُ يئ لکه چي څنگه مخڪبني وي. ﴿٧﴾ ڪله
 چي دا نڀي وشي نو تاسو هغه څءُ وڪري چي څءُ مناسب
 وي، ڇڪه چي خُدايٰ پاڪ ستاسو مل دے. ﴿٨﴾ تاسو به زما
 نه مخڪبني لاندې جلال ته لاڙ شيءَ، هلته به زءُ ستاسو سره
 ملگرے شم او سوزېدونڪي او د سلامتي نذراني به پيش ڪرم.
 اووۂ ورځي هلته انتظار وڪري تر دې پوري چي زءُ درشم او

درته ووايم چي ڇهه به ڪويءَ.“ (۹) ڪلهه چي ساؤل د سموئيل نه روان شو، نو خدائ پاڪ ساؤل بپخي بدل ڪڍو. او په هغه ورڃ هغه هر ڇهه وشول چي ڇهه ورته سموئيل فرمائيلي وُو.

(۱۰) ڪلهه چي ساؤل او د هغه نوڪر جبعه ته ورسبدل، نو د پيغمبرانو يوه ڀله ورسره ملاو شوه، د مالڪ خدائ روح ناڃاپه په هغه باندې راغلو او هغه د هغوي سره پيشگوئي وركول شروع ڪڍل. (۱۱) ڪومو خلقو چي هغه د مخڪبني نه پيژندلو او چي هغوي وليدلو چي دا هر ڇهه پي ڪول نو هغوي د يو بل نه تپوس وڪڍو، ”د قيس په زوي باندې ڇهه شوي دي؟ ساؤل پيغمبر شوي دے ڇهه؟“ (۱۲) يو مقامي سڙي ووييل، ”ڪهه د چا پلار ڇهه هم وي نو وڻي د هغه زوي پيغمبر جوڀدے شي ڇهه؟“ نو بيا دا يو متل جوڀ شو، ”آيا ساؤل هم په نبيانو ڪبني شمڀرلے شي؟“ (۱۳) ڪلهه چي ساؤل خپله پيشگوئي ختمه ڪڍه نو هغه د عبادت خائي ته وختلو. (۱۴) د ساؤل ترهه هغه او نوڪر وليدل او تپوس پي ترې نه وڪڍو، ”تاسو چرته وي؟“ ساؤل ورته په جواب ڪبني ووييل، ”خرونه مو لٽول. ڪلهه چي مونڀ خرونه پيدا نه ڪڍل نو د سموئيل سره ملاوڀدو له لاڙو.“ (۱۵) د ساؤل ترهه ترې نه تپوس وڪڍو، ”او سموئيل تاسو ته ڇهه ووييل؟“ (۱۶) ساؤل جواب وركڍو، ”هغه مونڀ ته ووييل چي خرونه پيدا شوي دي.“ خو هغه خپل ترهه ته د بادشاهه ڪڍو په حقله ونه وئييل چي سموئيل ورته ڇهه فرمائيلي وُو.

د ساؤل د بادشاهي اعلان ڪڍل

(۱۷) سموئيل په مصفاه ڪبني خلق د مالڪ خدائ په حضور

کښنې راغونډ کړل (۱۸) او هغوی ته یې وفرمائیل، ”مالک خدای د بنی اسرائیلو خدای پاک فرمائی چې ما تاسو د مصر نه راوویستلی او د مصریانو او هغه نورو ټولو خلقو نه مې بچ کړی چې کومو په تاسو باندې سختی کوله. (۱۹) زه ستاسو خدای پاک یم، هغه څوک چې تاسو د ټولو تکلیفونو او سختو نه بچ کوی، خو تاسو نن زه رد کړې یم او بادشاه مورانه غوښتې دے. پوره ښه ده، نو د مالک خدای په وړاندې ډله په ډله او قبيله په قبيله راغونډ شی.“ (۲۰) بیا سموئیل هره قبيله وړاندې راوستله او د بنیامین قبيله د پچې په ذریعه خوبه کړې شوه. (۲۱) بیا سموئیل د بنیامین د قبیلو خاندان وړاندې راوستلې او د مطری خاندان خوبه کړې شو. بیا د مطری د خاندان سړی وړاندې راغلل او د قیس زوی ساؤل خوبه کړې شو. هغوی هغه ولټولو، خو چې کله یې هغه ونه موندلو، (۲۲) نو هغوی د مالک خدای نه تپوس وکړو، ”هغه سړی تر اوسه پورې دلته راغلی دے څه؟“ مالک خدای ورته وفرمائیل، ”گورئ، هغه د بوجو په مینځ کښې پټ شوی دے.“ (۲۳) نو هغوی منډه کړه او ساؤل یې بهر خلقو ته راوویستلو او هغه د خلقو په مینځ کښې ودرېدو. هغه د ټولو نه لوړ سړی وو. (۲۴) سموئیل خلقو ته وفرمائیل، ”هغه سړی دا دے کوم چې مالک خدای خوبه کړې دے. زمونږ په مینځ کښې د هغه په شان بل هیڅ څوک هم نشته.“ نو ټولو خلقو چغه کړه، ”بادشاه زنده باد.“ (۲۵) سموئیل خلقو ته د بادشاه حقونه او ذمه واری بیان کړې او بیا یې په یو کتاب کښې ولیکلې او کتاب یې د مالک خدای په حضور کښې کېښودو. بیا هغه ټول خلق کورونو ته ولېږل. (۲۶) ساؤل هم واپس په جبعه کښې خپل کور ته لاړو.

يو ڄو تڪڙه سڀري هم ورسره لاپل چي د هغوي زپونه خدائ
 پاڪ بدل ڪري ٿو. (۲۷) خو ڇه شيرانو خلقو ووئيل، ”دا
 سڀري به مونڙ ڇنگه بچ ڪري؟“ هغوي د ساؤل سپڪاوي
 وڪرو او تحفي پي ورله رانه وڙي. خو ساؤل هيڄ جواب ورنه
 ڪرو.

د ساؤل عمونيانو له شڪست وركول

۱۱ (۱) تقريباً يوه مياشت وروستو عموني بادشاه ناحس
 د جلعاد په علاقه ڪڙي د يبيس بنار خلاف خپل لښڪر روان
 ڪرو او بنار پي محاصره ڪرو. د يبيس سڀرو ناحس ته ووئيل،
 ”مونڙ سره د صلحي تڙون وڪڙه، نو مونڙ به تا خپل بادشاه
 ومنو.“ (۲) ناحس جواب وركرو، ”زه به ستاسو سره په يو
 شرط باندې د صلحي تڙون وڪڙم، زه به د هر يو کس بني
 سترگه وباسم او دا به د ٽولو بني اسرائيلو دپاره د شرم خبره
 وي.“ (۳) د يبيس مشرانو ووئيل، ”مونڙ له اووه ورځي
 راکڙي چي مونڙ د بني اسرائيلو ٽول ملڪ ته پڙغام وڙونڪي
 ولڙو. ڪه مونڙ هيچا هم بچ نه ڪڙو، نو مونڙ به تاسو ته حواله
 شو.“ (۴) پڙغام وڙونڪي جبعي ته ورسپدل، چرته چي ساؤل
 اوسپدو او ڪله پي چي ورته خبر بيان ڪرو نو خلقو په چغو
 چغو وڙيل. (۵) ساؤل د پتي نه غويي روان ڪري ٿو او
 تپوس پي وڪڙو، ”ڇه شوي دي؟ دا خلق ولي ڙاري؟“ چي
 ڪوم خبر پڙغام وڙونڪو د يبيس نه راوڙي وو نو هغوي هغه
 ورته بيان ڪرو. (۶) ڪله چي ساؤل دا واورپدل نو د خدائ
 پاڪ روح د لوي طاقت سره په هغه نازل شو او ساؤل سخت

غصه وو. (٧) هغه دوه غویي بوتل، ټوټې ټوټې يې کړل او د دې خبرداری سره يې پېغام وړونکی ولېږل چې د بنی اسرائیلو ټول ملک ته دا ټوټې یوسئ، ”څوک هم چې د جنگ دپاره په ساؤل او سموئیل پسې نه ځي نو د هغه د غویانو سره به دا چل کيږي.“ نو د دې په وجه د مالک خدای یره په بنی اسرائیلو باندې راغله او هغوی ټول په یو ځای راووتل. (٨)

ساؤل هغوی په بزق کبني راغونډ کړل، هغوی درې لاکه د بنی اسرائیل نه وو او دېرش زره د یهوداه د قبیلې کسان وو. (٩) هغوی د بییس پېغام وړونکو ته وویل، ”خپلو خلقو ته ووايي چې سبا د غرمې نه مخکې به هغوی خلاص شی.“ کله چې د بییس خلقو ته دا پېغام ملاو شو، نو هغوی ډېر خوشحاله شول (١٠) او ناحس ته یې وویل، ”سبا به مونږ تا ته خپل ځان حواله کړو او چې ستا څه خوښه وی نو هغه راسره وکړه.“ (١١) په هغه شپه ساؤل خپل سړی په درېو ډلو کبني تقسیم کړل او هغوی سحر وختی د دشمن په خپمو باندې تېز ورغلل او په عمونیانو باندې یې حمله وکړه. تر غرمې پورې یې ټول وژلی وو. ژوندی پاتې کسان خواره واره شول، هر یو سړی په خپله مخه منډې وهلې. (١٢) بیا خلقو سموئیل ته وویل، ”هغه خلق چرته دی چې کومو وئیل چې ساؤل به زمونږ بادشاه نه وی؟ هغوی مونږ ته حواله کړه او مونږ به یې ووژنو.“ (١٣) خو ساؤل ورته وویل، ”نن به هیڅ څوک هم نه شی وژلې، ځکه چې نن هغه ورځ ده چې مالک خدای بنی اسرائیلیان بچ کړی وو.“ (١٤) او سموئیل هغوی ته وفرمائیل، ”راځئ چې یو ځل بیا ټول جلال ته لاړ شو او ساؤل دوباره خپل بادشاه جوړ کړو.“ (١٥) نو هغوی ټول جلال ته لاړل او هلته یې په مقدس ځای کبني د ساؤل د بادشاهي اعلان

وکړو. هغوی د سلامتۍ نذرانې پېش کړې او ساؤل او د بنی اسرائیلو ټولو خلقو یوه لویه خوشحالی وکړه.

د سموئیل خلقو ته تقریر کول

۱۲ ﴿۱﴾ بیا سموئیل ټولو بنی اسرائیلو ته وفرمائیل، ”تاسو چې ما ته څه وئیلی وؤ نو ما هغه کړی دی. ما یو بادشاه درکړی دی چې په تاسو بادشاهی وکړی، ﴿۲﴾ او اوس هغه ستاسو د لارښودنې دپاره تاسو سره دی. زه بوډا او سپین ږیرم یم او تاسو ته پته ده چې زما زامن تاسو سره دی. زه د ځوانۍ نه تر اوسه پورې ستاسو مشر وم. ﴿۳﴾ زه ستاسو په وړاندې یم. که ما څه غلط کار کړی وی، اوس اوس د مالک خدای او د هغه بادشاه په مخکښې په ما الزام ولگوی کوم چې مالک خدای خوښ کړی دی. ما د چا غویې یا د چا خر بوتلې دی څه؟ ولې ما څوک دوکه کړې دی یا مې په چا ظلم کړی دی څه؟ ما د چا نه رشوت اخستې دی څه؟ که ما دا یو کار هم کړی وی، نو ما چې څه هم اخستی وی هغه به واپس ورکړم. ﴿۴﴾ خلقو جواب ورکړو، ”نه، تا مونږ له نه دوکه راکړې ده او نه دې په مونږ ظلم کړی دی، تا د هیچا نه هیڅ هم نه دی اخستی. ﴿۵﴾ سموئیل ورته په جواب کښې وفرمائیل، ”مالک خدای او هغه چې کوم بادشاه خوښ کړی دی نن د دې خبرې گواهان دی چې زه ببخی بې گناه یم.“ هغوی ورته وفرمائیل، ”او، مالک خدای گواه دی. ﴿۶﴾ سموئیل وفرمائیل، ”مالک خدای هغه څوک دی چې موسی او هارون خوښ کړل

او ستاسو پلار نيڪهٽي ۾ مصر نه راوويستل. (۷) اوس چي چرته يئو نو هم هلته ودرپريئو او زهٽ به د مالڪ خدائو په مخڪبني تاسو ودروم چي هغه ٽول لويئو لويئو کارونه در په ياد ڪرم چي مالڪ خدائو ستاسو او ستاسو د پلار نيڪهٽي د بچ ڪولو دپاره ڪري دي. (۸) ڪله چي يعقوب او د هغه خاندان مصر ته لارل، نو ستاسو پلار نيڪهٽي د مدد دپاره فرياد وڪرو او هغه موسيٰ او هارون راولپورل او هغويئو ستاسو پلار نيڪهٽي د مصر نه راوويستل او په دي ملڪ ڪبني يي دپره ڪرل. (۹) خو خلقو مالڪ خدائو خپل خدائو پاڪ هبر ڪرو، نو هغه هغويئو سسيرا ته حواله ڪرل ڏوڪ چي د حضور د بنار د لښڪر مشر وو او فلسٽيانو او د مواب بادشاهه ته يي حواله ڪرل، چي هغويئو ستاسو د پلار نيڪهٽي خلاف وڃنگيري او شڪست ورڪري. (۱۰) بيا هغويئو مالڪ خدائو ته وئيل چي، مونڙ گناهه ڪري ده ڏڪه مونڙ ستا نه واورپدو او د بعل او عستارات د بتانو عبادت مو وڪرو. مونڙ د خپلو دشمنانو نه بچ ڪره او مونڙ به ستا عبادت ڪوو. (۱۱) مالڪ خدائو جدهون، برق او افتاح راولپورل او په آخر ڪبني يي زهٽ راولپورل. مونڙ هر يو تاسو د گهرچاپره دشمنانو نه بچ ڪري او تاسو په خبر سره ڙوند تهرولو. (۱۲) خو ڪله چي تاسو وليدل چي د عمون بادشاهه ناحس په تاسو حملاهه ڪوي، نو تاسو مالڪ خدائو رد ڪرو اڪر چي مالڪ خدائو ستاسو خدائو پاڪ ستاسو بادشاهه وو خو تاسو بيا هم ما ته ووئيل چي مونڙ يو بادشاهه غوارو چي په مونڙ بادشاهي ڪوي. (۱۳) نو اوس هغه بادشاهه دا دئي چي تاسو خوڻس ڪري دئي، تاسو هغه غوڻتئي وو او مالڪ خدائو تاسو له درڪرو. (۱۴) ڪه تاسو د مالڪ خدائو نه ڀرپريئو، د هغه خدمت او تابعداري

کوئی او د هغه د حُکم نه سرکشی مء کوئی او کء تاسو او هغه
 بادشاه چي په تاسو بادشاهی کوی د مالک خُدای د خپل
 خُدای پاک تابعداری کوئی نو ستاسو هر کار به سم وی. (۱۵)

خو کء تاسو مالک خُدای ته غوږ نه نیسی او د هغه د
 حُکمونو نافرمانی کوئی، نو هغه به ستاسو او ستاسو د بادشاه
 خِلاف شی. (۱۶) نو بیا دلته ودرپړئ او تاسو به په خپلو
 سترگو هغه لوی لوی کارونه ووینی چي مالک خُدای یی
 کوی. (۱۷) تاسو ته پته ده چي دا د غنمو د لَو وخت دے چي
 دا د باران موسم نه وی خو زء به مالک خُدای ته سوال وکړم
 او هغه به تندر او باران راولپړی. کله چي داسې وشي نو
 تاسو ته به پته ولگی چي تاسو د مالک خُدای خِلاف یوه لویه
 گناه کړې ده کله چي تاسو د هغه نه یو بادشاه وغوښتو.

(۱۸) نو سموئیل سوال وکړو او هم په هغه ورځ مالک خُدای
 تندر او باران راولپړلو. نو ټول خلق د مالک خُدای او
 سموئیل نه ویرېدل، (۱۹) او هغوئ سموئیل ته وویل، ”مالک
 خُدای خپل خُدای پاک ته زمونږ دپاره سوال وکړه، نو داسې
 به مونږ نه مړه کيږو. اوس مونږ ته دا پته لگېدلې ده چي د
 نورو ټولو گناهونو نه علاوه مونږ دا گناه هم کړې ده چي یو
 بادشاه مو غوښتے دے.“ (۲۰) سموئیل ورته وفرمائیل، ”مء
 یرپړئ، اگر چي تاسو داسې بد عمل کړے هم دے خو د
 مالک خُدای نه مء اوږئ او د خپل ټول زړه سره د هغه
 خِدمت کوئ. (۲۱) د بې کاره بُتانو عبادت دپاره واپس مء
 ورگرځئ، هغه بُتان نه ستاسو مدد کولے شی او نه مو بچ
 کولے شی، ځکه چي دا بې کاره دی. (۲۲) مالک خُدای به د
 خپل نوم د خاطره تاسو نه پرېږدی، ځکه چي د هغه دا
 خوښه ده چي تاسو خپل خلق جوړ کړی. (۲۳) باقی پاتي

شوه زما خبره، نو مالک خدائ دې ونه کړی چې د هغه خلاف داسې گناه وکړم چې هغه ته ستاسو دپاره سوال نه کوم. او زه به تاسو ته هغه لار ښایم چې کومه ښه او صحیح وی. (۲۴) د مالک خدائ نه یوه په کار ده او د زړه د اخلاصه په وفاداری سره د هغه خدمت کوئ. هغه لوی لوی کارونه راپه یاد کړئ چې هغه ستاسو دپاره کړی دی. (۲۵) خو که تاسو بیا هم خپله بدعملی کوئ نو تاسو او ستاسو بادشاه به تباہ شی.

د فلسطیانو خلاف جنگ

۱۳ (۱) ساؤل د دېرشو کالو په عمر کښې بادشاه جوړ شو او هغه دوه څلوېښت کاله په بنی اسرائیلو بادشاهی وکړه. (۲) ساؤل درې زره سړی خوښ کړل، دوه زره یې د ځان سره په مکماس کښې او د غرونو ملک بیت ایل کښې وساتل او زر سړی یې د خپل زوی یونتن سره جبعې ته ولېږل چې د بنیامین د قبیلې علاقه ده. باقی پاتې سړی ساؤل کورونو ته ولېږل. (۳) یونتن په فلسطیانو حمله وکړه او په جبعه کښې یې د هغوی قلعه تباہ کړه او ټول فلسطیان د دې نه خبر شول. بیا ساؤل پېغام وړونکی ولېږل چې عبرانیان د جنگ دپاره راوغواړی او په ټول ملک کښې یې د خبرداری دپاره بیگلې وغږولې. (۴) نو ټول بنی اسرائیلیان خبر شول چې ساؤل فلسطیې مشر وژلې دے او دا چې فلسطیان ستاسو نه نور نفرت هم کوی. نو خلق راغونډ شول او په جلجال کښې د ساؤل سره شول. (۵) فلسطیان د بنی

اسرائیلو خلاف د جنگ دپاره راغونډ شول، د هغوی سره
 دېرش زره جنگی گاډی وې، شپږ زره په آسونو سواره کسان
 او دومره ډېر فوجیان ورسره ؤو لکه چې په سمندر کېښي
 څومره شگې دی. هغوی د بیت آون نمرخاته طرف ته مکماس
 ته لاړل او هلته یې خېمې ولگولې. ﴿٦﴾ کله چې بنی اسرائیلو
 ولیدل چې حالات نازک دی او د هغوی لښکر د سختی سره
 مخ دے، نو هغوی د گټو په غارونو او سوږو کېښي، ونو بوټو
 او په کوهو کېښي پټ شول، ﴿٧﴾ هغه نور د جاد او جلعاد
 علاقې ته د اردن سیند نه پورې وتل. ساؤل تر اوسه پورې په
 جلعال کېښي وو او د هغه سره چې کوم خلق ؤو هغوی د
 یرې نه رېږدېدل. ﴿٨﴾ هغه اووه ورځې د سموئیل انتظار
 وکړو، لکه څنگه چې سموئیل ورته فرمائیلی ؤو، خو سموئیل
 بیا هم جلعال ته رانه غلو. نو خلقو د ساؤل په پرېښودو
 شروع وکړه، ﴿٩﴾ نو هغه ورته وویل، ”ما له سوزېدونکي
 نذرانې او د سلامتې نذرانې راوړئ.“ او هغه په خپله یوه
 سوزېدونکي نذرانه پېش کړه، ﴿١٠﴾ او چې څنگه یې نذرانه
 ختمه کړه، نو سموئیل راوړسېدو. ساؤل هغه سره ملاوېدو او
 سترې مشی له ورغلو، ﴿١١﴾ خو سموئیل وفرمائیل، ”تا څه
 کړی دی؟“ ساؤل جواب ورکړو، ”خلق زما نه تلل، خو چې
 تا څنگه فرمائیلی ؤو نو ته په مقرر وخت رانه غلې، د دې نه
 علاوه، فلسطیان په مکماس کېښي د جنگ دپاره راغونډېږي.
 ﴿١٢﴾ نو زما خیال دا وو چې فلسطیان دلته په ما باندې په
 جلعال کېښي حمله کوی، خو ما مالک خدای ته سوال نه وو
 کړے او زه مجبور وم چې نذرانه پېش کړم.“ ﴿١٣﴾ سموئیل
 ورته په جواب کېښي وفرمائیل، ”داسې کول بې وقوفی وه. تا د
 مالک خدای خپل خدای پاک حکم نه دے منلے. که تا

منلے وے نو هغه به ته او ستا اولاد بادشاهان جوړ کړی وئ
چې همپشه دپاره په بنی اسرائیلو حکومت وکړئ. (۱۴) خو
اوس به ستا بادشاهی ختمه شی. ځکه چې تا د هغه نافرمانی
کړې ده، مالک خدای یو داسې سرې لټولې دے چې د هغه
خوښ وو او هغه یې د خپلو خلقو بادشاه مقرر کړے دے.
(۱۵) سموئیل د جلجال نه روان شو او په خپله مخه لاړو. پاتې
خلق په ساؤل پسې لاړل چې د فوجیانو سره شامل شی،
هغوی د جلجال نه د بنیامین په علاقه کښې جبعی ته لاړل.
ساؤل د خپل لښکر معاننه وکړه چې تقریباً شپږ سوه سړی
پاتې وو. (۱۶) ساؤل، د هغه زوی یونتن او د دوی سړو د
بنیامین په علاقه جبعه کښې خبې ولگولې، د فلسطیانو خبې
په مکماس کښې وې. (۱۷) فلسطی فوجیان په درېو ډلو کښې
د حملې دپاره د خپلو خېمو نه ووتل، یوه قبيله د سعال په
علاقه کښې عفره ته لاړه، (۱۸) بله ډله بیت حورون طرف ته
لاړه او هغه بله یوه د حد پولې ته لاړه چې د کوم ځای نه د
صبوئیم وادی او بیابان ښکارېدو. (۱۹) (په بنی اسرائیلو کښې
لوهار نه وو ځکه چې د فلسطیانو اراده دا وه چې عبرانیان
تورې او نېزې جوړې نه کړی. (۲۰) بنی اسرائیلیان به د خپلو
یوو، گینتو، تېرونو او لورونو تېرولو دپاره فلسطیانو له تلل،
(۲۱) د تېرونو او لورونو د تېره کولو او د غویي د سامان
مرمت کولو مزدوری یوه وړه سیکه وه او دوه سیکې د یوې
او گینتې تېره کولو دپاره وې.) (۲۲) نو د جنګ په هغه ورځ
باندې د ساؤل او د هغه زوی یونتن نه بغېر د یو بنی اسرائیلی
فوجی سره هم توره یا نېزه نه وه. (۲۳) فلسطیانو د فوجیانو
یوه ډله ولېږله چې د مکماس د درې حفاظت وکړی.

۱) یوه ورځ یونتن هغه زلمی ته ووئیل کوم چې د هغه

وسله وړله، ”راځه چې هغه طرف ته لاړ شو چرته چې د فلسطیانو قلعه ده.“ خو یونتن خپل پلار ساؤل خبر نه کړو،

۲) ساؤل په مجرون کښې د انار د ونې لاندې ناست وو، دا جبې ته نزدې وه او تقریباً شپږ سوه سړی د هغه سره وو.

۳) د ساؤل په سرو کښې اخیاه امام هم وو کوم چې پېش

بند گرځولو، اخیاه د یکبود د ورور اخیطوب زوی وو، چې

دے د فینحاس زوی او د عیلي نمسے وو، چې په سیلا کښې

د مالک خدای امام وو. خو هیچا ته پته ونه لگېده چې یونتن

تلے دے. ۴) د مکماس په دره کښې، چې د کومې نه یونتن

تېرېدو چې فلسطیانو قلعي ته ورسېږی، هلته دوه لوئي کمرې

وې، چې د درې په دواړو طرفونو باندې یو یو وو. د یو کمر

نوم بوصیص وو او د بل سنه وو. ۵) یو د درې په شمال

طرف باندې وو، چې مخ یې مکماس ته وو او بل په جنوبی

طرف باندې وو چې مخ یې جبې ته وو. ۶) یونتن هغه

وسله وړونکی زلمی ته ووئیل، ”راځه چې د هغه ناسنته خلقو

قلعي ته ورواوړو. کېدے شی چې مالک خدای زمونږ مدد

وکړی، مالک خدای د پېرو یا د لږو خلقو په ذریعه هم

خلاصون ورکولے شی او داسې یو څیز هم نشته چې هغه

رایسار کړی.“ ۷) زلمی ورته ووئیل، ”تہ چې څه هم کول

غواړې، نو په هر کار کښې زه د سره یم.“ ۸) یونتن ورته

ووئیل، ”تیک ده. مونږ به هغه بل طرف ته واوړو او پرېږده

چې فلسطیان مونږ ووينی. ۹) که هغوی مونږ ته ووائی چې

تر هغې پورې هلته ایسار شی چې مونږ درورسېږو، نو بیا چې

مونږ چرته يُو هلته به اِنْتَظار وکړو. (۱۰) خو که هغوی مونږ ته ووائی چې راشی، نو مونږ به ورشو، ځکه چې دا به د هغه فتحې نښه وی چې مالک خدای مونږ له په هغوی باندې راکړې ده. (۱۱) نو هغوی فلسطیان پرېښودل چې هغوی وگوری او فلسطیانو ووئیل، ”گوری، څه عبرانیان د هغه غارونو نه راروان دی چې په کومو کښې پټ وو.“ (۱۲) بیا هغوی یونتن او هغه زلمی ته د کښې نه چغې وهلې چې، ”بره راوڅپږی، مونږ به تاسو ته چل وښایو.“ یونتن زلمی ته ووئیل، ”ما پسي راځه. مالک خدای بنی اسرائیلو له په دوی باندې فتح ورکړې ده.“ (۱۳) یونتن د خپلو لاسونو او پښو په ذریعه د درې نه وختلو او هغه زلمی ورپسې وو. یونتن په فلسطیانو حمله وکړه او هغوی یې ووژل او زلمی هم د هغوی څه کسان ووژل. (۱۴) په اوله حمله کښې یونتن او هغه زلمی په یو جریب ځای کښې تقریباً شل سړی ووژل. (۱۵) نو په هغه ټوله علاقه کښې فلسطیان سخت ویرېدل، حمله کوونکی او په خپمو کښې فوجیان د یرې نه ورېرېدل، زمکه وڅوڅپدله او هلته یوه لویه وارخطائی وه.

د فلسطیانو شکست

(۱۶) د جبعې د بنیامین په علاقه کښې د ساؤل د محافظانو سرو ولیدل چې فلسطیانو په پرېشانی کښې په هر طرف باندې منډې وهلې. (۱۷) نو ساؤل خپلو سرو ته ووئیل، ”فوجیان وشمېرئ او دا پته ولگوئ چې څوک نشته.“ نو هغوی شمېر وکړو او پته ورته ولگېده چې یونتن او هغه زلمی نه وو چې کوم زلمی به وسله وړله. (۱۸) ساؤل اخیاه امام ته ووئیل،

”پش بند دلته راوړه.“ په دې ورځ اخیاه پش بند د بنی اسرائیلو په وړاندې اغوستے وو. (۱۹) کله چې ساؤل امام ته خبرې کولې نو د فلسطیانو په قلعه کښې وارخطائی نوره هم زیاتېده، نو ساؤل هغه ته ووئیل، ”مالک خدای سره د مشورې دپاره وخت نشته.“ (۲۰) بیا هغه او د هغه سپری د فلسطیانو خلاف جنگ له روان شول، فلسطیان دومره په پرېشانی کښې ؤو چې د یو بل خلاف جنگېدل. (۲۱) خه عبرانیان کوم چې د فلسطیانو په لښکر کښې شامل شوی ؤو نو هغوی بیا راواپس شول او د ساؤل، یونتن او د بنی اسرائیلو سره شامل شول. (۲۲) هغه نور چې د افرائیم په غرونو کښې پت ؤو، هغوی واوړېدل چې فلسطیان وتبستېدل، نو هغوی هم د بنی اسرائیلو سره په جنگ کښې ملگری شول او په فلسطیانو پسې روان شول، (۲۳) د بیت آون نه اخوا پورې ورسره جنگېدل. مالک خدای په هغه ورځ بنی اسرائیلیان بچ کړل.

د جنگ نه پس واقعات

(۲۴) بنی اسرائیلیان په هغه ورځ د لوړې نه کمزوری شوی ؤو، ځکه چې ساؤل قسم سره دا حکم کړے وو، ”په هغه کس دې لعنت وی چې څوک نن د ماښام نه مخکښې خه وخورى چې تر کومې ما د خپلو دشمنانو نه بدل نه وی اخستے.“ نو ټوله ورځ د لښکر یو کس هم خه ونه خوړل. (۲۵) ټول لښکر ځنگل ته دننه شو او په زمکه باندې په هر ځای کښې د شاتو گڼونونه ؤو. (۲۶) کله چې هغوی ځنگل ته وردننه شول، هغوی ولیدل چې شات رابېدل، خو هیچا هم

ونہ خوړل ځکه چې هغوی ټول د ساؤل د لعنت نه یرېدل.

۲۷) خو یونتن خبر نه وو چې د هغه پلار د خلقو نه قسم

اڅستې دے، نو هغه چې کومه امسا گرځوله هغه یې

وروړله، د دې سر یې د شاتو په گبین کښې پُوب کړو او لږ

یې وڅوړل. او هغه سمدستی تازه دم شو. ۲۸) خو یو سړی

وویل، ”مونږ ټول د لوږې نه کمزوری یو، خو ستا پلار زمونږ

نه قسم اڅستې دے هغه وئیلی دی چې نن څوک هم څه

وڅوری نو په هغه دې لعنت وی.“ ۲۹) یونتن ورته په جواب

کښې وویل، ”زما پلار زمونږ د خلقو سره څه بد کار کړے

دے. گورئ، ما لږ شات وڅوړل او څومره تازه دم شوم.

۳۰) نن به دا څومره بڼه وه چې زمونږ خلقو هغه خوراک

خوړلے وے چې دشمنانو نه یې د شکست په وخت

واڅستو. تاسو سوچ وکړئ چې هغوی به نور څومره فلسطیان

وژلی وے.“ ۳۱) په هغه ورځ بنی اسرائیلو د مکماس نه تر

ایالون پورې فلسطیان ووژل او لښکر پېر سخت سترے وو،

۳۲) نو هغوی هغه څیزونو له تېز لارل چې د دشمن نه یې

اڅستی و، څاروی او د څاروو بچی یې راوښول، هم په هغه

ځای یې حلال کړل او هغه غوښه یې وڅوړه چې وینه لا په

کښې وه. ۳۳) ساؤل ته ووئیلے شول، ”گورئ، خلق د مالک

خدای خلاف گناه کوی چې هغه غوښه خوری چې وینه لا په

کښې ده.“ ساؤل چغه کړه، ”تاسو غدار یی. دلته یو غټ

کانیے ما له راورغړوئ.“ ۳۴) بیا هغه یو بل حکم ورکړو،

”خلقو له ورشئ او ټولو ته ووايئ چې خپل څاروی او گډې

دلته راولی. هغوی به یې حلال کړی او دلته به یې وڅوری،

هغوی دې د مالک خدای خلاف داسې گناه نه کوی چې هغه

غوښه وڅوری چې وینه لا په کښې وی.“ نو په هغه شپه

هغوی تولو خپل څاروی راوستل او هلته یې حلال کړل. (۳۵)
 ساؤل مالک خدای ته یوه قربان‌گاه جوړه کړه، دا وپومبی
 قربان‌گاه وه چې هغه جوړه کړه. (۳۶) ساؤل خپلو سرو ته
 ووئیل، ”راځئ چې لاندې لار شو او په فلسټیانو باندې د شپې
 حمله وکړو، د سحر پورې به یې لوټ کړو او یو کس به هم
 ژوندی پرې نه‌رځي.“ هغوی ورته ووئیل، ”څه چې تا ته ښه
 ښکاري نو هم هغسې وکړه.“ خو امام ووئیل، ”راځئ چې اول
 د خدای پاک نه تپوس وکړو.“ (۳۷) نو ساؤل د خدای پاک نه
 تپوس وکړو، ”په فلسټیانو حمله وکړم څه؟ ته به مونږ له فتح
 راکړې؟“ خو خدای پاک په هغه ورځ جواب ورته کړو. (۳۸)
 بیا ساؤل د خلقو مشرانو ته ووئیل، ”دلته راشئ او دا معلومه
 کړئ چې نن دا گناه څنگه شوې ده. (۳۹) زه په ژوندی مالک
 خدای قسم خورم، څوک چې بنی اسرائیلو له فتح ورکوی،
 چې گناه گار به ووژلې شی، که هغه زما زوی یونتن هم
 وی.“ خو هیچا هیڅ هم ونه وئیل. (۴۰) نو ساؤل هغوی ته
 ووئیل، ”تاسو ټول هلته ودرېږئ، زه او یونتن به دلته
 ودرېږو.“ هغوی جواب ورکړو، ”څه چې درته ښه ښکاري نو
 هم هغه وکړه.“ (۴۱) ساؤل مالک خدای د بنی اسرائیلو خدای
 پاک ته ووئیل، ”مالکه خدایه، تا نن ما له جواب ولې رانه
 کړو؟ مالکه خدایه، اے د بنی اسرائیلو خدایه پاکه، د دې پاکو
 کانیو په ذریعه ما له جواب راکړه. که غلطی زما یا د یونتن
 وی نو د اورییم په ذریعه جواب راکړه، خو که دا ستا د خلقو
 بنی اسرائیلو غلطی وی نو د تمیم په ذریعه جواب راکړه.“ نو
 جواب یې یونتن او ساؤل وؤ او خلق خلاص شول. (۴۲) نو
 ساؤل خلقو ته وفرمائیل، ”زما او زما د زوی یونتن دپاره پچه
 واچوئ.“ او پچه د یونتن په نوم راووتله. (۴۳) نو ساؤل د

یونتن نه تپوس وکړو، ”تا څه کړی دی؟“ یونتن ورته وفرمائیل، ”زما سره چې کومه امسا وه د هغې سره مې لږ شان شات خوړلی دی نو زه د دې په وجه د مرگ حقدار یم؟“ (۴۴) ساؤل هغه ته وفرمائیل، ”که ته ونه وژلې شوې نو خدای پاک دې ما ووژنی.“ (۴۵) خو خلقو ساؤل ته ووئیل، ”یونتن به وژلې شی څه، چا چې د بنی اسرائیلو دپاره لویه فتح موندلې ده؟ نه، مونږ په ژوندی مالک خدای قسم خورو چې هغه به د هغه یو وپښته هم په زمکه باندې ونه غورزوی. هغه چې نن څه کړی دی هغه یې د خدای پاک په مدد سره کړی دی.“ نو خلقو یونتن د مرگ نه بچ کړو. (۴۶) د هغې نه پس، ساؤل په فلسطیانو پسې نور لانه رو او هغوی خپلې علاقې ته لاړل.

د ساؤل بادشاهی او خاندان

(۴۷) کله چې ساؤل د بنی اسرائیلو بادشاه شو، نو هغه د خپلو ټولو دشمنانو سره په هر ځای کېنې جنگ کولو یعنې د موآب خلقو، عمونیانو، ادومیانو، د ضویاه بادشاهانو او فلسطیانو سره. هغه چې چرته هم جنگ کولو نو هغه کامیابدو. (۴۸) هغه په بهادری سره جنگ وکړو او عمالیقیانو له یې هم شکست ورکړو. هغه بنی اسرائیلیان د دشمن د ټولو حملو نه بچ کول. (۴۹) یونتن، اسوی او ملکی شوع د ساؤل زامن وو. د هغه د مشرې لور میرب او د کشرې میکل نوم وو. (۵۰) د هغه ښځه اخینوعم د اخیمعض لور وه، د هغه د لښکر مشر د هغه د تره نیر زوی ابنیر وو. (۵۱) د ساؤل پلار قیس او د ابنیر پلار نیر د ابی اهل زامن وو.

٥٢) چي تر کومي پوري هغه ژوندی وو، نو هغه به د فلسطينو خلاف پېر سخت جنگونه کول. نو چي کله هم هغه ته يو سرې ملاوېدو چي مضبوط يا تکړه وو، نو هغه به هغه په خپل لښکر کښي شاملولو.

د عماليقيانو خلاف جنگ

١٥

١

سموئيل ساؤل ته وفرمائيل، ”مالک خدای زه

رالېزې يم چي تا د هغه د خلقو بنی اسرائيلو بادشاه جوړ

کړم. نو د مالک خدای کلام ته غوږ ونيسه. ٢) دا هغه څه

دی چي رب الافواج يې فرمائي، چي زه به عماليقيانو له سزا

ورکړم ځکه چي بنی اسرائيليان چي کله د مصر نه راتلل نو

هغوی ورته لاره نيولې وه. ٣) اوس لاړ شئ او په عماليقيانو

حمله وکړئ او د هغوی هر څه بېخي تباہ کړئ. يو څيز هم مه

پرېږدئ، سړی، ښځې، ماشومان او هغه ماشومان چي تے

روی ووژنئ، څاروی، گډې، اوبنان او خره هر څه ووژنئ.“

٤) بيا ساؤل خپل لښکر راغونډ کړو او په طلائم کښي يې

و شمېرلو. دوه لاکه بنی اسرائيل فوجيان ؤو او لس زره د

يهوداه قبيلې فوجيان ؤو. ٥) بيا هغه او د هغه سړی

عماليقي ښار ته لاړل او په يو وادي کښي يې ورته لاره ونيوله.

٦) هغه قينيانو له خبرداري ولېږلو چي، ”د عماليقيانو نه

لاړ شئ نو چي داسې زه تاسو د هغوی سره نه تباہ کوم، ځکه

چي تاسو په هغه وخت کښي په ټولو بنی اسرائيلو باندې

مهربانه شوي کله چي هغوی د مصر نه راوتل.“ نو قينيان د

عماليقيانو نه لاړل. ٧) ساؤل عماليقيانو له شکست ورکړو،

د مصر نمرخاته طرف ته، د حويله نه تر شور پوري ورسره

وجنگېدل، (۸) هغه د عماليقيانو بادشاه اجاج ژوندې ونيولو او ټول خلق يې ووژل. (۹) خو ساؤل او د هغه سپرو د اجاج ژوند بچ کړو او بڼې گډې، څاروی او څورب سخی او گډوړی يې ونه وژل او داسې نور بڼه څيزونه يې هم تباہ نه کړل، هغوی صرف هغه څيزونه تباہ کړل چې کمزوری او بې کاره وو.

ساؤل بادشاه نامنظوره کېدل

(۱۰) بيا د مالک خدای پېغام سموئیل ته راغلو، (۱۱) ”زه پښېمانه يم چې ما ساؤل بادشاه جوړ کړو، هغه زما نه اورېدلې دې او زما حکمونه يې نه دي منلي.“ سموئیل خفه وو او ټوله شپه يې مالک خدای ته سوال زاری کوله. (۱۲) په ورپسې سحر وختي هغه د ساؤل لټولو له لارو. هغه خبر شو چې ساؤل د کرمل ښار ته تلې وو، چرته چې هغه د ځان دپاره يادگاری ستنه جوړه کړه او بيا جلجال ته لاړو. (۱۳) سموئیل ساؤل له لارو، ساؤل ورته په خبر راغلي ووئيل او ورته يې ووئيل، ”سموئيله، مالک خدای دې تا له برکت درکړی. ما د مالک خدای حکم منلې دې.“ (۱۴) سموئیل ترې نه تپوس وکړو، ”نو زه ولې د څاروو او گډو رمباری اورم؟“ (۱۵) ساؤل جواب ورکړو، ”زما سپرو دا د عماليقيانو نه اخستی دی. هغوی بڼې گډې او څاروی ساتلی دی چې مالک خدای ستاسو خدای پاک ته يې د نذرانې په توگه پېش کړی. او باقی ټول مو بېخي تباہ کړی دی.“ (۱۶) سموئیل حکم وکړو، ”غلی شئ او غوږ ونیسئ نو زه به تاسو ته ووايم چې تېره شپه ما ته مالک خدای څه فرمائيلى دی.“ ساؤل

ورته ووئیل، ”ما ته ووايه.“ (۱۷) سموئیل جواب ورکړو، ”اگر چې تا په خپله هم يو ځل خپل ځان وړوکه گڼلو، خو اوس ته د بنی اسرائیلو د قبیلو مشر یې. مالک خدای ته د بنی اسرائیلو د بادشاه په توگه مقرر کړې یې، (۱۸) او هغه ته د دې حکم سره دې مقصد دپاره لېږلې وې چې د عمالیقیانو گناه گار خلق تباہ کړې. هغه تا ته ووئیل چې تر هغې پورې ورسره جنگ وکړه چې ټول ووژنې. (۱۹) نو بیا تا د هغه فرمانبرداری ولې ونه وکړه؟ تا په مال غنیمت نیولو کښې تېزی ولې وکړه؟ او د مالک خدای په نظر کښې داسې بد عمل دې ولې وکړو؟“ (۲۰) ساؤل جواب ورکړو، ”خو ما د مالک خدای فرمانبرداری کړې ده. زه لارم لکه څنگه چې هغه راته فرمائیلی ؤو، اجاج بادشاه مې واپس راوستلو او ټول عمالیقیان مې ووژل. (۲۱) خو زما سړو چې کومې ښې گڼې او څاروی نیولی ؤو هغه یې ونه وژل، په ځای د دې یې هغه دلته جلجال ته راوستل چې مالک خدای ستاسو خدای پاک ته یې د نذرانې په توگه پېش کړی.“ (۲۲) سموئیل ورته وفرمائیل، ”مالک خدای په سوزېدونکو نذرانو او قربانو باندې زیات خوشحالیږی او یا که د هغه په خبره منلو باندې خوشحالیږی؟ بې شکه، تابعداری د قربانۍ نه بهتره ده او د هغه په خبره عمل کول د گڼانو د وازگې د نذرانې نه بهتر دی. (۲۳) د هغه خلاف سرکشی د تور جادو په شان خراب کار دے او غرور د بت پرستی هومره گناه لری. تا د هغه حکم نامنظوره کړو نو ځکه هغه ته د بادشاه په توگه نامنظوره کړې یې.“ (۲۴) ساؤل جواب ورکړو، ”آو، ما گناه کړې ده. ما د مالک خدای د حکم او ستا د لارښودنو نافرمانی کړې ده. زه د خپلو سړو نه یرېدم او چې هغوی څه غوښتل نو ما

٢٥) ڀي خبره منله. ڀو اوس زهءُ تا ته سوال ڪوم چي زما
 گناه ويخبشه او واپس زما سره لار شه، نو چي داسي زهءُ د
 مالڪ خدائِ عبادت وڪرم. ٢٦) سموئيل جواب وركرو،
 ”زهءُ به تا سره واپس نهءُ ڄم. تا د مالڪ خدائِ حڪم نامنظوره
 ڪري دمي او ته هغهءُ په بني اسرائيلو د بادشاهه په توگه
 نامنظوره ڪري پي.“ ٢٧) نو سموئيل د تلو دپاره راوگرڀدو،
 ڀو ساؤل هغه د چوغي نه ونيولو او چوغيه وشلبده. ٢٨)
 سموئيل هغهءُ ته وفرمائيل، ”مالڪ خدائِ نن ستا نه د بني
 اسرائيلو بادشاهي لري ڪري ده او هغه چا له پي وركري ده
 چي هغه ستا نه بنهءُ دمي. ٢٩) د بني اسرائيلو خدائِ تعاليٰ نهءُ
 دروغ وائي او نهءُ خپله فبصله بدلوي. هغه د انسان په شان نهءُ
 دمي، هغه خپله فبصله نهءُ بدلوي.“ ٣٠) ساؤل جواب وركرو،
 ”ما گناه ڪري ده. ڀو ڪم از ڪم زما د خپلو خلقو د مشرانو
 او بني اسرائيلو په مخڪبني زما عزت وڪره. ما سره واپس
 لار شه نو چي زهءُ د مالڪ خدائِ ستاسو د خدائِ پاڪ عبادت
 وڪرم.“ ٣١) نو سموئيل د هغهءُ سره واپس لارو او ساؤل د
 مالڪ خدائِ عبادت وڪرو. ٣٢) سموئيل حڪم وڪرو، ”د
 عماليقيانو بادشاهه اجاج ما له دلته راوئي.“ اجاج هغهءُ له بنهءُ
 زپور راغلو، خيال پي دا وو چي بچ به شي. ٣٣) سموئيل
 ورته وفرمائيل، ”ڀنگه چي ستا توري پيري ميندي بي اولاده
 ڪري دي، نو اوس به ستا مور هم بي اولاده شي.“ او هغهءُ
 اجاج په جلجال ڪبني د مالڪ خدائِ قربانگاهه په مخڪبني
 توتي توتي ڪرو. ٣٤) بيا سموئيل راما ته لارو او ساؤل
 بادشاهه په جبعه ڪبني خپل ڪور ته لارو. ٣٥) چي ترڇو پوري
 سموئيل ژوندمي وو، نو هغهءُ بيا هيڻڪله ساؤل ونهءُ ليدو، ڀو
 سموئيل ورباندي غمڙن وو. مالڪ خدائِ په دي پشپمانه وو

چي ساؤل يي په بني اسرائيلو باندې بادشاه جوړ کړې وو.

حضرت داؤد د بادشاه په توگه مقرر کېدل

۱۶ ﴿۱﴾ بيا مالک خدائ سموئيل ته وفرمائيل، ”تۀ به تر

کومې پورې په ساؤل پسي خفگان کوې؟ هغه ما په بني اسرائيلو باندې د بادشاهي دپاره نامنظوره کړې دے. نو د زيتونو لږ تېل واخله او بيتلحم ته لاړ شه هغه سړي له چي نوم يي يسي دے، ځکه چي ما د هغه د زامنو نه يو کس خوبس کړې دے چي بادشاه شي.“ ﴿۲﴾ سموئيل ترې نه تپوس وکړو، ”دا زۀ څنگه وکړم؟ کۀ ساؤل د دې نه خبر شي نو هغه به ما ووژني.“ مالک خدائ ورته وفرمائيل، ”تۀ د ځان

سره يوه سخي بوځه او هلته ووايه چي تۀ هلته ځکه يي چي مالک خدائ ته يوه قرباني پېش کړې. ﴿۳﴾ يسي قرباني له

راوغواړه او زۀ به تا ته ووايم چي څۀ به کوې. زۀ چي کوم سړې درته بنايم نو د نېنې په طور به تۀ د هغه سر په تېلو

غوړ کړې چي بادشاه جوړ شي.“ ﴿۴﴾ سموئيل هم هغه شان وکړل چي څۀ ورته مالک خدائ فرمايلي ؤو او بيتلحم ته

لاړو، هلته د بنار مشران په يره يره کبني د هغه سره ملاوېدو دپاره راغلل او تپوس يي ترې نه وکړو، ”د امن په نيت راغلي

يي کۀ نه؟“ ﴿۵﴾ هغه ورته وفرمائيل، ”آو، د امن په نيت

راغلم، زۀ راغلم چي مالک خدائ ته يوه قرباني پېش کړم.

ځان پاک کړئ او ما سره لاړ شي.“ هغه يسي او د هغه زامنو ته هم وفرمائيل چي ځان پاک کړئ او هغوي يي قرباني له

راوغوښتل. ﴿۶﴾ کله چي هغوي ورسېدل، سموئيل د يسي

زوئِ اِيَاب و ليدو او خپل ځان سره يې ووئيل، ”دا سرې
 كوم چې دلته د مالک خُداي په حضور کښې ولاړ دے دا
 بې شکه هم هغه دے چې کوم مالک خُداي خوبښ کړے
 دے.“ ﴿٧﴾ خو مالک خُداي هغه ته وفرمائيل، ”هغه ما
 نامنظوره کړے دے نو ته دې ته مۀ گوره چې هغه څومره
 لوړ دے او مۀ يې ظاهر ته گوره. ځکه چې مالک خُداي د
 انسان په شان چا ته نه گوري. انسان ظاهر ته گوري او
 مالک خُداي زړۀ ته گوري.“ ﴿٨﴾ يسي خپل زوئ ابينداب
 راوغوښتو او سموئيل له يې راوستلو. خو سموئيل ورته
 وفرمائيل، ”نه، مالک خُداي دا هم نه دے خوبښ کړے.“ ﴿٩﴾
 يسي بيا سمعه راوستلو. نو سموئيل وفرمائيل، ”مالک خُداي
 دے هم نه دے خوبښ کړے.“ ﴿١٠﴾ داسې يسي اووه زامن
 سموئيل له راوستل. او سموئيل هغه ته وفرمائيل، ”نه، مالک
 خُداي دا يو هم نه دے خوبښ کړے.“ ﴿١١﴾ هغه ترې نه بيا
 تپوس وکړو، ”ستا نور زامن شته څۀ؟“ يسي ورته ووئيل، ”د
 ټولو نه کشر پاتي دے، خو هغه بهر د گډو خيال ساتي.“
 سموئيل ورته وفرمائيل، ”هغه راوغواړه چې دلته راشي. مونږ
 به تر هغې قرباني نه پېش کوو چې هغه راغله نه وي.“ ﴿١٢﴾
 نو يسي هغه راوغوښتو. هغه يو بنائسته او سور سپين زلمے
 وو او بنائسته سترگې يې لرلې. مالک خُداي سموئيل ته
 وفرمائيل، ”هم دغه يو دے، سر يې په تېلو غوړ کړه.“ ﴿١٣﴾
 سموئيل د زيتونو هغه تېل واخستل چې د گډ په ښکر کښې
 ؤو او د داؤد سر يې د هغه د ورونو په مخکښې غوړ کړو. د
 مالک خُداي روح ناڅاپه د طاقت سره په داؤد نازل شو او د
 هغې ورځې نه د هغه سره شو. بيا سموئيل واپس راما ته
 لاړو.

حضرت داؤد د ساؤل په دربار کښې

١٤) د مالک خدای روح د ساؤل نه لارو او د مالک خدای رالېرلې شوی پېری هغه ونيولو. ١٥) د هغه نوکرانو هغه ته وویل، ”مونږ ته پته ده چې تۀ د مالک خدای رالېرلې شوی پېری نیولې یې. ١٦) نو صاحبه، مونږ له حکم راکړه چې مونږ داسې سرې ولټوو چې هغه رباب غږولې شی. بیا چې کله هغه پېری په تا راشی، نو هغه سرې به بینجو وغږوی او تۀ به ټیک شی.“ ١٧) ساؤل هغوی له حکم ورکړو، ”ما له یو داسې سرې ولټوی چې هغه بینجو ښۀ غږولې شی او ما له یې راولی.“ ١٨) یو نوکر یې وویل، ”د بیت لحم د ښار، د یسی یو زوی د هغه په موسیقي کښې ښۀ ما هر دے. هغه تکره او ښائسته سرې دے، هغه یو ښۀ فوجی او تقریر کوونکے دے. مالک خدای د هغه مل دے.“ ١٩) نو ساؤل یسی ته پېغام وړونکی ولېرل چې ورته ووائی، ”ما له ستا زوی داؤد راولېره، کوم چې د گډو خیال ساتی.“ ٢٠) یسی، ساؤل ته د چېلی د یو بچی سره خپل زوی داؤد ولېرلو، چې ورسره په روتی بار کړې خر او یوه د میو پکه مشکیزه هم وه. ٢١) داؤد ساؤل له راغلو او د هغه خدمت یې شروع کړو. د ساؤل هغه پېر خوښ شو او هغه یې خپل د وسلې وړونکے سرې جوړ کړو. ٢٢) بیا ساؤل یسی ته یو پېغام ولېرلو، ”داؤد زما پېر خوښ دے. هغه پرېرده چې زما خدمت کوی.“ ٢٣) د هغې وخت نه واخله چې کله به هم د خدای پاک رالېرلې شوی پیرې په ساؤل راتلو، نو داؤد به د هغه رباب واخستو او ووبه یې غږولو او ساؤل به لږ شان ښۀ شو او ورو ورو به نور هم ښۀ کېدو او پیرې به د هغه نه لارو.

د حضرت داؤد جولیت وژل

۱۷

فلسطين د يهوداه په ښار شوکه کښې د جنگ

دپاره راغونډ شول، هغوی د شوکه او عزيقه په مينځ کښې په

يو ځای کښې کېمپ ولگولو چې نوم يې افس دميم وو. (۲)

ساؤل او د بنی اسرائیلو لښکر د ايله وادی سره راغونډ شو او

د فلسطينو خلاف يې صفونه جوړ کړل. (۳) فلسطين په يو

غر باندې ودرېدل او بنی اسرائیلیان په بل غر باندې ورته

مخامخ ودرېدل، چې د دوی په مينځ کښې وادی وه. (۴) بيا

د فلسطينو د خېمو نه يو تکړه سرې راووتلو، هغه سرې د

جات وو او نوم يې جولیت وو. هغه د درېو گزو نه لوړ وو.

(۵) د هغه په سر د زېرو جنگی ټوپې وه او د زېرو فوجی

زغره يې اغوستې وه چې درې کم شپېته کېلو وه. (۶) د هغه

پټونونه هم د زېرو په زغره باندې پټ وو او د زېرو نېزه د هغه

په اوږه باندې ځوړنده وه. (۷) د هغه نېزه د کوتې د تير

هومره لويه وه. او د دې د اوسپنې سر تقريباً اووه کلو وو. د

هغه پال به هغه فوجی وړلو چې د هغه نه مخکښې به روان

وو. (۸) جولیت ودرېدو او د بنی اسرائیلو لښکر ته يې چغه

وکړه چې، "تاسو هلته څه کوئ، د جنگ دپاره مو صفونه

ولې جوړ کړی دی؟ زه فلسطينه نه يم او تاسو د ساؤل

نوکران نه یی؟ يو سرې خوبښ کړی چې دلته راشی او زما

سره جنگ وکړی. (۹) که هغه زما سره جنگ کولې شی او

ما ووژنی، نو مونږ به ستاسو غلامان یو، خو که زه يې وگټم

او هغه ووژنم، نو تاسو به زمونږ غلامان یی. (۱۰) زه وایم چې

نن د بنی اسرائیلو په لښکر کېنې داسې څوک شته چې زما

سره جنگ وکړی ما له داسې سرې راکړی چې مونږ دواړه

جنگ وکړو. (۱۱) کله چې ساؤل او د هغه سپرو دا واورېدل، نو هغوی زړونه بائیلل او سخت ویرېدل.

د حضرت داؤد ساؤل سره ملاوېدل

(۱۲) نو داؤد د یسی زوی وو، چې هغه په یهوداه کښې د بیتلحم افراتې وو. د یسی اته زامن وو او په هغه وخت کښې چې ساؤل بادشاه وو، هغه یو بوډا سرې وو. (۱۳) د هغه درې مشران زامن د ساؤل سره جنگ له تلی وو. د ټولو مشر ایاب وو، ورپسې ابینداب وو او درېم سمعه وو. (۱۴) داؤد یې د ټولو کشر زوی وو، خو هغه درې مشران وروڼه یې د ساؤل سره کېمپ کښې پاتې کېدل، (۱۵) داؤد به وخت په وخت بیتلحم ته تلو راتلو، چې د خپل پلار د گډو خیال وساتې. (۱۶) جولیت څلوېښت ورځې هر سحر او ماښام بنی اسرائیلو ته وئیل چې ما سره جنگ وکړئ. (۱۷) یوه ورځ یسی داؤد ته وئیل، ”دا لس کلو وریتې دانې او لس روتې واخله او زر زر یې کېمپ ته خپلو وروڼو له یوسه. (۱۸) او دا لس پنیر مشر آفسر له یوسه. دا معلوم کړه چې ستا وروڼه څنگه دی او چې داسې څه نښه راوړې چې د هغې نه دا ښکاره شی چې تا هغوی ولیدل او هغوی ښه دی. (۱۹) ساؤل بادشاه، ستا وروڼه او نور ټول بنی اسرائیلیان د ایله په وادی کښې دی او د فلسطیانو سره جنگ کوی.“ (۲۰) داؤد په ورپسې سحر وختی پاڅېدو، بل څوک یې د گډو نمه وار پرېښودو، خوراک یې واخستلو او چې څنگه ورته یسی وئیلی وو نو هم هغسې لاړو. هغه هم په هغه وخت کېمپ ته ورسېدو چې بنی اسرائیلیان د جنگ دپاره صفونو جوړولو له روان

تپوس وکړو، ”نو اوس ما څه غلطی وکړه؟ زه یو تپوس هم نه شم کولې څه؟“ (۳۰) هغه د هغه نه یو بل سړی ته راوگرځېدو او هم دغه تپوس یې ترې نه وکړو او چې هر ځل یې کولو، نو هم دغه جواب ورته ملاوېدو. (۳۱) کله چې هغه خبرې واورېدلې شوې چې کومې داؤد کړې وې، نو هغه سړو دا خبرې د ساؤل په مخکښې هم وکړې، نو داؤد یې راوغوښتلو. (۳۲) داؤد ساؤل ته وفرمائیل، ”هیڅ څوک هم دې د هغه فلسټی په وجه زړه نه غورزوی، ستا خدمت کوونکې به لاړ شي او د دې فلسټی سره به جنگ وکړی.“ (۳۳) ساؤل داؤد ته وویل، ”ته به د هغه سره څنگه وجنگېږې؟ ځکه چې ته هلک یې او هغه د ټول عمر فوجی دے.“ (۳۴) خو داؤد ساؤل ته وفرمائیل، ”ستا خدمت کوونکې د خپل پلار د گډو خیال ساتی. کله هم چې یو زمرې یا مېلو د رمې نه یو گډورې وتښتوی، (۳۵) نو زه ورپسې ځم، حمله پرې کوم او د هغه د خولې نه یې بچ کوم او که هغه ځناور په ما باندې حمله کوی نو د ژامنې نه یې ونیسم، وې وهم او وې وژنم.“ (۳۶) ستا خدمت کوونکې ازمړی او مېلوگان دواړه وژلی دی او زه به د دې ناسنته فلسټی سره هم دغه شان وکړم، کوم چې د ژوندی خدای پاک د لښکر مخالفت کړې دے. (۳۷) مالک خدای زه د ازمړی د پنډې نه او د مېلو د پنډې نه بچ کړې یم، او هغه به مې د دې فلسټی د لاس نه هم بچ کړی.“ نو ساؤل داؤد ته وویل، ”څه، مالک خدای دې مل شه.“ (۳۸) بیا ساؤل داؤد له خپل جنگی لباس وړکړو، د زېرو جنگی ټوپی، کومه یې چې د داؤد په سر کېښوده او یوه زغره یې هم ورکړه. (۳۹) داؤد د ساؤل توره په خپلې زغرې پورې وتړله او د روانېدو کوشش یې وکړو، خو هغه نه شو تلې، ځکه چې

هغهءَ دا څيزونه نهءَ اغوستل. هغهءَ ساؤل ته وفرمائيل، ”د دې څيزونو سره زهءَ جنگ نهءَ شم کولې. زهءَ د دې سره عادت نهءَ يم.“ نو هغه يې لرې کړل. ﴿٤٠﴾ هغهءَ په لاس کبني خپله امسا واخستله او بيا د ولي پينځهءَ هوار کاني يې خوښ کړل او په خپله بوجي کبني يې واچول. لينده يې په لاس کبني وه او هغه فلستي له ورغلو.

د حضرت داؤد جوليت له شکست ورکول

﴿٤١﴾ هغه فلستې د داؤد طرف ته روان شو، د هغهءَ ډال وړونکې د هغهءَ نه مخکبني روان وو. هغه نور هم ورنزدې کېدو، ﴿٤٢﴾ او کله چې هغه داؤد له بڼهءَ ورنزدې شو، نو هغهءَ پورې ورله خندا ورغله ځکه چې هغه سور سپين او بنائسته هلک وو. ﴿٤٣﴾ هغهءَ داؤد ته ووييل، ”زهءَ سپې يم څهءَ، چې تهءَ په ما پسې د امسا سره راغلي؟“ او هغهءَ داؤد باندې د خپلو معبودانو لعنت وئيلو. ﴿٤٤﴾ هغهءَ داؤد ته ووييل، ”راشه. چې زهءَ ستا غوبښه مارغانو او ځنگلي ځناورو له ورکړم چې وې خوري.“ ﴿٤٥﴾ داؤد جواب ورکړو، ”تهءَ ما له د توري، نېزې او وړې نېزې سره راروان يې، خو زهءَ ستا خلاف د ربُّ الافواج د نوم سره درځم، چې د بني اسرائيلو د لښکر خدائ پاک دې، چې تا د هغهءَ مخالفت کړې دې. دا هغه ورغ ده چې مالک خدائ به دې ما له په لاس کبني راکړي، زهءَ به تا له شکست درکړم او سر به درنه وغورزوم. او زهءَ به د فلستي فوجيانو لاشونه مارغانو او ځناورو ته واچوم چې وې خوري. نو چې ټولې دنيا ته پته ولگي چې د بني اسرائيلو خدائ پاک شته، ﴿٤٧﴾ او دلته به هر چا ته پته ولگي چې

مالک خدائ ته د خپلو خلقو بچ کولو دپاره د تورو او وپو
 نهزو ضرورت نشته. ځکه چې دا د مالک خدائ جنگ دے
 او هغه به تاسو ټول مونږ ته حواله کړي. (٤٨) جولیت د داؤد
 طرف ته یو ځل بیا روان شو او داؤد زر زر د فلسطیانو د
 جنگ صفونو ته ورمنډه کړه چې د هغه سره ملاو شی. (٤٩)
 هغه خپلې بوجی ته لاس وردننه کړو او یو کانې یې ترې نه
 راوویستو، په لینده یې جولیت په سر باندې وویشتو. کانې د
 هغه په تندي کښې وردننه شو او هغه پرمخې په زمکه
 راپرېوتو. (٥٠) نو داسې داؤد بغېر د توري نه، د یوې لیندې او
 یو کانې سره جولیت له شکست ورکړو او وې وژلو. (٥١)
 داؤد هغه له ورمنډه کړه، دپاسه پرې ودرېدو، د جولیت توره
 یې د کاش نه راوویسته، سر یې ترې نه پرې کړو او هغه یې
 مړ کړو. کله چې فلسطیانو ولیدل چې د هغوی پهلوان مړ شو،
 نو هغوی منډه کړه. (٥٢) د اسرائیل او یهوداه سړو چغې
 وهلې او په هغوی پسې یې منډې وهلې، د جات او عقرون د
 دروازو پورې ورپسې وؤو. فلسطی زخمیان تر جات او عقرون
 پورې په هغه لاره غورزېدل چې کومه شعریم ته ځی. (٥٣)
 کله چې بنی اسرائیل په فلسطیانو پسې نور نه تلل او ترې نه
 راواپس شول، نو د هغوی خېمې یې لوټ کړې. (٥٤) داؤد د
 جولیت سر واخستو او یروشلم ته یې یورو، خو هغه د
 جولیت وسله په خپله خېمه کښې کېښوده.

د داؤد ساؤل ته پیش کېدل

(٥٥) کله چې ساؤل ولیدل چې داؤد د جولیت سره جنگ له
 روان دے، نو هغه د ابنیر نه تپوس وکړو، چې کوم یې د خپل

لښکر مشر وو، ”ابنیره، دا د چا زوی دے؟“ ابنیر ورته

وویل، ”بادشاه سلامت، ما ته هیڅ پته نشته.“ (۵۶) نو ساؤل

حکم ورکړو، ”لاړ شه او معلوم یې کړه.“ (۵۷) کله چې داؤد د

جولیت وژلو نه پس خېمو ته راواپس شو، نو ابنیر هغه ساؤل

له بوتلو. داؤد د جولیت سر په لاس کښې روان کړے وو.

(۵۸) ساؤل ترې نه تپوس وکړو، ”زلمیه، ته د چا زوی یې؟“

داؤد ورته وفرمائیل، ”زه د بیت لحم نه ستا د خدمت کوونکی

یسی زوی یم.“

د حضرت داؤد او یونتن دوستی

۱۸ (۱) کله چې داؤد خبرې ختمې کړې نو هغه د بادشاه

زوی یونتن سره ملاو شو. هغه د داؤد خوږ دوست جوړ شو

او د هغه سره یې د خپل ځان په شان مینه کوله. (۲) ساؤل

هم د هغه ورځې نه داؤد ځان سره وساتلو او هغه یې د پلار

کور ته نه پرېښودو. (۳) یونتن داؤد له د دوستۍ پوخ لاس

ورکړو ځکه چې د هغه سره یې د خپل ځان په شان مینه

لرله. (۴) هغه چې کومه چوغه اغوستله هغه یې وویستله او

داؤد له یې ورکړه، خپله زغره، توره، لینده او خپله پتی یې هم

ورکړه. (۵) ساؤل به چې داؤد په هر کار پسې هم ولېږلو، نو

هغه به یې په ښه طریقه سر ته رسولو. نو ساؤل هغه په خپل

لښکر کښې آفسر جوړ کړو. په دې باندې د ساؤل ټول

آفسران او سپری خوشحاله شول.

د ساؤل حضرت داؤد سره کینه پیدا کېدل

٦) ڪلهه ڇي داؤد د جوليت د وڙلو نه پس واپس راتلو او فوجيان ڪورونو ته واپس راروان ٿو، نو د بني اسرائيلو هر ڀنار نه د ساؤل بادشاهه سره ملاوڀدو ڀپاره ڀنڀي بهر راووتلي. هغوي د خوشحالي سندرې وٿيلي، گڀڀي او بينجو او تمبل ڀي غڀول. ٧) ڀه سندرو ڪڀني ڀنڀو وٿيل، ”ساؤل زرگونو وڙلي دي، خو داؤد يو ڀه لس د هغي نه زيات وڙلي دي.“ ٨) ساؤل ڀه ڀي خفه شو او سخت غصه شو. هغه وٿيل، ”هغوي د داؤد ڀپاره د لسو زرگونو دعوي ڪڀي ده، خو زما ڀپاره صرف د زرگونو دعوي، هغوي به بيا داؤد بادشاهه ڪڀي.“ ٩) نو د هغه ورڀي نه هغه داؤد ته د شك ڀه نظر ڪتل شروع ڪڀل. ١٠) ڀه ورڀي ورڀ د خدائي پاڪ د طرف نه يو ڀڀري ساؤل ناڀاپه ونيولو، نو هغه ڀه خپل ڪور ڪڀني د ليوني ڀه شان چغي وهلي. داؤد بينجو غڀوله لکه چي هغه به هره ورڀ غڀوله او ساؤل ڀڀزه ڀه لاس ڪڀني نيولي وه. ١١) ساؤل د خان سره وٿيل، ”زه به هغه د دڀوال سره وڀنبلوم او هغه دوه خلي ڀڀزه ورگزار ڪڀه، خو داؤد هر خل خان بچ ڪولو.“ ١٢) ساؤل د داؤد نه ڀڀڀدو ڀڪه چي هغه مالڪ خدائي ڀڀڀڀي وو او د داؤد مل وو. ١٣) نو ساؤل هغه د خان نه لڀي ڪڀو او د زرو سڀو مشر ڀي جوڀ ڪڀو. داؤد ڀه جنگ ڪڀني د سڀو مشري ڪوله ١٤) او هغه ڀه هر ڪار ڪڀني ڪامياڀدو، ڀڪه چي مالڪ خدائي د هغه مل وو. ١٥) ساؤل د داؤد ڪامياڀي وليده او نور هم ترڀي وڀڀڀدو. ١٦) خو ڀه اسرائيل او يهوداهه ڪڀني هر يو ڪس د داؤد سره مينه ڪوله ڀڪه چي هغه يو ڀڀڀ مشر وو.

د حضرت داؤد د ساؤل لور واده کول

١٧) بيا ساؤل داؤد ته ووييل، ”دا زما مشره لور ميرب ده. دا به زه تا ته په دې شرط واده کړم چې ته به د يو تکړه او وفادار فوجي په شان زما خدمت کوې او د مالک خدائ جنگونه به کوې.“ د ساؤل خيال دا وو چې داؤد به پخپله لاس نه وژني بلکې په فلسطينانو باندې به يې وورژني. ١٨) داؤد ورته وفرمائيل، ”زه څوک يم او زما د خاندان څه حيثيت دې چې زه د بادشاه زوم جوړ شم؟“ ١٩) خو چې کله هغه وخت راغلو چې ميرب داؤد له ورکړې، نو هغه يې يو بل محولاتي سپری له ورکړه چې نوم يې عدري اېل وو. ٢٠) خو د ساؤل لور ميکل په داؤد مئينه شوه او کله چې ساؤل ترې نه خبر شو نو هغه خوشحاله شو. ٢١) هغه د ځان سره ووييل، ”زه به ميکل داؤد له ورکړم، زه هغه له دا د دې دپاره ورکوم چې د هغه دپاره يو دام جوړ شي او فلسطينان يې وورژني.“ نو ساؤل په دوېم ځل داؤد ته ووييل، ”ته به زما زوم شې.“ ٢٢) هغه خپلو آفسرانو ته حکم وکړو چې د داؤد سره په پرده کښې خبرې وکړي او ورته ووائی، ”بادشاه ستا نه خوشحاله دې او د هغه ټول آفسران تا خوبښوی، دا ستا دپاره يو ښه وخت دې چې د هغه لور واده کړې.“ ٢٣) نو هغوی داؤد ته ووييل او هغه جواب ورکړو، ”د بادشاه زوم جوړېدل دا يوه لويه د عزت خبره ده، دا زما په شان غريب او کمزوری کس دپاره ډېره لويه خبره ده.“ ٢٤) چې داؤد څه فرمائيلی و او آفسرانو هغه ساؤل ته ووييل، ٢٥) او ساؤل هغوی له حکم ورکړو چې داؤد ته ووايئ، ”بادشاه ستا نه د ناوې دا قيمت غواړی چې ته صرف د سلو وژلو شوو فلسطينانو سپرو د سنتېدو څرمن

راورپې، دا به د هغه د دشمنانو نه بدل اخستل وی. (نو دا د ساؤل منصوبه وه چې فلسطين داؤد ووژنی.) (۲۶) د ساؤل آفسرانو داؤد ته هغه څه ووئیل چې څه ساؤل فرمائیلی ؤو او داؤد په دې خوشحاله وو چې د بادشاه زوم به جوړ شی. د واده د ورځې مقررېدو نه مخکې، (۲۷) داؤد او د هغه سپری لارل او دوه سوه فلسطين يې ووژل. هغه د هغوی د سنتېدو څرمن راوړه او ټول په شمېر کښې پوره ؤو، د دې دپاره چې زوم يې جوړ شی. نو ساؤل خپله لور داؤد له ورکړه چې واده يې کړی. (۲۸) ساؤل ته صفا پته ولگېده چې مالک خدای د داؤد مل دے او دا چې د هغه لور ميکل هم ورسره مينه کوی. (۲۹) نو هغه د داؤد نه نور هم ويرېدو او چې ترڅو پورې ژوندے وو نو هغه يې دشمن وو. (۳۰) د فلسطينانو لښکرې به راتلې او جنگ به يې کولو او داؤد به د ساؤل د نورو آفسرانو نه په جنگ کښې زيات کامياب وو. نو په دې وجه داؤد ښه مشهور شو.

د ساؤل د داؤد د قتلولو کوشش کول

۱۹ (۱) بيا ساؤل خپل زوی يونتن او خپلو ټولو درباريانو ته ووئیل چې ما د داؤد د قتلولو منصوبه جوړه کړې ده خو يونتن د داؤد نه ډېر خوشحاله وو، (۲) نو يونتن داؤد ته ووئیل، ”زما پلار تا قتل کول غواړی. نو مهربانی وکړه چې سبا سحر د ځان حفاظت وکړه، په يو محفوظ ځای کښې پټ شه او هلته ايسار شه. (۳) چې په کوم پټی کښې ته پټ يې نو زه به هلته لار شم او د خپل پلار سره به ودرېرم او زه

به د هغه سره ستا په حقله خبره وکړم. که ما ته د خه پته
 ولگی نو زه به تا خبر کړم. (۳) یونتن ساؤل ته د داؤد
 صفت وکړو او ورته یې ووئیل، ”بادشاه سلامت دې د خپل
 خدمت کوونکی داؤد خلاف غلط کار نه کوی. هغه تا ته هیڅ
 نقصان نه دے رسولے. هغه چې ستا خه مدد هم کولے شو
 نو هغه هغه تل کړے دے. (۴) کله چې هغه جولیت وژلو نو
 هغه خپل ژوند په خطره کښې واچولو او مالک خدای د بنی
 اسرائیلو دپاره یوه لویه فتح وموندله. کله چې تا هغه فتح
 ولیده نو ته خوشحاله شوې. نو بیا ته ولې د یو بې گناه سړی
 سره بد کوې او بغېر د خه وجې داؤد وژنې؟“ (۵) نو ساؤل د
 یونتن خبره ومنله او د ژوندی مالک خدای په نوم یې قسم
 وکړو چې داؤد به نه وژنی. (۶) نو یونتن داؤد راوغوښتو او
 هر خه یې ورته ووئیل، بیا یې هغه ساؤل له بوتلو او داؤد د
 مخکښې په شان په دربار کښې خدمت کولو. (۷) د فلسطیانو
 سره بیا جنگ شروع شو. داؤد په هغوی باندې د دومره لوی
 طاقت سره حمله وکړه چې هغوی وتښتېدل. (۸) یوه ورځ د
 مالک خدای رالېرلے شوی پېری ساؤل ونيولو. هغه په خپل
 کور کښې ناست وو او نېزه یې په لاس کښې وه او داؤد هلته
 خپله بینجو غږوله. (۹) ساؤل کوشش وکړو چې داؤد د
 نېزې په سر باندې د دېوال سره ونښلوی، خو داؤد د هغه
 خای نه توپ کړل او نېزه په دېوال کښې ونښتله. په هغه شپه
 داؤد منډه کړه او وتښتېدو. (۱۰) بیا ساؤل یو څو سړی ولېرل
 چې د داؤد کور ولټوی او په ورپسې سحر یې ووژنی. د داؤد
 ښځې میکل هغه له خبردارے ورکړو او ورته یې ووئیل، ”که
 ته نن شپه لانه رې نو سبا به مړ یې.“ (۱۱) هغې د یوې کړکې
 نه هغه کوز کړو او هغه په منډه منډه وتښتېدو. (۱۲) بیا هغې د

کور هغه بُت واخستو، په کټ کبني يې واچولو، د دې په سر
 يې د چپلو وړۍ واچولې او په يوه کپره باندې يې پټ کړو.
 ١٤) کله چې د ساؤل سړی د داؤد په بوتلو پسې راغلل، نو
 ميکل هغوی ته ووييل چې هغه بيمار دے. ١٥) خو ساؤل
 هغوی ورولبړل چې داؤد راولی. هغه هغوی له حُکم ورکړو
 چې، ”هغه په خپل کټ کبني دلته راوړئ، چې وې وژنم.“
 ١٦) هغوی دننه لاړل او په کټ کبني يې هغه د کور والا بُت
 وليدو چې په سر باندې يې د چپلو وړۍ وې. ١٧) ساؤل د
 ميکل نه تپوس وکړو، ”تا زما سره داسې دوکه ولې وکړه او
 زما دشمن سره دې په تبتېدو کبني مدد ولې وکړو؟“ هغې
 ورته په جواب کبني ووييل، ”هغه ما ته ووييل چې که په
 تبتېدو کبني مې د هغه مدد ونه کړو نو هغه به مې ووژنی.“
 ١٨) نو داؤد وتبتېدو او په راما کبني سموئيل له لاړو او هغه
 هر څه يې ورته وفرمائيل چې ساؤل ورسره کړی ؤو. بيا هغه
 د سموئيل سره نيوت ته لاړو او دواړه هلته ايسار شول. ١٩)
 ساؤل خبر شو چې داؤد په راما کبني په نيوت کبني دے،
 ٢٠) نو هغه يو څو سړی ورولبړل چې وې نيسي. نو هغوی
 وليدل چې د پېغمبرانو يوې قبيلې پېغام ورکولو چې د خپل
 مشر سموئيل سره ولاړ ؤو. بيا د خدائ پاک روح د ساؤل
 سړی ونيول او هغوی هم پېغام ورکول شروع کړل. ٢١) کله
 چې ساؤل د دې نه خبر شو، نو هغه نور پېغام وړونکی
 ورولبړل او هغوی هم پېشگوڼې ورکوله. هغه په درېم ځل
 پېغام وړونکی ولېږل او بيا د هغوی سره هم هغه شان وشول.
 ٢٢) بيا هغه په خپله راما ته روان شو. کله چې هغه په سیکو
 کبني لوی کوهی ته راغلو او هغه تپوس وکړو چې سموئيل او
 داؤد چرته دی نو ورته ووييلے شول چې هغوی په نيوت

کښې دى. (۲۳) چې کله هغه هلته روان وو، نو د خدای پاک روح هغه هم ونيولو او هغه تر نيوت پورې په ټوله لار کښې پېشگوڼې ورکوله. (۲۴) هغه خپلې جامې وويستلې او د سموئيل په مخکښې يې پېشگوڼې ورکول شروع کړل او په هغه ټوله ورځ او ټوله شپه برېنډ پروت وو. (نو دا ځکه دا متل شروع شو، ”ساؤل پېغمبر جوړ شوې دے څه؟“)

د يونتن د حضرت داؤد سره مدد کول

۲۰ (۱) بيا داؤد په راما کښې د نيوت نه وتښتېدو او يونتن له لارو. داؤد ترې نه تپوس وکړو، ”ما څه کړى دى، ما څه جرم کړى دى؟ ما ستا پلار سره څه بد کړى دى چې هغه ما وژنى؟“ (۲) يونتن ورته ووييل، ”خدای دې نه کړى چې تۀ مړ شې. زما پلار چې څه هم کوى نو هغه ما ته وائى، هغه وړه او غټه يوه خبره هم زما نه نه پټوى. داسې نه شى کېدې چې هغه تا ووژنى.“ (۳) خو داؤد ورته وفرمائيل، ”ستا پلار ته پته ده چې زۀ ستا څومره خوښ يم او هغه دا فېصله کړې ده چې هغه څه کول غواړى نو د هغې نه به دې نه خبروى، ځکه چې تۀ به سخت خفه شې. زۀ په ژوندى مالک خدای تا ته قسم کوم چې زۀ مرگِ حال يم.“ (۴) يونتن ورته ووييل، ”تۀ چې څه هم غواړې نو زۀ به يې کوم.“ (۵) داؤد ورته وفرمائيل، ”سبا د نوې مياشتې اختر دے او ما له په کار دى چې د بادشاه سره روتې وخورم. خو که ستا خوښه وى، نو زۀ به سبا نه بل سبا ماښام پورې په پټو کښې پټ شم.“ (۶) خو که ستا پلار ته پته ولگى چې زۀ موجود نه يم، نو هغه ته ووايه چې ما ستا نه اجازت وغوښتو چې زر زر

په بيت لحم کښې کور ته لاړ شم، ځکه چې زما د ټولې خاندان
 دپاره دا د کلني قرباني وخت دے. ﴿٧﴾ که هغه ووائی چې
 ټيک ده، نو زه به بچ شم، خو که هغه غصه شی، نو تا ته به
 پته ولگی چې هغه ما ته د نقصان رسولو اراده لری. ﴿٨﴾
 مهربانی وکړه او دا نېکی ما سره وکړه او چې تا د مالک
 خدای په نوم ما سره کوم تړون کړے دے نو هغه پوره کړه.
 خو که زه گناهگار یم، نو ما په خپله ووژنه. ما ستا پلار له
 ولې بوځې چې ومې وژنی؟ ﴿٩﴾ یونتن ورته وویل، ”داسې
 خیال مه کوه، که په رښتیا سره ما ته دا پته وے چې زما پلار
 تا ته د نقصان رسولو اراده لری، نو ما به تا ته نه وئیل څه؟“
 ﴿١٠﴾ نو داؤد ترې نه تپوس وکړو، ”تا له چې پلار په غصه
 کښې جواب درکړی نو ما ته به څنگه پته ولگی؟“ ﴿١١﴾ یونتن
 ورته وویل، ”راځه چې پتو ته لاړ شو.“ نو هغوی لاړل، ﴿١٢﴾
 او یونتن داؤد ته وویل، ”مالک خدای د بنی اسرائیلو خدای
 پاک دې زمونږ گواه وی چې سبا یا بل سبا دا وخت به زه د
 خپل پلار نه تپوس وکړم. که د هغه اراده ستا دپاره ښه وی
 نو زه به تا خبر کړم. ﴿١٣﴾ خو که هغه تا ته د نقصان رسولو
 اراده لری، نو مالک خدای دې ما ووژنی که ما ته خبر نه
 کړې او بچ مې نه کړې. مالک خدای دې ستا مل وی لکه
 څنگه چې هغه زما د پلار مل وو. ﴿١٤﴾ او که زه ژوندے پاتې
 شوم، نو مهربانی وکړه او خپله مقدسه وعده پوره کړه او
 زما وفادار اوسه، خو که زه مړ شوم، ﴿١٥﴾ نو زما د خاندان
 سره هم د همپشه دپاره وفادار اوسه. او چې کله مالک خدای
 ستا ټول دشمنان د زمکې د مخ نه ورک کړی، ﴿١٦﴾ نو زمونږ
 د یو بل سره وعده دې بیا هم نه ماتېږی. که دا ماته شی، نو
 مالک خدای به تا له سزا درکړی.“ ﴿١٧﴾ یونتن د داؤد نه یو

ڄل بيا وعده واخستله ڇي د هغه سره به مينه ڪوي، ڇڪه
 ڇي يونتن د داؤد سره د خپل ڄان په شان مينه ڪوله. (۱۸)
 بيا يونتن هغه ته ووييل، ”سبا د نوي مياشتي اختر دے، ڪه ته
 د روتي په دسترخوان باندې نه پي نو پته به ولگي. (۱۹) سبا نه
 بل سبا هغه ڄائ ته لاڙ شه چرته ڇي ته مخڪبني پٽ شوے
 وي او د گٽ سره انتظار وڪره. (۲۰) بيا به زه هغه گٽ په
 دربو غشو باندې وولم ڇي دا گني نښه ده. (۲۱) بيا به زه خپل
 نوڪر ته ووايم ڇي لاڙ شه او غشي وگوره. او ڪه زه هغه ته
 ووايم ڇي گوره، غشي ستا دې طرف ته دي، راوايخله، نو د
 دې مطلب به دا وي ڇي ته بچ پي او بهر راشه. زه په ژوندي
 مالڪ ڄائ قسم خورم ڇي تا ته به هيڅ خطر نه وي. (۲۲)
 خو ڪه زه هغه ته ووايم ڇي وړاندې لاڙ شه غشي ستا نه
 مخڪبني دي، نو مطلب به دا وي ڇي ڄان وياسه، ڇڪه ڇي
 مالڪ ڄائ تا لپري. (۲۳) د هغي دپاره ڇي مونږ د يو بل
 سره وعده ڪري ده، نو مالڪ ڄائ دې وڪري ڇي دا وعده
 مونږ د هميشه دپاره پوره ڪوو.“ (۲۴) نو داؤد په پتو ڪبني پٽ
 شو. او د نوي مياشتي په اختر باندې ساؤل بادشاه روتي له
 راغلو. (۲۵) او د دېوال سره په خپل ڄائ باندې ڪښناسنو.
 ابير ورسره ڪښناسنو او يونتن ورته مخامخ ڪښناسنو. او د
 داؤد ڄائ خالي وو، (۲۶) خو ساؤل په هغه ورغ باندې هيڅ
 هم ونه وئيل، ڇڪه ڇي د هغه خيال دا وو ڇي هغه د څه وڃي
 نه پليت شوے دے او هغه بي شڪه ناپاک دے. (۲۷) په بله
 ورغ، د نوي مياشتي اختر پسې ورغ باندې، د داؤد ڄائ بيا
 هم خالي وو او ساؤل د يونتن نه تپوس وڪرو، ”داؤد وڃي نه
 پرون روتي له راغلي وو او نه نن راغلو؟“ (۲۸) يونتن جواب
 وركرو، ”هغه ما ته سوال وڪرو ڇي هغه پرپر دم ڇي بيت لحم

ته لار شى. (۲۹) هغه ووئيل چې مهربانى وکړه او ما پرېږده
 چې لار شم ځکه چې زمونږ خاندان په ښار کښې قربانى
 کوى او ورور مې حکم راکړو چې هلته موجود شه. که تۀ زما
 نه خوشحال يې نو ما پرېږده چې زما خپلوان وگورم. نو دا
 وجه ده چې هغه ستا په دسترخوان باندې په خپل ځائ باندې
 نشته. (۳۰) ساؤل يونتن ته سخت غصه وو او ورته يې
 ووئيل، ”تۀ د يوې سرکشې او بې وفا ښځې زوى يې. اوس ما
 ته دا پته ده چې تۀ د داؤد ملگرتيا کوې او د خپلې مور او د
 خپل ځان بې عزتى کوې. (۳۱) تا ته دا پته نه لگي څۀ چې تر
 کومې پورې داؤد ژوندې وي، نو تۀ به هيڅکله د دې ملک
 بادشاه نه شې؟ اوس لار شه او هغه دلته راوله، هغه به خامخا
 وژلې شى. (۳۲) يونتن جواب ورکړو، ”هغه به ولې مري؟
 هغه څۀ کړى دى؟“ (۳۳) او په دې ساؤل خپله نېزه په يونتن
 ورگزار کړه چې وې وژنى او يونتن ته پته ولگېده چې پلار يې
 په رښتيا سره د داؤد د وژلو اراده لري. (۳۴) نو يونتن په
 غصه کښې د دسترخوان نه پاڅېدو او په هغه ورځ يې هيڅ هم
 ونۀ خوړل چې د نوې مياشتې د اختر دوېمه ورځ وه. هغه ډېر
 زيات خفه وو ځکه چې د هغه پلار ساؤل د داؤد بې عزتى
 کړې وه. (۳۵) په ورپسې سحر يونتن پتو ته لارو چې د داؤد
 سره ملاو شى، لکه چې څنگه هغوى دا وخت مقرر کړې
 وو. او د ځان سره يې يو هلک هم بوتلو (۳۶) او هغه ته يې
 ووئيل، ”منډه کړه او چې زۀ کوم غشى ولم نو هغه لټوه.“
 هلک منډه کړه او يونتن د هغه نه مخکښې يو غشې وويشتو.
 (۳۷) کله چې هلک هغه ځائ ته ورسېدو چرته چې غشې
 غورزېدلې وو، نو يونتن ورته آواز وکړو، ”غشې نور هم
 مخکښې دې، (۳۸) دلته مۀ ايسارېږه، زر زر لار شه.“ نو

هلک غشے راواخستلو او خپل نېک ته راواپس شو، (۳۹) او د دې پته ورته نه وه چې د دې مطلب څه دے، صرف یونتن او داؤد ته پته وه. (۴۰) یونتن خپله وسله هلک له ورکړه او ورته یې ووئیل چې دا ښار ته واپس یوسه. (۴۱) کله چې هلک لاړو، نو داؤد د گټ د شا نه راپاڅېدو، هغه پرمخې په زمکه پرېوتو او درې ځل ورته د عزت نه ټیټ شو. کله چې هغوی یو بل ښکلول نو هغه او یونتن دواړو ژړل، د داؤد خفگان د یونتن نه هم زیات وو. (۴۲) بیا یونتن داؤد ته ووئیل، ”په خبر سره لاړ شه، مالک خدای دې وکړی چې زما او ستا او زما او ستا د اولاد تر مینځه هغه مقدسه وعده قائمه وی چې مونږ د یو بل سره کړې ده.“ بیا داؤد لاړو او یونتن ښار ته واپس شو.

د حضرت داؤد ساؤل نه تښتېدل

۲۱ (۱) داؤد په نوب کښې اخیملک امام له لاړو.

اخیملک ورله ملاوېدو دپاره د یرې نه په رېږدېدو راووتلو او تپوس یې ترې نه وکړو، ”ته یواځې ولې یې او چې یو کس هم درسره نشته؟“ (۲) داؤد جواب ورکړو، ”زه د بادشاه د یو کار دپاره دلته راغلی یم، هغه ما ته وئیلی دی چې هیچا ته پته ونه لگی چې زه هغه د څه دپاره رالېږلی یم. ما خپلو فوجیانو ته وئیلی دی چې په یو بل ځای کښې زما سره ملاو شی. (۳) تا سره د خوراک څه شته؟ ما له پینځه روټی راکړه یا که نور څه درسره وی نو رایې کړه.“ (۴) امام ورته ووئیل، ”زما سره صرف مقدسه روټی ده، عامه روټی راسره نشته،

ڪه سٽا سڀرو په دې نزدې وخت ڪبني ڄان د بنڄو نه ساتلے
 وى نو تاسو دا خوڙے شئ.“ (۵) داؤد جواب ورکړو،
 ”بې شڪه، دوى ڄان ساتلے دے، زما سڀرى همپشه خپل
 ڄانونه پاک ساتى تر دې پورې ڪه هغوى په يو عام کار پسې
 هم ځى، او نن مونږ څومره په خاص کار پسې راوتلى يو.“
 (۶) نو امام داؤد له مقدسه روتى ورکړه، ځکه چې د هغه
 سره صرف هم هغه روتى وه چې کومه مالک خدائ ته پيش
 کړے شوې وه، کومه چې د مقدس مېز نه لرې کړے شوې
 وه او د هغې په ځائ تازه روتى اېښے شوې وه. (۷) نو د
 ساؤل مشر شپون دوئيگ ادومے په هغه ورځ د مالک خدائ
 په حضور ڪبني د عبادت دپاره ايسار وو. (۸) داؤد اخيملک
 ته وفرمائيل، ”تا سره نېزه يا توره شته؟ د بادشاه د حکم په
 وجه زه دومره په تېزى لارم چې ما ته دومره وخت هم ملاو
 نه شو چې زه خپله توره يا بل څه راواخلم.“ (۹) اخيملک
 ورته ووييل، ”زما سره د فلستى جوليت توره ده، کوم چې تا
 د ايله په مېدان ڪبني وژلے وو، د دې پيش بند نه وروستو په
 کپره ڪبني تاو ده. ڪه ته غواړې نو راوايخله، صرف هم دغه
 يوه وسله شته.“ داؤد ورته وفرمائيل، ”راپي کړه. د دې نه ښه
 وسله نشته.“ (۱۰) نو داؤد هلته نه لاړو او د ساؤل نه وتښتېدو
 او د جات بادشاه اکیس له لاړو. (۱۱) د بادشاه آفسرانو
 اکیس ته ووييل، ”دا هغه داؤد نه دے څه، کوم چې د خپل
 ملک بادشاه دے؟ دا هغه سږے دے چې کله بنځي گډېدې
 نو په سندرو ڪبني يې وييل چې ساؤل زرگونه وژلى دى، خو
 داؤد يو په لس د هغې نه زيات وژلى دى.“ (۱۲) د هغوى
 خبرو په داؤد باندې ډېر زيات اثر وکړو او هغه د جات اکیس
 بادشاه نه ډېر زيات وپرېدو. (۱۳) نو چې کله هغوى هلته وو،

داؤد به خپل چال چلن بدلولو او چې کله به هغوی ورته کتل نو د ځان نه به یې لیونې جوړولو، هغه به د ښار په دروازو کښې وهلې او په ږیره به یې لارې بهېدلې. (۱۴) نو اکیس خپلو آفسرانو ته ووئیل، ”گورئ، هغه سرې لیونې دے. دا مو ما له ولې راوستلو؟ (۱۵) مونږ سره د لیونو کمې نشته نو بیا زه ولې دے په خپل کور کښې پرېږدم؟“

د امامانو قتل عام

۲۲ (۱) داؤد د جات ښار نه وتښتېدو او د عدولام ښار ته نږدې یو غار ته لاړو. کله چې د هغه وروڼه او نور خاندان خبر شو چې هغه هلته دے، نو هغوی ورسره ملاو شول. (۲) کوم خلق چې په تکلیف کښې ؤو، قرضداري ؤو یا خفه ؤو نو هغوی ورغلل، دا تقریباً ټول څلور سوه سپری ؤو او هغه د هغوی مشر شو. (۳) داؤد د هغه ځای نه په موآب کښې مصفاه ته لاړو او د موآب بادشاه ته یې ووئیل، ”بادشاه سلامت زما مور او پلار پرېږده چې راشی او تا سره تر هغې پورې ایسار وی چې ما ته پته ولگی چې ځدای پاک به زما دپاره څه کوی.“ (۴) نو داؤد خپل مور پلار د موآب بادشاه سره پرېښودل او چې کله داؤد په محفوظ ځای کښې پټ وو نو هغوی هلته ایسار ؤو. (۵) بیا جاد پېغمبر داؤد له راغلو او ورته یې وفرمائیل، ”دلته مه ایسارېږه، او سمدستی د یهوداه ملک ته لاړ شه.“ نو داؤد روان شو او د حارت ځنگل ته لاړو. (۶) یوه ورځ ساؤل په جبعه کښې په غره باندې د غز د ونې لاندې ناست وو، نېزه یې په لاس کښې وه او خپل ټول

آفسران ترې نه گېرچاپېره ولاړ ؤو. هغه خبر شو چې داؤد او
 د هغه سرې پېدا شوی دی، (۷) نو هغه خپلو آفسرانو ته
 ووئيل، ”د بنيامين سرو غوږ ونيسئ. ستاسو خيال دا دې څه
 چې داؤد به تاسو ټولو له پټې او د انگورو باغونه درکړي؟ او
 د خپل لښکر آفسران به مو جوړ کړي؟ (۸) هم دغه وجه ده
 څه چې تاسو زما خلاف منصوبه جوړوئ؟ ستاسو نه يو
 کس هم ما ته ونه وئيل چې زما خپل زوی د داؤد سره اتحاد
 کړې دې. هېچا سره زما فکر نشته او نه ما ته وائي چې زما
 خپل سرې يعنې داؤد په دې منصوبه کېښې لگيا دې چې زما
 د وژلو موقع لټوی او زما خپل زوی د هغه ډاډگيرنه کوی.“
 (۹) دوئيگ اډومې هلته د ساؤل آفسرانو سره ولاړ وو او
 وې وئيل، ”کله چې داؤد په نوب کېښې د اخيطوب زوی
 اخيملک له تلو نو هغه ما وليدو. (۱۰) اخيملک د مالک
 خدای نه تپوس وکړو چې داؤد څه وکړي او بيا هغه داؤد له
 خوراک او د جوليت فلستې توره ورکړه.“ (۱۱) نو ساؤل
 بادشاه اخيملک امام او د هغه ټول خپلوان راوغوښتل، کوم
 چې په نوب کېښې امامان ؤو او هغوی ورله راغلل. (۱۲)
 ساؤل اخيملک ته ووئيل، ”اخيملکه، خبره واوره.“ نو هغه
 ورته وفرمائيل، ”بادشاه سلامت وايه.“ (۱۳) ساؤل ترې نه
 تپوس وکړو، ”ته او د يسي زوی زما خلاف ولې منصوبه
 جوړوئ؟ تاسو هغه له خوراک او توره ولې ورکړه او د هغه
 دپاره مو د خدای پاک سره مشوره ولې وکړه؟ نو هغه زما
 خلاف سرکشي وکړه او هغه زما خلاف نن لاره نيولې ده.“
 (۱۴) اخيملک ورته وفرمائيل، ”ستا په ټولو نوکرانو کېښې د
 داؤد په شان وفادار څوک دې؟ هغه د بادشاه زوم دې، ستا
 د ټولو محافظانو فوجيانو مشر دې او ستا په دربار کېښې پېر

زيات عزتمند دے. (۱۵) آو، ما خو خُلي د هغه دپاره د خُدائِ
پاک سره مشوره کړې ده، نو بادشاه سلامت، تہ د دې خبرې
الزام په ما او زما په خاندان مہ لگوه. زہ ستا خلاف د يوې
منصوبې نه هم نہ وم خبر. د دې خبرې نه، زہ ببخي خبر نہ
يم.“ (۱۶) بادشاه ورته ووييل، ”اخيملکه، تہ او ستا ټول
خپلوان به وژلے شي.“ (۱۷) د هغه سره نزدې چې کوم د هغه
محافظان ولاړ وُو نو هغوي ته يې ووييل، ”د مالک خُدائِ
امامان ووژنئ. هغوي د داؤد سره سازش وکړو او ما ته يې
ونه وئيل چې هغه تبتيډلے دے، اگر چې دې ټولو ته پته ده.“
خو د هغه حفاظت کونکو د مالک خُدائِ د امامانو د وژلو
دپاره په هغوي باندې لاس اوچتولو نه انکار وکړو. (۱۸) نو
ساؤل دوئيگ ته ووييل، ”تہ هغوي ووژنه.“ او دوئيگ هغوي
ټول ووژل. په هغه ورځ باندې هغه پينځه اتيا امامان ووژل
کوم چې د پېش بند د وړلو حقدار وُو. (۱۹) ساؤل دا حکم هم
وکړو چې د امامانو د بنار نوب ټول اوسېدونکي دې ووژلے
شي، بنځي او سړي، ماشومان او تي رودونکي ماشومان،
څاروي، خره او گډي، هر څه ووژلے شول. (۲۰) خو د
اخيملک يو زوي ابیاتار وتبتيډو، لاړو او د داؤد سره ملاو
شو. (۲۱) هغه داؤد ته ووييل، چې ساؤل د مالک خُدائِ
امامان څنگه ووژل. (۲۲) داؤد هغه ته وفرمائيل، ”کله چې ما
دوئيگ په هغه ورځ هلته وليدو، ما ته پته وه چې هغه به
خامخا ساؤل ته ووائي. نو په دې وجه زہ ستا د ټولو خپلوانو
د مرگ نمه وار يم. (۲۳) ما سره ايسار شه او یرپرہ مه.
ساؤل مونږ دواړه وژل غواړي، خو تہ به ما سره په امن کبني
يې.“

د حضرت داؤد قعيله بشار بچ کول

۲۳

۱) يوه ورغ داؤد واورېدل چې فلسطين د قعيله په

بشار باندې حمله کوی او د درمند نه رېبلې شوې فصل پتوی. ۲) نو هغه د مالک خدای نه تپوس وکړو، ”زه لار شم

خه چې په دې فلسطينانو باندې حمله وکړم؟“ مالک خدای ورته وفرمائيل، ”او، په هغوی حمله وکړه او قعيله بچ کړه.“ ۳) خو د داؤد سړو هغه ته وفرمائيل، ”که مونږ دلته په

يهوداه کښې یرېږو، نو دا به زمونږ دپاره نوره هم سخته شی چې قعيله ته لار شو او د فلسطينانو په لښکر باندې حمله وکړو.“ ۴) نو داؤد د مالک خدای سره بيا خبره وکړه او مالک خدای ورته وفرمائيل، ”قعيله ته ورشه، ځکه چې زه به تا له په فلسطينانو باندې فتح درکوم.“ ۵) نو داؤد او د هغه

سړی قعيله ته لاړل او په فلسطينانو يې حمله وکړه، هغوی ډېر زيات کسان ووژل او د هغوی څاروی يې بوتلل. نو داسې داؤد هغه بشار بچ کړو. ۶) کله چې د اخيملک زوی ابیاتار وتښتېدو او په قعيله کښې د داؤد سره ملاو شو، نو هغه د

ځان سره پېش بند يوړو. ۷) ساؤل خبر شو چې داؤد قعيلې ته تلې دے، نو ساؤل ووئيل، ”خدای پاک هغه ما له په لاس کښې راکړے دے. داؤد ځان په خپله گېر کړو چې هغه يو داسې بشار ته لاړو چې پخې دروازې لری او تالا کيږی.“ ۸)

نو ساؤل خپل لښکر د جنگ دپاره راوغوښتو، چې قعيلې ته لاړ شی او داؤد او د هغه لښکر گېر کړی. ۹) کله چې داؤد خبر شو چې ساؤل ورباندې د حملې کولو منصوبه جوړوی، نو هغه ابیاتار امام ته وفرمائيل، ”پېش بند دلته راوړه.“ ۱۰)

بيا داؤد وفرمائيل، ”مالکه خدایه، د بنی اسرائیلو خدایه پاکه،

ما دا اوربدلی دی چې ساؤل زما یعنی ستا د خدمت کونکی په وجه قعیلی ته د راتلو او د دې د وړاندو منصوبه جوړوی. (۱۱) د قعیلی اوسېدونکی به ما ساؤل له په لاس کښې ورکړی څه؟ ساؤل به په رښتیا راشی څه لکه چې ما اوربدلی دی؟ مالک خدایه، د بنی اسرائیلو خدایه پاکه، زه تا ته سوال کوم او ما له جواب راکړه. “مالک خدای ورته وفرمائیل، ”آو، ساؤل به راځی.“ (۱۲) داؤد بیا تپوس وکړو، ”د قعیلی اوسېدونکی به ما او زما سړی ساؤل له په لاس کښې ورکوی څه؟“ مالک خدای ورته وفرمائیل، ”آو، هغوی به تاسو ورته حواله کوی.“ (۱۳) نو داؤد او د هغه سړی چې تقریباً ټول شپږ سوه وؤ د قعیلی نه سمدستی لارل او د یو ځای نه بل ځای ته تلل. کله چې ساؤل خبر شو چې داؤد د قعیلی نه تښتېدلې دے، نو هغه خپله منصوبه پرېښوده.

حضرت داؤد د غرونو په ملک کښې

(۱۴) داؤد د زیف سره نزدې په صحرا کښې، د غرونو په ملک کښې په محفوظ ځای کښې ایسار شو. ساؤل به هر وخت هغه لټولو، خو خدای پاک داؤد هغه له په لاس نه ورکولو. (۱۵) کله چې داؤد د زیفه سره نزدې په صحرا کښې، په حورش کښې وو نو پته ورته ولگېده چې ساؤل د هغه په مرگ پسې راوتلې دے. (۱۶) یونتن هغه له هلته ورغلو او داؤد یې زړور کړو چې خدای پاک ستا مل دے، (۱۷) او ورته یې ووئیل، ”مه یرېره، زما پلار ساؤل تا ته نقصان نه شی دررسولې. هغه ته ډېره ښه پته ده چې ته به د بنی اسرائیلو بادشاه یې او زه به په تا پسې دویم کس یم.“ (۱۸)

هغوی دواړو د یو بل سره د مالک خدای په نوم باندې تړون وکړو. داؤد په حورِش کبني ایسار شو او یونتن خپل کور ته لاړو. (۱۹) د زیف خه خلق په جبعه کبني ساؤل له لارل او ورته یې ووئیل، ”داؤد زمونږ په علاقه حورِش کبني د حکيله په غره باندې پټ دے، چې دا د یشیمون صحرا جنوبی حصه ده. (۲۰) بادشاه سلامت، مونږ ته پته ده چې ته هغه نیول غواړې، نو زمونږ علاقې ته راشه او مونږ به یې ونیسو او تا ته به یې حواله کړو.“ (۲۱) ساؤل ورته ووئیل، ”مالک خدای دې تاسو له برکت درکړی ځکه چې تاسو په ما پېر مهربانه یئ. (۲۲) لار شئ او یو ځل یې بیا وگورئ، دا خبره صفا کړئ چې هغه چرته دے او هغه هلته چا لیدلے دے. ما اوربدلی دی چې هغه پېر چالاک دے. (۲۳) بلکل هم هغه ځایونه ولټوئ چرته چې هغه پټ دے او خامخا سیدها ما له واپس خبر راوړئ. بیا به زه ستاسو سره لار شم او که هغه تر اوسه پورې په هغه علاقه کبني وی، نو هغه به زه رانیسم، تر دې پورې چې د یهوداه ټول ملک به ورپسې لټوم.“ (۲۴) نو هغوی روان شول او د ساؤل نه مخکبني زیف ته واپس راورسېدل. داؤد او د هغه سړی د معون په صحرا کبني و، چې د یشیمون صحرا په جنوبی حصه کبني خشک مېدان دے. (۲۵) ساؤل او د هغه سړی د داؤد لټولو دپاره روان شول، خو هغه د دې نه خبر شو او د معون په صحرا کبني د گټو یو غر ته لارل او هلته ایسار شو. کله چې ساؤل د دې نه خبر شو نو هغه په داؤد پسې لاړو. (۲۶) ساؤل او د هغه سړی د غره په یو طرف باندې و او داؤد او د هغه سړی د غره په بل طرف باندې و. داؤد تېزی کوله چې د ساؤل نه لرې شی، خو ساؤل دومره ورنزدې شو چې داؤد او د هغه لښکر یې

نيولے هم شول. (۲۷) نو هم په هغه وخت يو پېغام وپرونکے
 راورسېدو او ساؤل ته يې ووئيل، ”فوراً راواپس شه. فلسطين
 په مُلک حمله کوي.“ (۲۸) نو ساؤل په داؤد پسې نور لانه پرو
 او د فلسطينو سره جنگ کولو دپاره لارو. نو دا حُکمه د هغه
 حُائ نوم د تبتيبدو گت شو. (۲۹) داؤد روان شو او د
 عين جدى علاقې ته لارو، هلته په محفوظ حُايونو کبني
 اوسېدو.

حضرت داؤد د ساؤل ژوند بچ کول

۲۴ (۱) کله چې ساؤل د فلسطينو سره جنگ کولو نه
 راواپس شو، نو هغه خبر شو چې داؤد د عين جدى په صحرا
 کبني دے. (۲) ساؤل د بنى اسرائيلو نه درې زره تکره
 فوجيان حُان سره کړل او د حُنگلى چپلى گتو نمرخاته طرف
 ته په داؤد او د هغه په سپرو پسې روان شو. (۳) هغه د لارې
 په غاړه د گپو شپول سره نزدې يو غار ته راغلو او اودس يې
 مات کړو. داسې هم په هغه غار کبني وشول چې په کوم غار
 کبني داؤد او د هغه سپرى شاته حصه کبني پت وُو. (۴) د
 داؤد سپرو غلى شان هغه ته وفرمائيل، ”دا ستا دپاره يوه موقع
 ده. مالک حُدائى تا ته فرمائيلى دى چې هغه به تا له ستا
 دشمن په لاس کبني درکړى او چې بيا دې خه خوبنه وى نو
 هغه ورسره کولے شې.“ داؤد غلے لارو او د ساؤل د چوغې
 نه يې يوه تُکره پرې کړه خو ساؤل ته د دې پته ونه لگېده.
 (۵) خو خپل ضمير داؤد ملامته کړو حُکمه چې هغه د ساؤل
 د چوغې نه يوه تُکره پرې کړې وه، (۶) او هغه خپلو سپرو ته
 وفرمائيل، ”مالک حُدائى دې ما د دې نه وساتى چې زه خپل

نېک ته څه نقصان ورسوم، کوم چې مالک خدای خوښ
 کړې دے. زه خو به هغه ته نقصان نه رسوم، ځکه چې هغه
 بادشاه دے او مالک خدای هغه خوښ کړې دے. (۷) نو
 داؤد خپل سړی دې ته راضي کړل چې هغوی به په ساؤل
 حمله نه کوی. ساؤل پاڅېدو، د غره نه روان شو او په خپله
 مخه لاړو. (۸) نو داؤد ورپسې لاړو او آواز یې ورته وکړو،
 ”بادشاه سلامت.“ ساؤل راوگرځېدو او داؤد د عزت نه زمکې
 ته تیت شو (۹) او وې فرمائیل، ”ته هغه خلقو ته غوږ ولې
 نیسې چې کوم وائی چې زه تا ته د نقصان رسولو کوشش
 کوم؟ (۱۰) تا په خپله ولیدل چې مالک خدای ته اوس اوس په
 دې غار کښې ما له په لاس کښې راکړې. زما څه سړو ما ته
 ووئیل چې زه تا ووژنم، خو ما درته د رحم په نظر وکتل او
 ومې وئیل چې زه خو به تا ته نقصان نه رسوم، ځکه چې ته
 هغه څوک یې چې مالک خدای بادشاه خوښ کړې یې. (۱۱)
 وگوره زما پلاره، د خپلې چوغې ټکړه وگوره چې زما په لاس
 کښې ده. ما ته وژلې شوې، خو صرف ما دا ټکړه پرې کړه.
 په کار دی چې ته دا ومنې چې ما ستا خلاف د بغاوت یا تا ته
 د نقصان رسولو خیال هم نه دے کړې. او ته ما د وژلو
 دپاره نیسې، اگر چې ما درسره هیڅ بد نه دی کړی. (۱۲)
 مالک خدای دې انصاف وکړی چې په مونږ کښې څوک په
 غلطه دے. زما خلاف دې چې کوم کار کړې وی نو مالک
 خدای دې د هغې سزا درکړی، خو زه به تا ته هیڅ نقصان نه
 رسوم. (۱۳) لکه د مشرانو د خولو خبره ده، ”د بدعملو هر
 کار بد وی.“ خو زه به تا ته نقصان نه رسوم. (۱۴) گوره، د
 بنی اسرائیلو بادشاه د چا د وژلو کوشش کوی؟ گوره، هغه په
 چا پسې شوې دے؟ په یو مړ سپی پسې، په یوې وږې پسې.

١٥) مالک خدائى به انصاف وکړی او هغه به فېصله وکړی

چې په مونږ کښې څوک په غلظه دے. هغه دې مسئلې ته وگورئ، زما حفاظت دې وکړی او ما دې ستا د لاس نه بچ

کړی. (١٦) کله چې داؤد خبرې ختمې کړې، نو ساؤل

ووئيل، "دا تۀ يې داؤده، زما زويه؟" او هغه په ژړا شو. (١٧)

بيا هغه داؤد ته وفرمائيل، "تۀ په حقه يې او زۀ په ناحقه يم. تۀ

ما سره پېر ښۀ يې، اگر چې ما تا سره پېر بد کړی دى. (١٨)

تا نن ما ته وښودل چې تۀ ما سره څومره ښۀ يې، ځکه چې تا

زۀ ونۀ وژلم، تر دې پورې چې مالک خدائى زۀ تا له په لاس

کښې درکړم. (١٩) يو سرے څو ځلې خپل دشمن نيسى او

بيا يې د نقصان رسولو نه بغير پرېږدى؟ تا چې نن ما سره

څۀ کړی دى مالک خدائى دې تا له د هغې اجر درکړی. (٢٠)

نو زما يقين دے چې تۀ به د اسرائيل بادشاه يې او بادشاهى

به ستا د اختيار لاندې قائمه وي. (٢١) خو تۀ ما سره د مالک

خدائى په نوم لوظ وکړه چې تۀ به زما اولاد ته هيڅ نقصان نۀ

رسوي، نو داسې به زما او زما د خاندان نوم بېخى نۀ

هېرېږي. (٢٢) نو داؤد د ساؤل سره هغه لوظ وکړو. نو

ساؤل واپس کور ته لاړو او داؤد او د هغه سپرى محفوظو

ځايونو ته لاړل.

د سموئيل مرگ

٢٥) نو سموئيل مړ شو او ټول بنى اسرائيليان راغونډ

شول او په هغه يې د غم ژړا وکړه. بيا هغوى هغه په راما

کښې په خپل خاندانى قبر کښې ښخ کړو.

حضرت داؤد او ابی جیل

د هغې نه پس، داؤد د فاران صحرا ته لاړو. (۲) - (۳) د کالب د قبیلې یو سرې وو چې نوم یې نابال وو، چې هغه د معون د ښار وو او هغه د کرمل ښار سره نزدې خپله زمکه لرله. هغه مالداره سرې وو، درې زره گډې او زر چپلې یې وې. د هغه ښځه ابی جیل ښائسته او هوښیاره وه، خو هغه سخت او شوم سرې وو. نابال په کرمل کښې د خپلو گډو نه وړې کلولې، (۴) او داؤد، څوک چې په صحرا کښې وو د دې نه خبر شو چې نابال د خپلو گډو نه وړې کلولې، (۵) نو هغه لس زلمی د دې حکم سره ولېږل چې کرمل ته لاړ شی، نابال ولتوی او زما سلام ورورسوی. (۶) هغه ته ووايي،

”خوشحاله او ژوندې اوسې، په تا او ستا په کور دې سلامتی وی او په هغه هر څه دې سلامتی وی چې ته یې لرې. (۷) هغه اورېدلی دی چې ته د خپلو گډو وړې کلوې او هغه غوښتل چې تا ته دا پته ولگی چې کله ستا شپانه موبڼ سره وُو نو موبڼ هغوی ته څه نقصان نه دے رسولے. کله چې هغوی په کرمل کښې وُو نو هیڅکله د هغوی یو څیز هم نه دے پټ کړے شوے. (۸) ته د خپلو سپرو نه تپوس وکړه او هغوی به تا ته هم دغه شان ووايي. نو ته به موبڼ سره ښېگړه وکړې څه، ځکه چې موبڼ د اختر په ورځ راغلی یو؟ ته موبڼ یعنې ستا خدمت کوونکو او خپل دوست داؤد له څه راکړه.“

(۹) د داؤد زلمی راورسېدل او د داؤد دا پېغام یې نابال له ورکړو. او هغوی هلته انتظار وکړو، (۱۰) او آخر نابال جواب ورکړو چې، ”داؤد څوک دے؟ د یسی زوی څوک دے؟ نن سبا پېر نوکران د خپلو ښکانونو نه تښتی. (۱۱) زه روتی، اوبه

او هغه ځناور ولې یوسم چې ما د خپلو نوکرانو دپاره حلال
 کړی دی چې هغه سړو له یې ورکړم چې ما ته پته هم نشته
 چې هغوی د کوم ځای نه راغلی دی. (۱۲) د داؤد سړی
 واپس راغلل او چې نابال څه وئیلی ؤو نو هغه یې ورته وویل.
 (۱۳) داؤد خپلو سړو ته وفرمائیل، ”هر یو سړی خپلې توری
 وتړئ.“ هغه حکم ورکړو او هغوی ټولو توری وتړلې. داؤد په
 خپله هم توره وتړله او تقریباً د خپلو څلورو سوو سړو سره
 لاړو، چې دوه سوه سړی یې وروستو د سامان سره
 پرېښودل. (۱۴) د نابال یو نوکر د نابال ښځې ابی جیل ته
 وویل، ”ته خبر یې؟ داؤد د صحرا نه پیغام وپړونکی رالېږلی
 دی چې زمونږ نېک ته سلام ووايي، خو هغه یې بې عزتی
 وکړه. (۱۵) خو هغوی زمونږ سره ډېر ښه ؤو، هغوی مونږ
 کله هم نه یو تنگ کړی او مونږ به هر وخت د هغوی سره په
 پټو کښې ؤو او زمونږ یو څیز هم نه دے پټ کړے شوے.
 (۱۶) هغوی شپه او ورځ زمونږ حفاظت کولو او چې کله هم
 مونږ د هغوی سره ؤو نو هغوی زمونږ د رمو حفاظت کولو.
 (۱۷) دا زمونږ د نېک او د هغه د مکمل خاندان دپاره د تباھی
 سبب جوړېدے شی. هغه دومره بداخلاقه سړے دے چې د
 هیچا خبره به هم نه اوری. (۱۸) ابی جیل زر زر دوه سوه
 روټی راتولې کړې، دوه د میو نه پکې مشکیزې، پینځه حلال
 شوی گډان او لس کلو وریټې دانې، سل د کشمشو موتی او
 دوه سوه موتی د اوچو اینځرو یې واخستل او په خرونو یې
 بار کړل. (۱۹) بیا هغې نوکرانو ته وویل، ”تاسو مخکښې ځی
 او زه به په تاسو پسې درځم.“ خو هغې خپل خاوند ته هیڅ هم
 ونه وئیل. (۲۰) هغې خپل خر د غره په لمن کښې په تاو راتاو
 لاره باندې روان کړے وو چې ناڅاپه هغه د داؤد او د هغه د

سپرو سره ملاو شوه چې د هغې طرف ته راروان و. (۲۱)
 داؤد دا سوچ کولو چې، ”ما په دې صحرا کښې د دې کس د
 جائیداد حفاظت ولې وکړو؟ د هغه یو څیز مې هم ورکېدلو ته
 نه دې پرېښې او چې ما د هغه سره کوم مدد کړې دې نو
 د هغې بدله داسې راکوی. (۲۲) خدای پاک دې ما ووژنی که
 ما هغه ټول سپری د سحر نه مخکښې ونه وژل.“ (۲۳) کله چې
 ابی جیل داؤد ولیدو، نو هغه زر زر راکوزه شوه او خپل ځان
 یې په زمکه وغورزولو (۲۴) او د داؤد په پښو کښې پرېوته او
 هغه ته یې ووئیل، ”یواځې ما قصورواره وگڼه، خپلې وینځې
 له د خبرو کولو اجازت ورکړه او چې ستا وینځه څه وئیل
 غواړی نو صاحبه، هغې ته غوږ ونیسې. (۲۵) صاحبه، د دې
 بې کاره سپری نابال خبره مه اوره. هغه په رښتیا هم هغه شے
 دې لکه چې څنگه یې نامه ده، کم عقل. صاحبه، کله چې
 ستا نوکران راورسېدل نو زه هلته نه وم. (۲۶) دا مالک خدای
 وو چې هغه د بدل اخستلو نه او ته یې د خپلو دشمنانو د
 وژلو نه ساتلې یې. او اوس زه تا ته په ژوندی مالک خدای
 قسم خورم چې ستا دشمنان او هر څوک چې تا ته نقصان
 رسوی هغوی له به د نابال په شان سزا ورکړې شی. (۲۷) نو
 اوس، چې ستا وینځې کومه تحفه تا له راوړې ده هغه قبوله
 کړه او خپلو زلمو له یې ورکړه. (۲۸) صاحبه، که ما څه
 قصور کړې وی نو ما معاف کړه. مالک خدای به ستا او
 ستا د بچو بادشاهی قائمه ساتی، ځکه چې زما نېک د مالک
 خدای دپاره جنگونه کوی، او چې تر کومې پورې ته ژوندې
 یې نو ته دې بد عمل ونه کړې. (۲۹) که څوک په تا باندې
 حمله کوی او ستا د وژلو کوشش کوی، نو مالک خدای ستا
 خدای پاک به تا داسې بچ ساتی لکه چې څوک د قیمتی

خزانی حفاظت کوی. او هغه به ستا دشمنان داسې

وغورزوی لکه چې څوک په لینده کښې کاپې لږه کوی. (۳۰)

او کله چې مالک خدای هغه ټول ښه کارونه کړی وی لکه

څنگه یې چې تا سره وعده کړې ده او ته یې د بنی اسرائیلو

مشر جوړ کړې یې، (۳۱) نو صاحبه، ته به پښېمانه نه یې او

نه به په زړه کښې خفه یې، چې بغېر د څه و چې نه دې خلق

وژلی وی یا دې خپله بدله اخستې وی. او کله چې مالک

خدای برکت درکړی، نو مهربانی وکړه چې خپله خدمت

کونکې هېره نه کړې. (۳۲) داؤد ابی جیل ته وفرمائیل، ”د

مالک خدای د بنی اسرائیلو د خدای پاک صفت دې وی چې

هغه نن ته زما سره ملاوېدو له راولېدلې. (۳۳) ستاد

هوبنیارتوب دپاره دې د خدای پاک شکر وی او د هغې دپاره

چې تا نن وکړل چې د وینې تویولو د جرم او د خپل بدل

اخستلو نه دې وساتلم. (۳۴) مالک خدای زه تا ته د نقصان

رسولو نه ساتلې یم. خو زه د بنی اسرائیلو په ژوندی خدای

پاک قسم خورم که ته ما سره ملاوېدو له زر زر نه وې

راغلي، نو د سحر پورې به د نابال ټول سړی مړه شوی و.و.

(۳۵) بیا داؤد هغه څه قبول کړل چې هغې راوړی و او هغې

ته یې وفرمائیل، ”په خېر سره واپس کور ته لاړه شه. ما ستا

خبره اورېدلې ده او ستا عرض مې منلې دے. (۳۶)

ابی جیل واپس نابال له لاړه، هغه په کور کښې وو او داسې

روتی یې کړې وه چې د بادشاهانو سره سمون خوری. هغه په

نشه کښې وو او ښه په سور کښې وو، نو هغې تر سحره

پورې هغه ته هیڅ هم ونه وئیل. (۳۷) بیا کله چې د هغه نه نشه

لاړه، نو هغې ورته هر څه ووئیل. هغه فالج ووھلو او مکمل

شل شو. (۳۸) تقریباً لس ورځې وروستو مالک خدای نابال

ووهلو او مړ شو. (۳۹) کله چې داؤد خبر شو چې نابال مړ شو، نو هغه وفرمائيل، ”د مالک خدائى ثناء صفت دې وى. هغه د نابال نه زما د بې عزتۍ بدله اخستې ده او زه يعنې خپل خدمت کوونکې يې د غلط کار نه ساتلې يم. مالک خدائى نابال له د هغه د بدعملۍ سزا ورکړې ده.“ بيا داؤد ابى جيل له خبر ورولبړلو چې زما سره واده وکړه. (۴۰) د هغه نوکران په کرمل کبني هغې له ورغلل او ورته يې ووييل، ”داؤد مونږ رالېږلى يو چې تا بوحو او د هغه بنځه شي.“ (۴۱) ابى جيل سر زمکې ته تيب کړو او وې ووييل، ”زه د هغه وينځه يم، زه د هغه د نوکرانو د پښو وينځلو دپاره تياره يم.“ (۴۲) هغه زر زر پاڅېده او په خر سوره شوه. پينځه نوکرانې ورسره وې، هغه د داؤد د نوکرانو سره لاره او د هغه بنځه شوه. (۴۳) داؤد د يزرعيل اخينوعم هم واده کړې وه او دواړه يې بنځې شوې. (۴۴) په دې دوران کبني، د داؤد چې کومه بنځه وه او د ساؤل لور وه، ساؤل هغه د داؤد نه خلاصه کړه او د ليس زوى فلطى له ورکړه. فلطى د جليم د ښار وو.

د حضرت داؤد د ساؤل ژوند بيا بچ کول

۲۶ (۱) بيا د زيف يو څو سړى په جبعه کبني ساؤل له راغلل او ورته يې ووييل چې، ”داؤد د يشيمون صحرا په غاړه د حکيله په غره باندې پټ دى.“ (۲) نو ساؤل سمدستى د درېو زرو ښو بنو بنو اسرائيلو فوجيانو سره د زيف صحرا ته لاړو چې داؤد ولټوى، (۳) او د لارې په غاړه د حکيله په غره باندې يې خپمې ولگولې. داؤد تر اوسه پورې په هغه صحرا کبني وو او کله چې هغه خبر شو چې ساؤل د هغه لټولو له

راغلي دے، ﴿٤﴾ هغه جاسوسان ولپرل او دا پي معلوم ڪرل

چي ساؤل په رشتيا هلته دے. ﴿٥﴾ نو هغه راووتلو او هم هغه

خائ ته راغلو چرته چي د ساؤل او د ساؤل د لښڪر مشر د

نير زوي ابنير ملاست وو. ساؤل په ڪمپ ڪبني دننه

خملاستو او د هغه سڀو گهرچاپبره خبني ولگولي. ﴿٦﴾ بيا

داؤد د اخيملڪ حتى او د يواب ورور ابيشي (د دوي مور

ضرويا هه) نه تپوس وڪرو، ”په تاسو دواڀو ڪبني به كوم يو

ما سره د ساؤل ڪمپ ته لار شي؟“ ابيشي ورته په جواب

ڪبني ووئيل، ”زه به درسره لار شم.“ ﴿٧﴾ نو په هغه شپه داؤد

او ابيشي د ساؤل خبمو ته ننوتل او وي ليدل چي ساؤل د

ڪمپ په مينخ ڪبني ملاست وو او د هغه نيزه د هغه د سر

سره نزدي په زمڪه ڪبني بنخه وه. ابنير او فوجيان د هغه نه

گهرچاپبره ملاست وو. ﴿٨﴾ ابيشي داؤد ته ووئيل چي،

”خداي پاڪ تا له خپل دشمن نن په لاس ڪبني درڪري دے.

اوس ما له اجازت راکره چي هم د هغه خپله نيزه ترې نه په

بل مخ بوته وباسم او صرف په يو غرب سره به پي داسي

ڪرم چي د زمڪي نه به پاڇيدلے نه شي، د دوهم حل وهلو

حاجت به پي هم راته نه پبسيڀري.“ ﴿٩﴾ خو داؤد ورته

وفرمائيل، ”ته هغه مه وژنه. بي شڪه مالڪ خداي به هغه چا له

سزا ورکوي چي ڏوڪ هم د هغه خوبن ڪري شوي بادشاه

ته نقصان رسوي.“ ﴿١٠﴾ داؤد وفرمائيل، ”ما ته پته ده چي

مالڪ خداي به په خپله ساؤل مڙ ڪوي، ڪه هغه په خپل مرگ

مڙ شي او يا ڪه په جنگ ڪبني مڙ شي. ﴿١١﴾ مالڪ خداي دي

نه ڪري چي هغه چا له د نقصان رسولو ڪوشش وڪرم ڏوڪ

چي مالڪ خداي بادشاه جوڙ ڪري دے. راڻي چي د هغه

نيزه او د اوبو منگي راواخلو او لار شو.“ ﴿١٢﴾ نو داؤد نيزه

او د ابو منگے واخستلو چې د ساؤل د سر سره نزدې پراته
 وو او هغه او ابیشه لارل. هیچا دا ونه لیدل او نه ورته پته
 ولگېده چې څه وشول او نه څوک پاڅېدل، هغوی ټول په
 خوږ خوب اوده وو، ځکه چې مالک خدای په هغه ټولو
 باندې دروند خوب رالېږلې وو. (۱۳) بیا داؤد د وادی نه
 واورېدو او د بل غر سر ته لاړو، کوم ځای چې لږ لرې وو او
 د خطرې نه بهر وو، (۱۴) او د ساؤل فوجیانو او ابنیر ته یې
 چغه ووهله، ”ابنیره، ته زما آواز اورې؟“ ابنیر ټپوس وکړو،
 ”دا چغې څوک وهی چې بادشاه راپاڅوی؟“ (۱۵) داؤد ورته
 وفرمائیل، ”ابنیره، په بنی اسرائیلو کبښې ستا په شان تکره
 سرې څوک شته؟ نو ته خپل نېک یعنې بادشاه ولې نه بچ
 کوې؟ دا اوس اوس څوک خېمو ته لارل چې ستا نېک
 ووژنی. (۱۶) ابنیره، ته په خپله زمه واری کبښې ناکام شوې.
 زه په ژوندی مالک خدای قسم خورم چې تاسو ټول د مرگ
 لائق یئ، ځکه چې تاسو خپل نېک بچ نه کړو، کوم چې مالک
 خدای بادشاه جوړ کړې دے. د بادشاه نېزه چرته ده؟ د
 ابو منگے چرته دے چې د هغه د سر سره وو؟“ (۱۷) ساؤل
 د داؤد آواز وپېژندو او ټپوس یې ترې نه وکړو، ”داؤده، دا ته
 یې زما زویه؟“ داؤد ورته وفرمائیل، ”آو، بادشاه سلامت دا
 زه یم.“ (۱۸) او هغه دا هم وفرمائیل، ”زما نېک تر اوسه پورې
 په خپل خدمت کوونکی پسې ولې گرځی؟ ما څه کړی دی؟
 ما کوم جرم کړې دے؟“ (۱۹) بادشاه سلامت، زه چې څه
 وئیل غواړم نو هغه واوره. که دا مالک خدای وی چې ته یې
 زما خلاف کړې، نو یوه نذرانه چې هغه ته پېش شی نو کېدے
 شی چې د هغه فېصله بدله شی، خو که دا انسان کړی وی،
 نو په هغوی دې د مالک خدای لعنت راشی. ځکه چې هغوی

زۀ د مالک خُداي د مُلک نه وشړلم او راته يې ووئيل چې د پردو معبودانو عبادت کوه. (٢٠) زما وينه دې د مالک خُداي نه لرې په پردی خاوره نه توئيری. د بنی اسرائيلو بادشاه دې صرف د يوې وړې د لټولو دپاره ولې راشی، لکه څوک چې په غرونو کښې د زرکې ښکار کوی؟“ (٢١) ساؤل ورته ووئيل، ”ما گناه کړې ده. زما زويه، داؤده. واپس راشه، زۀ به تا ته نقصان نه دررسوم، ځکه چې تا نن زما ژوند بچ کړو. زۀ کم عقل وم، ما يو بد عمل کړی دی.“ (٢٢) داؤد ورته وفرمائيل، ”بادشاه سلامت، ستا نېزه دا ده. ستا يو سرې دې راشی او دا دې واخلي. (٢٣) مالک خُداي هغه چا له اجر ورکوی چې څوک وفادار او رښتونی وی. نن هغه ما له تۀ په لاس کښې راکړې، خو ما تا ته نقصان ونۀ رسولو، څوک چې مالک خُداي بادشاه جوړ کړی دی. (٢٤) لکه څنگه چې نن ما ستا ژوند بچ کړی دی، نو مالک خُداي دې هم هغه شان زما سره هم وکړی او چې د ټولو تکليفونو نه مې خلاص کړی.“ (٢٥) ساؤل داؤد ته ووئيل، ”زما زويه، خُداي پاک دې تا له برکت درکړی. تۀ به په هر کار کښې کامياب يې.“ نو داؤد په خپله مخه لاړو او ساؤل کور ته واپس شو.

د حضرت داؤد په فلستيانو کښې پناه اخستل

٢٧ (١) خو داؤد د خپل ځان سره وفرمائيل، ”په نن سبا کښې به ما ساؤل ووژنی. زما دپاره ښۀ خبره دا ده چې د فلستی علاقې ته وتښتم. نو ساؤل به د بنی اسرائيل په مُلک کښې زما لټول پرپردی او زۀ به بچ شم.“ (٢) نو داؤد او د هغه شپږ سوه سړی د جات بادشاه د معوک زوی اکیس

مُلک ته لاپل. (۳) داؤد او د هغه سړی سره د خپلو کورنو هلته په جات کښې دېره شول. د داؤد سره خپلې دوه ښځې وې، د یزرعیل اخینوعم او د نابال کونډه ابی جیل چې د کرمل وه. (۴) کله چې ساؤل خبر شو چې داؤد جات ته تښتېدلې دے، نو ساؤل د هغه لټول پرېښودل. (۵) داؤد اکیس ته وفرمائیل، ”که تۀ زما سره ښېگړه کول غواړې نو ما له اجازت راکړه چې په یو وړوکی ښار کښې اوسېږم. صاحبه، زما دپاره دا ضروری نه ده چې زۀ تا سره په شاهي ښار کښې اوسېږم.“ (۶) نو اکیس هغه له د صقلاج ښار ورکړو، نو په دې وجه د صقلاج ښار تر ننه پورې د یهوداه د بادشاهانو دے. (۷) داؤد په فلسټی مُلک کښې شپاړس میاشټې اوسېدو. (۸) په هغه وخت کښې داؤد او د هغه سړو په جسوریانو، جرزیانو، عمالیقیانو باندې حملې کولې، چې هغوی د ډېر وخت نه په هغه علاقه کښې اوسېدل. هغه به تر شور او لاندې مصر پورې حملې کولې. (۹) ټول سړی او ښځې به یې وژلې او د هغوی گډې، څاروی، خرۀ، اوبښان او کپړې به یې ترې نه هم وړلې. بیا به واپس اکیس له راتلو. (۱۰) اکیس به د هغه نه تپوس کولو، ”دا ځل تۀ په کوم ځای حملې کولو له تلے وې؟“ نو داؤد به ورته فرمائیل چې زۀ د یهوداه جنوبی حصې یا د یرحمئیل قبیلې علاقې ته، یا هغې علاقې ته تلے وم چرته چې قینیان اوسېدل. (۱۱) داؤد به هر څوک تر او ښځې وژل او هیڅ څوک به جات ته نه شو تلے چې هغه یې خبر کړے وے چې هغه او د هغه سړو څۀ کړی دی. کله چې هغه په فلسټی مُلک کښې اوسېدو نو داؤد به هر وخت هم دغه شان کول. (۱۲) خو اکیس په داؤد اعتبار کولو او د خپل ځان سره یې ووئیل، ”د هغه خلق بنی اسرائیلیان د هغه نه

دومره نفرت کوی چې هغه به ټول عمر زما خدمت کوی.

۲۸ (۱) څه موده وروستو، فلسطیانو خپل فوجیان راغونډ کړل چې د بنی اسرائیلو سره جنگ وکړی او اکیس داؤد ته ووئیل، ”تا ته دا پته ده چې ته او ستا سړی به زما دپاره جنگېږی.“ (۲) داؤد ورته وفرمائیل، ”دا رښتیا دی، زه ستا خدمت کوونکې یم او ته به په خپله وگورې چې زه څه کوم.“ اکیس ورته ووئیل، ”تیک ده. زه به تا د ټول عمر دپاره خپل حفاظت کوونکې محافظ جوړ کړم.“

د ساؤل د جادوگرو سره مشوره کول

(۳) نو سموئیل مړ شوې وو او ټولو بنی اسرائیلو په هغه ژړا کړې وه او د هغه په خپل ښار راما کښې یې ښخ کړې وو. او ساؤل د اسرائیل ملک نه کوډگر او جادوگر شړلی وو. (۴) فلسطی فوجیان راغونډ شول او د شونیم ښار سره یې نزدې خېمې ولگولې، ساؤل بنی اسرائیلیان راغونډ کړل او د جلبوعه په غره یې خېمې ولگولې. (۵) چې ساؤل د فلسطیانو لښکر ولیدو، نو هغه د یرې نه ولږېدو، (۶) نو هغه د مالک خدای نه تپوس وکړو چې څه وکړم. خو مالک خدای بېخی جواب ورنه کړو، نه د خوبونو په ذریعه، نه د اوریم او تمیم استعمالولو او نه د پېغمبرانو په ذریعه. (۷) نو ساؤل خپلو آفسرانو له حکم ورکړو، ”یوه کوډگره ښځه ولټوی چې د مړو د روحونو سره مشورې کوی او زه به ورشم او مشوره به ورسره وکړم.“ هغوی جواب ورکړو، ”په عین دور کښې یوه داسې ښځه شته.“ (۸) نو ساؤل خپل ځان بدل کړو، هغه د

شاهی جامو په خائ عامې جامې واغوستلې او د تيارې نه پس هغه د خپلو دوو سړو سره هغه بنځې له ملاوېدو له لارو. هغه ورته ووئيل، ”زما دپاره د روحونو سره مشوره وکړه او ما ته ووايه چې خه کيری. د هغه سړی روح راوغواړه چې زه يې نوم اخلم.“ (۹) بنځې جواب ورکړو، ”تا ته بښه پته ده چې ساؤل خه کړی دی هغه څنگه کوپگر او جادوگر د ملک نه وشړل. نو بيا ته ولې زما د گېرولو کوشش کوې او ما وژل غواړې؟“ (۱۰) بيا ساؤل قسم وخوړو او ورته يې ووئيل، ”زه د ژوندی مالک خدائ په نوم دا لوظ کوم چې د داسې کولو په وجه به تا ته سزا نه ملاوېږی.“ (۱۱) بنځې ترې نه تپوس وکړو، ”زه ستا دپاره د چا روح راوغواړم؟“ هغه جواب ورکړو، ”د سموئيل.“ (۱۲) کله چې بنځې سموئيل وليدو نو هغې چغه کړه او ساؤل ته يې ووئيل، ”تا زه ولې دوکه کړم؟ ته ساؤل بادشاه يې.“ (۱۳) بادشاه هغې ته ووئيل، ”مه یرېره، ته خه گورې؟“ هغې ورته په جواب کښې ووئيل، ”زه يو روح وينم چې د زمکې نه راوځی.“ (۱۴) هغه ترې نه تپوس وکړو، ”هغه د چا په شان دے؟“ هغې ورته ووئيل، ”يو بوډا سړی راروان دے او چوغه يې اغوستې ده.“ نو ساؤل ته پته ولگېده چې دا سموئيل دے او هغه د عزت نه زمکې ته تپت شو. (۱۵) سموئيل، ساؤل ته وفرمائيل، ”تا ما له تکليف ولې راکړو؟ تا زه واپس ولې راوستلم؟“ ساؤل ورته ووئيل، ”زه په لوی تکليف کښې يم. فلستيان زما سره په جنگ دی او خدائ پاک زه پرېښی يم. هغه ما له نور جواب نه راکولو، نه د پېغمبرانو په ذريعه او نه د خوښو په ذريعه. نو ما ته راوغوښتلې، دا د دې دپاره چې ما ته ووايې چې زه خه وکړم.“ (۱۶) سموئيل ورته وفرمائيل، ”چې مالک خدائ

پربښه يې او هغه ستا دشمن شوې دې نو زه دې ولې
 راوغوښتم؟ (۱۷) مالک خدای تا سره هغه څه کړی دی چې
 هغه زما په ذریعه تا ته فرمائیلى و. هغه ستا نه بادشاهی
 اخستې ده او داؤد له يې ورکړې ده. (۱۸) تا د مالک خدای د
 حکم نافرمانی کړې ده ځکه چې تا عمالیقیان او د هغوی هر
 څه تباہ نه کړل. نو نن دا ځکه مالک خدای تا سره داسې
 کوی. (۱۹) هغه به تا او بنی اسرائیلیان فلسطیانو له په لاس
 کښې ورکړی. سبا به ته او ستا زامن ما سره شریک شئ او
 مالک خدای به د بنی اسرائیلو لښکر هم فلسطیانو له په لاس
 کښې ورکړی. (۲۰) ساؤل ناڅاپه راپربوتو او په زمکه باندې
 اوږد اوږد وغزېدو، چې سموئیل څه فرمائیلى و نو د هغې په
 وجه ویرېدو. هغه کمزورې وو، ځکه چې هغه ټوله ورځ او
 ټوله شپه هیڅ هم نه و خوړلی. (۲۱) هغه ښځه ساؤل له
 ورغله او وې لیدل چې هغه یرېدلې وو، نو هغې ورته وویل،
 ”صاحب، تا چې څه وئیلی دی د هغې په وجه ما خپل ژوند په
 خطر کې وچولو. (۲۲) نو اوس ستا وار دې چې زما
 خبرې ته غوږ ونیسې. زه به ستا دپاره لږ خوراک تیار کړم.
 ته خامخا څه وخوره چې د سفر کولو جوگه شي. (۲۳)
 ساؤل انکار وکړو او وې وئیل چې هیڅ به هم نه خورم. خو د
 هغه آفسرانو هم ورته وویل چې څه وخوره. آخر هغه د
 هغوی خبره ومنله او د زمکې نه پاڅېدو او په کت کېښې
 کېښناستو. (۲۴) هغه ښځې زر یو سڅه حلال کړو کوم چې
 هغې ښه څوږب کړې وو. بیا هغې لږ اوږه واخستل، تیار یې
 کړل او پتیره روتی یې ترې نه پخه کړه. (۲۵) هغې خوراک د
 ساؤل او د هغه د آفسرانو په وړاندې کېښودو او هغوی
 وخورو. او هغوی هم په هغه شپه لاړل.

۱) فلستيانو خپل ټول فوجيان افيق ته راغونډ كړل او بنی اسرائیلو په یزرعیل کښې د چینې سره خپمې ولگولې.

۲) پینځه فلسټی بادشاهان د خپلو سوونو او زرگونو سپرو د ډلو سره لاړل، داؤد او د هغه سپری د اکیس بادشاه سره شا ته روان وو. ۳) فلسټی مشرانو هغوی ولیدل او تپوس یې وکړو، "دا عبرانیان دلته څه کوی؟" اکیس ورته ووئیل چې، "دا داؤد دے چې د بنی اسرائیلو د بادشاه ساؤل یو آفسر دے. اوس هغه زما سره د ډېر وخت نه دے. د کومې ورځې نه چې هغه ما له راغله دے نو هغه داسې یو کار هم نه دے کړے چې زه یې یوه غلطی راوباسم." ۴) خو فلسټی مشران اکیس ته په غصه وو او هغه ته یې ووئیل، "دا کس واپس هغه ښار ته ولېږه کوم چې تا ورکړے دے. هغه مه پرېږده چې مونږ سره جنگ له لاړ شی، کېدے شی چې هغه په جنگ کېنې زمونږ خلاف شی. په دې کېنې څه شک نشته چې هغه به د خپل نېک خوشحالولو دپاره زمونږ د سپرو سرونه قلم کړی. ۵) آخر دا هم هغه داؤد دے، چې د هغه په حقله ښځې په گډېدو کېنې سندرې وئیلې چې ساؤل زرگونه وژلی دی، خو داؤد یو په لس د هغې نه زیات وژلی دی." ۶) اکیس داؤد راوغوښتلو او ورته یې ووئیل، "زه په ژوندی مالک خدای قسم کوم چې ته زما وفادار یې، او زه به خوشحاله وم چې ته ما سره تلے وې او په دې جنگ کېنې دې زما ملگرتیا کړے وے. ته چې د کومې ورځې نه ما له راغله یې ما په تا کېنې هیڅ غلطی نه ده موندلې. خو هغه نور بادشاهان تا نه منی. ۷) نو په خبر سره واپس کور ته

لاڙ شه او داسي يو ڪار هم مه ڪوه چي هغوي پري خفه شي.“
 (۸) داؤد جواب ورڪرو، ”صاحبہ، ما خه بد ڪري دي؟ ڪه
 داسي وي لکه چي تا ووئيل چي د ڪومي ورخي نه ما ستا
 خدمت شروع ڪري دے او تا په ما ڪيني هيخ غلطي نه وي
 موندلي، نو ما له تا سره تلل ولي نه دي په ڪار، چي ته زما
 نيڪ او بادشاهه پي، د دي دپاره چي زه ستا دشمنانو سره
 جنگ وڪرم؟“ (۹) اڪيس ورته ووئيل، ”زه دا منم، زه تا د
 خدائي پاڪ د فربنتي په شان وفادار گنم. خو هغه نورو
 بادشاهانو ويلى دي چي ته زمونڊ سره جنگ له نه شي تلي.
 (۱۰) نو داؤده، تاسو ٽول چا چي ساؤل پربنسي دے او ما له
 راغلي يئ، سبا سحر وختي پاخي او چي خنگه رها شي نو لاڙ
 شي.“ (۱۱) نو داؤد او د هغه سري په ورپسي ورغ سحر
 وختي روان شول چي فلسطي ملڪ ته واپس لاڙ شي او
 فلستيان يزريعل ته لاڙل.

د عماليقيانو خلاف جنگ

۳۰ (۱) نو دري ورخي پس داؤد او د هغه سري صيلاج ته
 راورسپدل او پته ورته ولگهده چي عماليقيانو د يهوداه جنوبي
 علاقه نيولي ده او په صيلاج پي حمله ڪري ده. هغوي بنار
 سوزولے وو (۲) او ٽولي زنانه او ٽول ماشومان نيولي وو،
 هغوي خوک وڙلي نه وو، خو چي ڪله تلل نو ٽول پي د خان
 سره بوتلل. (۳) ڪله چي داؤد او د هغه سري راورسپدل، نو
 هغوي ته پته ولگهده چي بنار سوزولے شوي وو او د هغوي
 بنخي، زامن او لونه بوتلي شوي وو. (۴) داؤد او د هغه
 سري ڙا شروع ڪري او تر هغي پوري پي نه بس ڪوله چي د

هغوی د ژړا زور ختم شو. (۵) د داؤد دوه بښځې، اخیڼوعم
 او ابی جیل هم بوتلے شوې وې. (۶) داؤد اوس په سخته
 خطرہ کښې وو، ځکه چې د هغه ټول سړی د خپلو بچو په
 وجه سخت غصه ؤو او هغوی هغه سنگسارول غوښتل، خو
 مالک خدای د داؤد خدای پاک د هغه ایمان مضبوط کړو.
 (۷) داؤد د اخیملک زوی ابیاتار امام ته وفرمائیل، ”پیش بند
 ما له راوړه.“ نو ابیاتار ورله پیش بند وروړو. (۸) داؤد د
 مالک خدای نه تپوس وکړو، ”زه د هغوی په فوجیانو پسې لار
 شم څه؟ زه به هغوی ته ورورسېرم؟“ نو هغه جواب ورکړو،
 ”ورپسې لار شه، ته به ورورسېرې او قېدیان به ترې نه
 خلاص کړې.“ (۹) نو داؤد او د هغه شپږ سوه سړی روان
 شول او چې هغوی د بسور ولې ته ورسېدل، نو څه هلته پاتې
 شول. (۱۰) داؤد د څلورو سوو سړو سره په خپله مخه روان
 وو، هغه نور دوه سوه سړی ډېر زیات ستړی ؤو چې د ولې
 نه نه شو او پرېدلے نو هغوی وروستو پاتې شول. (۱۱) د داؤد
 سړو په هغه ملک کښې یو مصری زلمے ولیدو او داؤد له
 یې راوستو. هغوی ورله څه خوراک او اویه ورکړې، (۱۲) څه
 اوچ اینځر او دوه موتی کشمش یې هم ورکړل. کله چې
 هغه خوراک وکړو، نو هغه بیا تکره شو، د هغه سره پوره
 درې ورځې د خوراک څښاک هیڅ هم نه ؤو. (۱۳) داؤد ترې
 نه تپوس وکړو، ”ستا نېک څوک دے او ته د کوم ځای یې؟“
 هغه ورته وویل، ”زه د مصریم او د یو عمالیقی غلام یم. زما
 نېک زه درې ورځې مخکښې د ځان نه شاته پرېښے یم ځکه
 چې زه بیمار وم. (۱۴) مونږ د یهوداه په جنوبی حصه کښې د
 چریتیانو علاقه او د کالب د قبیلې په علاقه باندې حمله کړې
 وه او صیقلاج مو سوزولے وو.“ (۱۵) داؤد ترې نه تپوس

وڪړو، ”تہ به ما د هغه لښکر پورې بوځي؟“ هغه ورته ووييل،

”که تہ ما سره د خدای پاک په نوم وعده وکړې چې تہ به ما

نه وژني او نه به مې خپل نېک ته حواله کوې نو زه به تا

بوځم.“ (۱۶) نو داؤد يې ورله بوتلو. هغه فوجيان په هر ځای

کښې خواره واره و، خوراک څښاک يې کولو او د

بې شمېره مال غنيمت خوشحالی يې کوله، چې هغوی د

فلسطينو او يهوداه په ملک کښې نيولې وو. (۱۷) په ورپسې

ورځ سحر وختی داؤد په هغوی حمله وکړه او تر ماښامه

پورې يې ورسره جنگ وکړو. د څلورو سوو زلمو نه بغير

چې هغوی په اوبانو سواره او لرې و، بل يو کس هم ونه

تښتېدو. (۱۸) داؤد سره د خپلو دوو ښځو هغه هر يو کس او

هر يو څيز بچ کړو چې عماليقيانو وړی و، (۱۹) يو څيز هم

ورک نه شو که هغه وړوکه و يا غټ. داؤد ته د خپلو ټولو

سرو زامن او لوڼه واپس ملاو شول او هغه ټول مال غنيمت

هم، کوم چې عماليقيانو وړې وو. (۲۰) هغه ټولې گډې او

څاروی واپس واخستل، د هغه سرو ټول څاروی د هغوی په

مخکښې روان کړل او هغوی او وييل چې، ”دا د داؤد مال

غنيمت دے.“ (۲۱) نو داؤد هغه دوو سوو سپرو له واپس لارو

چې هغوی ډېر کمزوری شوی و او د تلو نه و او د بسور

ولې سره وروستو پاتې و. هغوی د داؤد او د هغه سپرو سره

ملاوېدو دپاره وړاندې راغلل، داؤد هغوی له ورغلو او هغوی

ته يې تود هرکلی ووييلو. (۲۲) خو څه خرابو او بې کاره سپرو

ووييل کوم چې د داؤد سره تلی و، ”هغوی مونږ سره لانه

رل، نو مونږ به هغوی له د مال غنيمت نه څه نه ورکوو.

هغوی دې خپلې ښځې او بچي ځان سره کړی او په خپله

مخه دې ځی.“ (۲۳) خو داؤد ورته وفرمائيل، ”زما وروڼو،

مالڪ خُداي چي مونڙ له خُٽه راکري دي نو په هغي کبني شومتوب مه کوي، هغه زمونڙ حفاظت وکړو او په لسکر باندې يې فتح راکړه. (٢٤) چي تاسو خُٽه وايئ نو هغي ته هيڅ څوک هم نه راضي کيږي. هر خُٽه به داسي تقسيميږي، هر څوک چي وروستو د سامان سره پاتي وي نو هغه ته به هم دومره حصه ملاويږي چي څومره هغه کسان اخلي چي جنگ له تلي وي. (٢٥) داؤد دا قانون جوړ کړو او دا تر نن ورځې پورې په بني اسرائيلو کبني منلې شي. (٢٦) کله چي داؤد صيقلاج ته راواپس شو، نو هغه خپلو ملگرو له په مال غنيمت کبني د دې پيغام سره برخه ولېږله چي هغوي د يهوداه مشران وُو، ”دا ستاسو دپاره په هغه مال غنيمت کبني تُحفه ده چي مونږ د مالڪ خُداي د دشمنانو نه اخستې دے.“ (٢٧) هغه دا تُحفه د بيت ايل خلقو، د يهوداه په جنوبي حصه کبني د راما خلقو له او د يتير په ښارونو کبني خلقو له ولېږله، (٢٨) ورسره د عروعر، سِقموت، استموع، (٢٩) رکل، د يرحمئيل او د قيني ښارونو له، (٣٠) او د حُرْمه، د بورعسان، او د عتاک د ښارونو خلقو له، (٣١) او د حبرون. هغه دا هغه ټولو ځايونو ته ولېږله چرته چي دے او د هغه سړي گرځېدلي وُو.

د ساؤل او د هغه د زامنو مرگ

٣١ (١) فلسطينانو د جلبوعه په غره د بني اسرائيلو خلاف جنگ وکړو. د بني اسرائيلو فوجيان د فلسطينانو نه وتښتېدل او د بني اسرائيلو ډېر کسان مړه شول. (٢) خو فلسطينان

ساؤل ته نزدې ورورسېدل او د ساؤل درې زامن يې ووژل،
 يونتن، ابينداب او مُلکي شوع. ﴿٣﴾ د ساؤل نه گېرچاپېره
 جنگ پېر سخت وو او هغه په خپله د دشمن په غشو باندې
 لگېدلې وو او سخت زخمې وو. ﴿٤﴾ هغه وسله وړونکي
 زلمي ته ووييل، ”خپله توره راوباسه او ما ووژنه، چې دا
 ناستنه فلسطين ما په توره ونه وهی او په عذاب مې نه کړی.“
 خو هغه زلمې د داسې کولو په وجه سخت یرېدو. نو ساؤل
 خپله توره واخستله او خپل ځان يې پرې وروغورزولو. ﴿٥﴾
 هغه زلمي ته پته ولگېده چې ساؤل مړ شو، نو هغه خپل ځان
 په خپله توره وروغورزولو او د ساؤل په څنگ کښې مړ شو.
 ﴿٦﴾ نو داسې ساؤل، د هغه درې زامن او هغه زلمې مړ شو،
 په هغه ورځ باندې د ساؤل ټول سړي مړه شول. ﴿٧﴾ کله چې
 د یزرعيل او د اردن د سیند نمرخاته بل طرف ته بنی
 اسرائیلیان خبر شول چې د بنی اسرائیلو لښکر تښتېدلې دے
 او ساؤل او د هغه زامن وژلې شوي دي، نو هغوی خپل
 ښارونه پرېښودل او وتښتېدل. نو فلسطين راغلل او دا
 ښارونه يې ونيول. ﴿٨﴾ په ورپسې ورځ باندې فلسطين د
 لاشونو لوټ کولو دپاره لارل او هغوی د ساؤل او د هغه د
 درېو زامنو لاشونه وليدل چې د جلبوعه په غره باندې پراته
 ؤو. ﴿٩﴾ هغوی د ساؤل سر پرې کړو او زغره يې ترې نه لرې
 کړه او ټول فلسطين ته يې پېغام وړونکي ولېږل چې خپلو
 بُتخانو او د هغوی خلقو ته دا زېږې ورسوي. ﴿١٠﴾ بيا
 هغوی د هغه وسلې د عستارات په بُتخانه واچولې او هغوی
 د هغه لاش د بيت شان ښار په دېوال پورې په مېخونو ټک
 وهلو. ﴿١١﴾ کله چې په جلعاد کښې د يبيس خلق خبر شول
 چې فلسطينانو د ساؤل سره څه کړی دی، ﴿١٢﴾ نو ښه بهادر

سږی ووتل او ټوله شپه یې بیت‌شان ته مزل وکړو. هغوی د
سائل او د هغه د زامنو لاشونه د بنار دېوال نه راکوز کړل او
واپس یې بییس ته یوړل او هلته یې وسوزول. ﴿۱۳﴾ بیا هغوی
هډوکی یوړل او په بنار کېنې یې د غز د ونې لاندې بنخ کړل
او اووه ورځې هغوی روژه ونيوله.